

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Be My
Fake Valentine

A man and a woman are shown in a romantic pose, nearly kissing. The man is shirtless and has a beard, while the woman is wearing a black lace top and has long dark hair. They are set against a dark red background.

MY Surprising VALENTINE

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR
REBECCA NORINNE CAUDILL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Şaşırtıcı Sevgilim

A Brother's Best Friend Fake Dating Romance

Rebecca Norinne Caudill

Telif Hakkı© 2025 Rebecca Norinne Caudill Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan bilgi depolama ve erişim sistemleri, tarama veya fotokopi dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Telif hakkı ihlali yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen bu çalışmanın yalnızca izin verilen baskılarını satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir veya hikayeye inandırıcılık ve gerçeklik katmak içindir. Marka isimlerinin ve yerlerin kullanımı, bu yazarın çalışmalarının onaylandığı şeklinde yorumlanmamalıdır.

Contents

[Bu Kitap](#)

[Hakkında Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Sonsöz](#)

[Rebecca'dan Daha Fazla Buharlı Küçük](#)

[Kasaba Romantizmi](#)

[Hiçbir güncellemeyi](#)

[kaçırmayın Yazar Hakkında](#)

About This Book

Otuz beş yaşında bekâr bir kadın olarak, kuzenimin Sevgililer Günü'ndeki düğününe tek başıma katılma düşüncesi kadar endişemi artıran başka bir şey yoktu. Soru yağmurunu şimdiden duyabiliyordum var olmayan aşk hayatım hakkında akrabalarımın: *Neden bir erkeğin yok? Senin sıran ne zaman gelecek?*

Açıkçası, hafta sonu için sahte bir erkek arkadaş tutmak gibi ciddi bir şey yapmam için yeterliydi.

Ağabeyimin en yakın arkadaşı ve küçüklüğümün beri aşık olduğum adam. Büyüleyici, sinir bozucu derecede yakışıklı Dr. Max Bennett, asla durulmayacak kötü şöhretli bir playboydur - bu yüzden beklenmedik bir şekilde benim tek sevgilim olarak poz vermeyi teklif ettiğinde gerçek aşk, rahatlama ve şüphecilik arasında kaldım. *Benimle* rol yaparak ne kazanacaktı ki?

Basit bir oyun olarak başlayan şey hızla kontrolden çıktı ve Şimdi, kendimi kalp kırıklığına mı hazırlıyorum diye düşünmeden . Max her zaman benim olduğumu iddia ederken ona güvenebilir miyim?

Birinci Bölüm

YORUCU BİR GÜNÜN ARDINDAN BARIN GÜRÜLTÜLÜ UĞULTUSU SINIRLERİMİ YATIŞTIRDI. bir hafta geçirdim. Biramdan bir yudum aldım, buz gibi acılık etrafımı saran sıcak ve yapışkan havayla hoş bir tezat oluşturuyordu. Doğum hemşiresi olarak arka arkaya nöbet tutmaktan bitkin düşmüş olmama rağmen, şu anda başka bir yerde olmak istemezdim. Trivia gecesi haftanın en sevdiğim gecesiydi.

Kendimi bildim bileli The Topsy Whale biraz köhne bir yerdi ama yine de buranın havasını seviyordum. Denizcilik haritaları ve eski fotoğraflarla kaplı koyu renk panelli duvarlar, memleketimin denizcilik tarihini anlatıyordu ve belli bir cazibesi vardı. En önemlisi de, şehirdeki yerlilere hitap eden birkaç yerden biriydi.

Sol tarafımda, en iyi arkadaşım Percy - Persephone'un kısaltılmışı - Walters kaleminin ucunu çiğniyordu, bu derin düşüncelere daldığını gösteren bir işaretti. Takımımızın bir önceki soruya verdiği cevabı gözden geçirirken gözleri konsantrasyon içinde kısılmıştı. Karşımda, ağabeyim David ağır meşe masaya vurarak ritim tutuyordu, bakışları dikkatle Percy'nin yüzünün yan tarafına odaklanmıştı. Saçları gözlerine düşmüştü ve dalgın bir şekilde saçlarını geriye doğru taradı, ardından arka plandaki şarkı hızlandıkça parmakları tekrar vurmaya başladı.

Max Bennett, kardeşimin en iyi arkadaşı ve gençliğimden beri aşık olduğum adam, onun yanında oturuyordu, kollarını kabinin arkasına uzatmıştı, rahat gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırıyordu.

gözleri. Max'in koyu sarı saçları öylesine taranmıştı ki, üzerine oturan siyah tişört geniş omuzlarını ve göğsünü mükemmel bir şekilde sarıyordu.

Max o muhteşem gülümsemelerinden birini bana her göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. Bunca yıl sonra bile beni etkilemesinden nefret ediyordum. Ama Max her zaman o adam olmuştu; çekici, yakışıklı ve kendi iyiliği için biraz fazla mükemmel. Beni asla en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden fazlası olarak görmedi. Her ne kadar 35 yaşında bir ipotek ve kariyer sahibi olsam da, sonsuza dek onun ve kardeşimin peşinden giden atkuyruklu küçük kız olarak kalacaktım. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

"Pekâlâ takım," dedi Percy, bilgi kâğıdının üzerine eğilerek. "Sıradaki sorumuz, *Çelik Manolyalar*'da Shelby'nin düğünündeki damat pastasının alışılmadık rengi nedir?"

David inledi ve yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim sen iki-" parmağını Percy ve benim aramda salladı "-gençken o filme kafayı takmıştın. Ve bilgin olsun, hayatını kurtarmak için güneyle aksanı yapamazsın."

Gözlerimi devirerek homurdandım. "Kırmızı kadife, armadillo gibi görünecek şekilde boyanmış. Ve filmdeki en iyi sahnelerden biri."

Percy elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu ve doğal sesi bir oktav düşerek Julia Roberts'ın ünlü repliğini taklit etti: "Bir ömür boyu özel bir şey yaşamamaktansa otuz dakikalık harika bir hayatı tercih ederim."

David yüzünü buruşturdu. "Bu korkunçtu."

Percy onun kolunu tokatladı. "Bunun mükemmel bir kuzeybatı Louisiana aksanı olduğunu bilmeni isterim."

David başını kaşıyarak, "Bekle, ben Teksas'ta geçtiğini sanıyordum," dedi.

Percy'nin dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı. "Neden ekibimizde olmana izin veriyoruz, asla bilemeyeceğim."

"Çünkü bütün spor topu sorularını doğru cevaplıyor," dedi Max gülerek. "O olmasaydı her seferinde kaybederdik."

"Gerçek hikaye." Percy cevabımı karalarken sırtıttı, kalemini masaya fırlattı ve arkasına yaslandı, dudaklarında muzip bir gülümseme oynasırken gözleri üzerimde gezindi. "Kızarmak ve utanmaktan bahsetmişken, Melody'nin büyük günü için ne yapacağına karar verdin mi? Sadece iki hafta kaldı."

İnledim, omuzlarım çöktü. Kuzenimin siyah kravatlı düğününü düşündükçe midemde düğümlenen stresi şimdiden hissedebiliyordum. "Hatırlatmayın bana. Annemden ve Susan Teyze'den beni 'ileri yaşına' aldırmayacak 'hoş bir adamla' tanıştırmayı teklif eden mesajlar alıp duruyorum. Ciddi misin?"

David güldü, gözleri eğlenceyle parlarken başını salladı. "Sen benden daha iyisin, kardeşim."

Kardeşimi işaret ettim, hayal kırıklığım artıyordu. "Bu cinsiyetçi bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Nasıl oluyor da kimse ne zaman yuva kuracağın konusunda seni rahatsız etmiyor? Bu arada, ne zaman arkamı dönsem, biri neden hâlâ bekâr olduğumu soruyor, sanki bu bir suçmuş gibi."

Max'in gülümsemesi hafifçe soldu, bana gözleri yumuşadı. "En azından ailen senden vazgeçmedi. Geçen Pazar annem dedi ki -tırnak içinde söylüyorum- 'Sen ümitsiz vakasın Max. Sen yaban yulaflarını ekmeyi bitirene kadar ben ölmüş olacağım' dedi. Birincisi, ölmekten bahsetme anne, ikincisi de bir geceden fazlasını geçirmek istediğim birini bulmak için bolca vaktim var."

Onun bu sözleri üzerine içimde adını koymak bir şeyin keskin bir bıçak gibi saplandığını hissettim. Max bazen kadınlara düşkünlüğüyle ilgili şakalar yapardı, ama onu fetihleri hakkında bu kadar açık konuşurken duymak kalbimin biraz burkulmasına neden oldu.

Bunun bir önemi yok, diye kendime on bir milyarıncı kez hatırlattım.

"Açıktır, tüm umutlarını kaybettiklerini iddia etselerdi bunu tercih ederdim," dedim ona. "En azından o zaman bu düğüne gidebilir, eğlenebilir ve bana rastgele erkekler ayarlamaya sinir bozucu girişimleri savuşturmak zorunda kalmazdım."

Percy muzip bir sırıtışla, "Belki de birini tutmalısın," diye önerdi. "Bilirsin işte, aileni senden uzak tutmak için bir günlüğüne bir 'erkek arkadaş' tutarsın. Mükemmel eş gibi davranabilecek birini."

Başımı sertçe sallayarak manyak gibi güldüm. "Bir aile düğününde bana eşlik etmesi için bir eskort tutmamın imkânı yok. Böyle bir şey olmayacak."

"Aslında," dedi Max, öne doğru eğilirken kelimeyi uzatarak, yosun yeşili gözlerinde bir muziplik parıltısıyla. "Bu o kadar da kötü bir fikir değil."

Bir kaşımı ona doğru kaldırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu *berbat* bir fikir. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen rastgele bir adamla ortaya çıkarsam hemen anlarlar. O zamanki aşağılanmayı hayal edebiliyor musun? En azından şimdi sadece günlük, sıradan 'Zavallı Hannah. Bir erkek bulamadı' türünden bir acıma olacak. Ama ya erkek arkadaşım gibi davranması için birini tutarsam ve o da bunu anlarsa?" Başımı salladım, bu fikir beni dehşete düşürdü. "Bunu asla unutamam."

Max'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü ama bu kez pek de şakacı görünmüyordu. "Seni tanımayan biri olmak zorunda olduğunu kim söyledi?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Seninle çıkabilirim." Rahatça omuz silkti, ama gözleri her zamankinden daha uzun bir süre benimkileri tuttu. "Seni bu rolü inandırıcı bir şekilde oynayabilecek kadar iyi tanıyorum. Ve eğlenceli olabilir."

Kalbim tekledi ve bir an için benimle geçip geçmediğinden emin olamadım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Max koltuğunda geriye yaslandı ama gözlerindeki şakacı parıltı hiç kaybolmadı. "Hayır. Ben çok ciddiym."

David homurdandı, ellerini neşeli bir beklentiyle birbirine sürterken yüzüne bir sırıtiş yayıldı. "Oh, bu çok iyi olacak. Hannah'nın randevusu olarak ortaya çıkmanın yaratacağı fırtınayı şimdiden hayal edebiliyorum."

Kardeşime ters ters baktım, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Yardımcı olmuyorsun, David."

Max'e döndüm, kuşku larım aç ıktı. "Cidden ama. Herkes senin ilişkilerden 'anlamadığını' biliyor." Parmaklarımı tırnak işareti yapmak için kullandım. "Kimse aniden çıkmaya başladığımızı inanmayacak."

"Biri sorarsa, doğru kişinin karşıma çıkmasını bekleyerek zamanımı geçirdiğimi söyleyeceğim."

Kardeşim ve ben hep bir ağızdan homurdandık, senkronize kahkahalar atarken bakışlarımız birbirimize kaydı. "Jinx," dedi David, sesi mizahla aydınlanmıştı.

"Ah." Max'in eli sahte bir sıkıntı göğsünü kavradı. "Bu gece sert bir kalabalık var." Gülümsemesi yumuşadı ve bir an için ifadesi okunamaz hale geldi. "Belki de sadece seninle vakit geçirmek istiyordum."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve yanaklarımın ısındığını hissederek hızla başka tarafa baktım. Sadece benimle alay ediyordu. Max böyle yapardı.

Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı *olamazdı*.

"Ayrıca," diye devam etti, "seni yirmi yılı aşkın bir süredir tanıyorum; sevdiklerini, sevmediklerini ve sana cin tonik ısmarlarsam beni öldüreceğini biliyorum, çünkü bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz." Bana göz kırptı, çok fazla cin tonik içip sarhoş olduğum ve kardeşimin bahçesinde sütyenimi yakmamla sonuçlanan ataerkillikle ilgili bir tirat attığım zamana şakacı bir selam gönderdi.

Yanımdaki Percy bu anıya kıkırdadı ve ben de şakacı bir şekilde onun koluna vurdum.

"Eğer sessiz olmazsan, herkese onun yerine Daniel Madison'ın babasını parlattığın zamanı hatırlatacağım. Oops, çok geç," diye şarkı söyledim, sesim sahte bir tatlılıkla doluydu.

Omuz silkti, kamusal çıplaklığa yaptığı geçici gezintiden rahatsız olmamıştı. "Muhtemelen o yaşlı moruğun göreceği en iyi memeler."

Percy onun maskaralıklarına gülerken, ağabeyimin gözlerinin kıskançlığa çok benzeyen bir şeyle karardığını izledim. Bildiğim kadarıyla aralarında hiçbir şey olmamıştı ama son zamanlarda ağabeyimin bunu isteyip istemediğini merak etmeye başlamıştım.

Ama ne demişler, David ve Percy benim değildi ve aralarındaki olası bir ilişki de benim sirkim değildi, bu yüzden kendi işime bakmak için elimden geleni yapıyordum. Ne de olsa endişelenmem gereken kendi ilişki sorunlarım vardı - ya da daha doğrusu ilişkisizlik sorunum.

Max'e dönerek, "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedim. "Neden olmasın?" diye sordu, sesi yumuşak ama ısrarcıydı.

"Sen de

Tüm kurulumlardan kaçınırsınız ve biraz eğlenirsiniz. Ne zararı var ki?"

Tereddüt ettim, beni cesaretlendirmek için başını sallayan Percy'ye baktım. Bütün bir hafta sonunu Max Bennett'le ilişkim varmış gibi davranarak geçirme fikrini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Bu nasıl bir his olurdu ki? Vücudum şimdiden ona kontrol edemediğim şekillerde tepki veriyordu ama umutlanamıyordum. Bana sadece bir iyilik yapmayı teklif ediyordu, başka bir şey değil. Bu şey için *gerçekten* benimle çıkmak istemiyordu. Bu çok saçma olurdu.

"Bundan senin çıkarın ne?" Gözlerimi ona dikerek sordum.

Max'in gülümsemesi geri döndü, bu kez arkasında daha içten bir şey vardı. "Teknik olarak kardeşinin en iyi arkadaşı olduğumu biliyorum ama sen de benim arkadaşımsın, Hannah. Seninle takılmayı özlediğime inanmak çok mu zor?"

Gözlerimi kırptım, şaşkınlık üzerime çöktü.

Gerçek şu ki, Max sadece kardeşimin en iyi arkadaşı değildi. O ve ben de yakındık. Ya da öyleydik. Ama sonra Max arkadaşlığımızı takdir etmeyen bir adamla çıkmaya başladı, bu da Max'in yeni erkek arkadaşını yatıştırmaya çalışmak için yalnız gezilerimize ara vermesine neden oldu. Sonunda, sadece birkaç ay sonra ayrıldılar ama arkadaşlığımız hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Şimdi, bana eşlik etme teklifinin aramızdaki kırgınlığı onarmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişim olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum

-Gizliden gizliye özlemini bir şey.

İçimi çekerek başımı salladım. "Tamam. Melody'nin düğünü için benim sahte flörtüm olabilirsin. Ama beni utandırır ya da işleri tuhaflaştırırsan seni öldürürüm, anladın mı?"

Max sırttı ve birasını kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Anlaştık. Hiçbirimizin unutamayacağı bir Sevgililer Günü düğününe."

Kadehlerimiz tokuşturulurken, kuzenimin düğününden daha fazlasını sarsacak bir şeyi kabul ettiğim hissinden kurtulamıyordum; bunun gerçek hayatımı sarsacağından endişeleniyordum.

İkinci Bölüm

TREN RAYLARININ RİTMİK ŞAKIRTISI SABİT BİR SES SAĞLIYORDU.

Pencereden dışarı bakıp sahil şeridinin bulanıklaşmasını izlerken düşüncelerimin müziği. Gardımı düşürdüğümde sık sık olduğu gibi aklım Max'e gitti. Gözlerimi kapattığımda, onun hafif çarpık gülümsemesini, güldüğünde yeşil gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Göğsümde tanıdık bir sıcaklık yayıldı, hemen ardından yıllar boyunca sürekli yoldaşım haline gelen bir ağrı geldi.

Percy parmaklarını aramızdaki masaya vurdu. Gözlerimi açtığımda bakışlarının dikkatle bana odaklandığını gördüm. "Ee," diye başladı, kelimeyi beni hemen temkinli hale getirecek şekilde uzatarak. "Bu elbise için alışverişe çıkmamızın gerçek nedenini konuşalım."

Masummuş gibi davranarak bir kaşımı kaldırdım. "Kuzenimin düğünü mü?" Percy başını salladı, dudaklarında sinsî bir sırıtış belirdi. "İyi denemeydi, ama bunu kastetmediğimi biliyorsun. Max hakkında konuşalım."

İnledim ve tren sahili süsleyen küçük kasabaların yanından hızla geçmeye devam ederken dikkatimi tekrar manzaraya çevirdim. "Peki ya Max?" En iyi arkadaşımın gözlerine bakmayı reddederek sordum.

"Peki ya Max?" Percy yankılandı, sesi inançsızlıkla kalınlaşmıştı. "Han, ama. Seni tanıdığımdan beri ona aşıksın. Ve bunu inkâr etmeye bile kalkma."

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum," diye mırıldandım, kazağımın koluyla oynarken. Parmaklarımın altındaki yumuşak iplik beni

Ben on iki, o on yedi yaşındayken Max'in bana sahilde taş sektirmeyi öğretmesi, lise mezuniyetimden sonra bana sımsıkı sarılması, ağabeyimin çocuğuna hamile olmadığı ortaya çıkan bir kadınla evlendiği düğünde benimle dans etmesi, ağabeyimin içine düştüğü durumdan dert yanarken seksenlerden kalma hüzünlü bir aşk şarkısı eşliğinde sallanırken Max'in elinin sırtımda sıcacık durması. "Ama bunun bir önemi yok ki."

Percy'nin gözleri kısıldı. "Neden fark etmesin ki?"

"Çünkü hiçbir şey olmayacak." Omuz silktim ve bu düşüncenin göğsümde yarattığı acıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Birbirimizi çocukluğumdan beri tanıyoruz. Max benim hakkımda böyle düşünmüyor."

Percy öne doğru eğildi, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım. Son zamanlarda senin yanında nasıl davrandığımı cidden fark etmedin mi?"

Ama Max böyleydi... her zaman böyle olmuştu. Çekici, flörtöz, istediği her erkeği ya da kızı elde edebilecek türden bir adamdı - ve sık sık elde ediyordu.

Onun tipini tanımak için yıllarımı harcamıştım ve basitçe söylemek gerekirse o.

Percy, "Yüz ifadenden ne düşündüğünü anlayabiliyorum," dedi, düşüncelerimi bölerek, "bu yüzden inkar etmeye çalışma bile. İşçi Bayramı'nda ikinizin arasında büyük kıvılcımlar uçuşuyordu, Han-ve beni yılbaşı gecesinden başlatma bile."

"Ne demek istiyorsun?"

Percy gözlerini devirdi. "Oh, ama. İkiniz onun barbeküsünde ayrılmaz ikiliydinizSana dokunmak için sürekli bahaneler bulduğunu fark etmediğini söyleme sakın - havuzda kızıışmış bir kedi gibi sana sürtünüyordu ve şakalarından birine her güldüğünde elini omzuna ve koluna koyuyordu."

O dokunuşların tenimde nasıl tüylerimin diken diken olmasına neden olduğunu hatırlayarak boynumda bir kızarıklık hissettim. "Sadece arkadaşça davranıyordu."

"Dostça mı?" Percy alay etti. "Hannah, Jake sohbetinize katılmaya çalıştığında kelimenin tam anlamıyla hırladı. Gecenin sonunda araban dışarıda park edilmiş olmasına rağmen seni arabana kadar götürmekte nasıl ısrar ettiğini de unutma."

O geceyi hatırlayınca midem bulandı. Beni arabama kadar geçirirken eğilip bana iyi geceler öpücüğü vermesini o kadar çok istemiştim ki, bir an için belki de bunu düşündüğünü sandım ama sonra kardeşim verandadan ona seslendi ve büyü -eğer varsa- bozuldu.

"Ve yılbaşı gecesi," diye devam etti Percy, artık iyice hızlanmıştı. "Bütün gece yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Geri sayım başladığında, gece yarısı öpücüğü için sana ulaşmak üzere Melissa'yı ite kaka geçti."

"Yanağına," diye işaret ettim, ama dudaklarının neredeyse ağzımın köşesine değdiğini ve bir kalp atışı kadar uzun kaldığını hatırlayınca tenim karıncalandı.

"Doğru. Yanağın." Percy şüpheli bir kaşını bana doğru kaldırdı. "O zamandan beri neredeyse her gün sana mesaj atmadığını da mı inkâr ediyorsun? Ve şimdi de düğünde seninle çıkmak için gönüllü oldu! Hannah, sana söylüyorum, Max ilgileniyor."

Koltuğuma yaslandım ve tren ormanlık bir alandan geçerken pencereden dışarı baktım. "Haklı olsan bile, ben Max'in tipi değilim. O gerçek modellerle ve Instagram fenomenleriyle çıkıyor."

Percy elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzanırken, "Siktir et şu gürültüyü," dedi, sesi hararetiydi. "Sen, Hannah Carlisle, akıllısın, kibarsın ve göz kamaştırıcısın. Ayrıca tanıdığım en komik insanlardan . Max bunu ve daha fazlasını görüyor. Yoksa sekizinci sınıfta ona yaptığın o korkunç çömleği neden saklasın ki? Yatak odasındaki kitap rafında duruyor, biliyorsun," diye bitirdi sözlerini, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Pekâlâ, burada açıklığa kavuşturulması gereken çok şey var. Mesela, her şeyden önce, onun yatak odasında ne yapıyordun?"

Percy kıkırdadı, başını geriye attı. "Söylediğim her şeyden bunu mu anladın?"

"Yani, evet. Yatak odasına neredeyse hiç girmedim ve onu on iki yaşından beri tanıyorum."

Percy sırıttı. "Sakin ol. Kardeşin koridordaki tuvaleti kokuttuğunda kendi tuvaletini kullanmama izin verdi."

"İğrenç," dedim, tiksintiyle burnumu kıvrarak. Kardeşimin bir banyoda verebileceği zararı çok iyi biliyordum. Sorunları hakkında bir doktorla konuşması yıllarını almıştı. Crohn Hastalığı şaka değildi.

Percy yılmadan devam etti. "Merak ediyor ama sormaya korkuyorsan diye söylüyorum, rafta anne babasının resminin yanında duruyor bu arada. Kabul et, Han. Adamın sana karşı kötü bir niyeti var. soru, konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey, çünkü sen delisin. Olmayan şeyler görüyorsun Perce," diye karşı çıktım, ama konuşurken bile göğsümde küçük bir umut titreşiminin yükseldiğini hissettim.

"Ve bence sen de kasıtlı olarak kalın kafalılık ediyorsun," diye ters baktı. "Burada Max'ten bahsediyoruz. Sevgililer Günü randevusunu çoktan ayarlamış olması gereken bir adam, peki neden ayarlamıyor?"

İyi bir noktaya değindi; bir hafta önce benimle birlikte olmak için gönüllü olduğundan beri kendime birden fazla kez sorduğum bir soruydu bu. Max kötü şöhretli bir playboydu ve yanlış bir izlenime kapılıp birlikte geçirdikleri gecenin kalıcı bir şeylere yol açabileceğini düşünmesinler diye Sevgililer Günü gibi bir tatili biriyle geçirmekten çekineceğini düşünseniz de, onu tanıdığımdan beri bu Hallmark saçmalıklarını hiç dert etmiyor gibiydi. Telefonu açıp birkaç dakika içinde yatağını ısıtacak birini bulabilecekken neden böyle bir şey yapsındı ki?

Bu da şu soruyu akla getirdi: Hafta sonunu benimle geçirmek için neden müsaitti?

Percy haklı olabilir mi?

"Bilmiyorum," diye .

Öne doğru eğildi, ifadesi ciddileşti. "Dinle, ona karşı uzun zamandır bir şeyler hissettiğini biliyorum ve bunları bir kenara itip hiçbir şey olmayacağını varsaymanın daha kolay olduğunu anlıyorum. Ama belki de bunu yapmayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Belki de bu, içinde daha fazlası olup olmadığını görmek için bir şanstır."

Percy'ye baktım, düşüncelerim çelişkiler içindeydi. Onun haklı olduğuna, Max'in teklifinin bir iyilikten daha fazlası olduğuna inanmak istiyordum. Ama umutlanıp incinme korkusu, kendimi tamamen bırakmama engel oluyordu. Max'in beni asla en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeyeceğine kendimi ikna etmek için yıllarımı harcamıştım.

Bu noktada bu anlatıyı değiştirmek tehlikeli geldi.

Başka bir istasyona yaklaştığımızda tren yavaşladı ve Percy pencereden dışarı baktı, sonra tekrar bana döndü. "Tek , açık fikirli olman. Bu sahte buluşma olayı senin için bir deneme şansı olabilir. Bakalım gerçek bir şeyler var mı?"

Hemen cevap vermedim, aklım olasılıklarla doluydu ve tren birkaç dakika sonra Boston'un Kuzey İstasyonu'na girdiğinde Percy beni dürttü. "Gidip sana Max'in aklını başından alacak bir elbise alalım."

Percy'nin peşinden lüks butiğe girerken, en iyi arkadaşımın topuklu ayakkabılarının cilalı zeminde çıkardığı tıkırtılar yüksek sesle yankılanırken, rahatsız edici bir şekilde yer değiştirdim. Mağaza güzel olduğu kadar korkutucuydu da; yüksek tavanları, yumuşak altın ışıkları ve film setinden fırlamış gibi parıldayan elbise rafları vardı. Arka planda hafifçe çalan klasik müzik sesleri eşliğinde her yer hafifçe gül ve pahalı parfüm kokuyordu, bu estetik Kuzey Kıyısı'nda sık sık gittiğim tanıdık dükkanlardan ve büyük mağazalardan çok farklıydı.

Kazağımın kollarını çekiştirdim, kendimi belirgin bir şekilde yersiz hissediyordum. Kendimi bilinçli hissetmeme neden olan sadece butiğin lüksü değildi; aklımın bir köşesinde sürekli bir endişe vardı. Bu tür yerler genellikle benim gibi görünen kadınlara hitap etmezdi. Percy'nin beni sık sık sürüklediği mağazaların çoğunda raflar iki, belki altı beden elbiselerle doluydu ve buranın da farklı olacağından kuşkuluydum. Satış görevlisinin bana uyacak hiçbir şey bulundurmadıklarını söyleyeceği o garip an için kendimi şimdiden hazırlıyordum.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Heyecandan adeta vızıldayan Percy'ye fısıldadım.

"Kesinlikle," dedi şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi elbise raflarına bakarken. "Melody'nin düğününde Max Bennett'in kolunda görüneceksen, bir tanrıça gibi görünmelisin ve bunu gerçekleştireceğin yer de burası."

İçimi çektim, en iyi arkadaşımın aynı coşku seviyesini toplamaya çalıştım. Elbiseler göz alıcıydı - akla gelebilecek her tonda, yumuşak ışıktaki parıldayan karmaşık boncuklar, payetler ve işlemelerle akan kumaşlar - ama buradaki herhangi bir şeyin beni bir tanrıça gibi hissettireceğinden şüpheliydim. Belki bir sosise ya da şu bereket tanrıçası Willendorf Venüsü. Yoga stüdyolarında ve benzerlerinde sıkça gördüğümüz kısa yuvarlak olan.

"Bundan emin değilim," diye mırıldandım, elbiseleri incelerken kollarımı kavuşturdum. "Bunların yarısı araba taksidimden daha pahalı gibi görünüyor."

"Bu kadar dramatik olma," diye alay etti Percy. "Öyle olsa bile, biraz savurganlık yapmayı hak ediyorsun. Emeginin meyvelerinin tadını çıkarmayacaksan neden bu kadar fazla mesai yapasın ki?" Percy kıkırdadı. "Haha. Ne yaptığımı gördün mü?"

Yaptığı kelime oyununa sırtımdan kendimi alamadım. "Buna emeklilik için para biriktirmek deniyor, Perce. Belki bir ara sen de denemelisin."

Bu öneriyi fiziksel olarak elinin tersiyle itti. "Hayır. Tüm parasını bana bırakacak zengin ve yaşı bir adamla evleneceğim."

"Böyle söylüyorsun ama aslında duyduğum şey, elli yaşına geldiğinde ve paran bittiğinde benim yanıma taşınman gerekeceğı."

Percy, milyonlarca renkli balık pulundan yapılmış gibi görünen bir kokteyl elbisesini görünce parlayarak, "Ah siz küçük inançlılar," dedi.

Bakışlarım yan yana dizilmiş elbiselerin üzerinde gezinirken yüzümü buruşturdum. "Burası için yeterince şık olduğumu düşünmüyorum," diye mırıldandım, kazağımın eteklerini tekrar çekiştirerek. "Alışveriş merkezine gidemez miyiz?"

Percy dramatik bir şekilde nefesini tuttu ve ölümcül bir yara almış gibi göğsünü tuttu. "Hannah Carlisle, seni bir alışveriş merkezine götürmek için treni göze almadım. Sana mükemmel elbiseyi bulacağız ve onu burada bulacağız."

Ben daha fazla itiraz edemedim, uzun boylu, salkım söğüt gibi bir satış görevlisi bize doğru süzüldü. Şık siyah elbisesi sanki kendisi için özel olarak dikilmiş gibi ince bedenini sarıyordu. Saçları düşük, sıkı bir topuz haline getirilmişti ve dudakları cesur, dramatik bir kırmızıya boyanmıştı. Bakışları yavaşça benim ve Percy'nin üzerinde soğukkanlılıkla gezindi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesi kibar ama mesafeliydi.

"Bir gelinlik arıyoruz," dedi Percy, kendinden emin bir şekilde öne çıkarak. "Siyah kravatlı bir düğün için bir şey. Sevgililer Günü için. Çok romantik."

İş arkadaşının gözleri üzerimde gezindi, dudakları hafif bir sırıtışla kıvrıldı. "Arkadaşınız için mi yoksa sizin için mi?" diye sordu, gündelik kıyafetlerimi incelerken ses tonunda ince bir yargılama vardı.

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim. Böyle bir yer için giyinmemiştim ama kendimi mahcup hissetmemin gerçek nedenini de biliyordum. Bedenim benim için her zaman hassas bir nokta olmuştu, özellikle de

Bu. Beni kaçınılmaz olarak "büyük beden" kıyafetlerin saklandığı karanlık bir arka köşeye yönlendirirlerdi - tabii başlangıçta kıyafetleri olduğunu varsayarsak.

"Arkadaşım," dedi Percy, bana doğru işaret ederek, ses tonu sertti. "Sevgilisinin aklını başından alacak bir elbiseye ihtiyacı var. O bir adam... şey, diyelim ki bir açıklama yapması gerekiyor."

Satış görevlisinin tavrı şüphecilikten ilgiye dönüştü. "Ne tür bir ifade için gidiyoruz?"

Percy muzip bir sırıtışla parladı. "Birinin çenesini düşürecek şeye ihtiyacımız var. Hannah gelin değil ama Max'in kolunda içeri girdiğinde tüm gözler kesinlikle onun üzerinde olacak. 'Bu yakışıklı adamın dikkatini çeken kişi benim' diyebileceği bir elbiseye ihtiyacı var."

İş arkadaşının gözleri tekrar üzerimde gezindi, beni hem gerçek hem de mecazi anlamda ölçülüymuşum gibi hissettiren bir şekilde değerlendirdi. Sonunda başıyla onayladı ve onu takip etmemizi işaret etti. "Bu taraftan," dedi.

Üçümüz butikte dolaşırken arka tarafta büyük beden elbiselerin bulunduğu iki rafın olduğu تنها bir alana ulaştık. En kötü korkularım doğrulanınca kalbim sıkıştı. Mağazanın bu kısmı daha karanlık ve sessizdi ve elbiseler ön taraftaki benzerlerine göre daha az görünür durumdaydı. Bu, her zaman korktuğum şeyin doğrulanması gibiydi... ben ve benim gibi görünenler saklanması gereken, hayattaki güzel şeylere uygun olmayan bir şeydik.

"Ben Marjorie, bu arada," diye bilgi verdi kadın, bir raftan derin mor saten bir elbise çıkarıp soyunma odasının perdesinin arkasındaki boş bara asarken. "Bununla başlayalım," dedi ve ikinci bir elbise daha aldı, bu oniks ipekten, önden kesimli bir elbiseydi. "Ve bunları da," diye ekledi, ilk iki seçeneğin yanına altın payetli bir numara ve sırtı açık, ışıltılı gümüş bir elbise astı.

Elbiselere baktım, midem daha da aşağılara indi. "Bundan emin değilim," dedim dalgıç yakalara ve cüretkâr kesimlere bakarak. Tek düşünebildiğim, vücudumun bu elbiselerin içinden nasıl yanlış şekillerde yuvarlanacağıydı.

"Sürece güvenin," dedi Percy, bir şişe şampanyanın mantarını bana bir kadeh uzatırken heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Daha yeni başlıyoruz."

Tereddütlü bir yudum aldım, baloncukların burnumu gıdıkladığını hissettim. "Hatırlatsana, burayı nasıl buldun?"

"Instagram," dedi Percy omuz silkerek. "Onları uzun zamandır takip ediyorum. Yaptıkları şeyler inanılmaz ve sen de harika görüneceksin."

Güvence vermesine rağmen ikna olmamıştım ama şampanyadan bir yudum daha aldım ve soyunma odasına yöneldim. Tavandan tabana aynalar ve pelüş bir kanepe ile devasa bir yerdi - yatak odamdan bile daha büyüktü. Yine de kot pantolonumu ve kazağımı çıkarıp ilk elbisemi giyerken kendimi sahtekâr gibi hissetmekten kendimi alamadım. Kumaş yumuşak ve lükstü ama fermuarını çekip aynaya döndüğümde midem daha da aşağılara indi.

Mor elbise vücuduma yanlış şekillerde yapışmıştı. Dalgalı yakası kendimi açıkta hissetmeme neden oluyordu ve tek görebildiğim karnımın yuvarlaklığını ve kalçalarımın genişliğini nasıl vurguladığıydı. Soyunma odasından çıkıp ana mekâna girerken kaşlarımı çatarak kumaşı çekiştirdim.

Percy'nin gözleri büyüdü. "Hayır."

"Katılıyorum," dedim üçlü aynada kendime tekrar bakarak.

"Bu kesinlikle o değil," dedi Percy kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Sıradaki."

İçimi çektim ve soyunma odasına çekildim, elbiseyi çıkardım ve oniks olanı giymeye çalıştım. Göğüslerimin üzerinden bile aşağı inmiyordu. Cesaretim kırılmıştı, kabaca başımın üzerinden çekip çıkardım ve yere attım. Böylesine narin bir giysiye çöp muamelesi yaptığım için kendimi hemen suçlu hissederek hızla eğildim ve askısına geri astım.

Sonra, altın payetli elbiseyi giydim. Çok fazlaydı. Aslında çok fazlaydı. Payetler ışıkların altında o kadar parlıyordu ki neredeyse beni kör ediyorlardı. Kendimi 80'lerin Las Vegas korosuna aitmiş gibi hissettim.

Percy'nin beklediği salona tam olarak adımımı atamadan, "Sıradaki!" diye kesin bir sesle bağırdı.

Gümüş elbise biraz daha iyiydi ama aynanın karşısına geçtiğimde hâlâ kendim gibi hissetmiyordum. Sırtı açık elbise zarıftı ama sütyenimin tenime battığı yerdeki kırmızı yaraları gördüğümde midem bulandı. Bu elbiseyle sütyen giyemezdim ama sütyensiz de bir seçenek değildi. Percy'nin yanındaki banka çöktüm ve şakaklarımı ovuşturdum. "Bu umutsuz bir durum."

"Henüz pes etmeyin," dedi ve ikimize de biraz daha şampanya doldurdu. "Daha yeni ısınıyoruz."

Marjorie sanki bir işaretmiş gibi koluna doladığı başka bir elbiseyle geri döndü. Bu diğerlerinden hemen farklı görünüyordu; narin kap kolları ve daldırma yakasıyla yapılandırılmış bir orman yeşili. Zarif ve abartısızdı ama inkar edilemez derecede seksi bir cazibesi vardı. Ayrıca görünüşe göre cepleri de vardı. "Bunu dene," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse cesaret veriyordu.

Bir an tereddüt ettim, sonra elbiseyi aldım. İçine girdim, kumaş tenimde su gibi kayıyordu. Fermuarı kapatıp aynaya döndüğümde donup kaldım.

Mükemmeldi.

Kıvrımlarımı tüm doğru yerlerden sarıyordu. Yakası göğüslerimi vurguluyor, fazla açıkta bırakmadan dolgun ve şehvetli görünmelerini sağlıyordu. Kumaşın kesimi göbeğimin yuvarlaklığını en aza indirirken, figürümün kum saati şeklini vurguluyor, etek kalçalarımın üzerinden kınamak yerine kutlama hissi verecek şekilde dökülüyordu.

Bu elbisenin içinde vücudumun gizlenmesi değil, takdir edilmesi gereken bir şey olduğunu hissettim.

Percy'nin nefesi bu düşünceleri yankıladı. "Aman Tanrım, Hannah. Bu ."

Yavaşça bir daire çizerek döndüm ve kendime her açıdan baktım. Bütün gün boyunca ilk kez kendimi sahtekâr gibi hissetmedim. Güzel hissediyordum.

Marjorie başıyla onayladı. "Sanki bu elbise senin için yapılmış gibi."

Yansıma bakarken gözyaşlarımı geri kııptım, kalbim heyecan ve inançsızlığın garip bir karışımıyla çırpınıyordu. Dudağımı ısırdım ve Percy'ye döndüm. "Sence Max bundan hoşlanacak mı?"

Percy sırtarak şampanya kadehini selamlamak için kaldırdı. "Tatlım, seni o elbisenin içinde gördüğünde Max neye uğradığını şaşırarak. Kimse anlamayacak."

Bu düşünce midemi alt üst etti. Belki de Percy haklıydı. Belki de bu benim konfor alanımdan çıkıp Max'e (ve kendime) daha cesur, daha arzulanabilir olabileceğimi gösterme şansımdı.

Aynaya döndüm ve küçük bir gülümsemeyle ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdim. "Tamam. Ben alırım." Bu beni geri götürecekti.

yüzlerce dolar, ama , maliyetine değdiğini hissettim.

Percy zaferle ellerini birbirine vurdu. "Yaşasın! Senin için çok heyecanlıyım!"

Güldüm ve kadehimi Percy'ninkiyle tokuşturdum. Şampanyamı yudumlarken içimde bir umut ışığının belirmesine engel olamadım. Belki de bu düşün ve Max'le sahte randevum umduğumdan çok daha fazlası olacaktı - ama iyi anlamda.

Üçüncü Bölüm

DALDIRIRKEN HOPARLÖRÜMDEN GELEN MÜZİĞE MIRILDANDIM.

boya rulosunu tepsiye yerleştirdim ve duvar boyunca gezdirdim. Programım nedeniyle bu tür projelere pek zaman ayıramıyordum ama sonunda dairemi dinlendirici, sakinleştirici bir dönüştürmeye kararlıyım. Seçtiğim çelik mavisi boya bana açık bir günde Plum Adası'ndaki okyanusun rengini hatırlattı.

Telefonumun hafif uğultusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Annemin yüzüncü kez bana bir randevu bulmasını isteyip sorduğunu düşünerek duymazdan geldim. Sonunda uğultu kesildi ama sonra kapı zilim çaldı.

Kaşlarımı çatarak ellerimi yakındaki bir bez parçasına sildim. Kimseyi beklemiyordum ve şu anki halimle kesinlikle bir arkadaş havasında değildim. Saçlarım dağınık bir topuzla toplanmıştı ve tel tel dökülüyordu, yüzüm makyajsızdı ve kollarımın altında boyama çabasından kaynaklanan terin hafif yapışkanlığını hissedebiliyordum. Kapının yanındaki aynada kendime baktım ve yüzümü buruşturdum. Kesinlikle en iyi zamanım değildi.

Kapıyı açtığımda kalbim durdu. Max karşımdaydı, geniş omuzlarını ve sivri belini sanki sadece onun için yapılmış gibi saran, ustalıkla dikilmiş kömür rengi takım elbisesi içinde *GQ* dergilerinden fırlamış gibiydi. Sandal ağacı ve narenciye kokan parfümünün kokusu başımı döndürdü.

"Hey," dedi, dudakları çok iyi tanıdığım o kolay gülümsemeye dönüştü. elinde bir şişesi en sevdiğim Cabernet

Sauvignon, kabartmalı folyo etiketi tepe lambasının ışığını yakalıyor. "Bununla uğrayıp düğün planlarımıza son şeklini vermemize yardımcı olurum diye düşündüm."

Zihnim bir an için karardı. "Aman Tanrım," diye mırıldandım, bir kendime bir de ona baktım, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Ben... uh... kimseyi beklemiyordum."

Max boya sıçramış eşofmanlarıma ve yanağımdaki boya lekesi olduğuna emin olduğum şeye bakarken sırtışı genişledi. "Bunu görebiliyorum," diye alay etti, ses tonu sevecendi. "Ne olursa olsun, bence bu-" işaret parmağını şişenin boynundan uzattı ve çevirerek beni işaret etti "- sana çok yakışmış."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, kollarımı bilinçli bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden eski püskü tişörtümün altına sütyen giymediğimi fark ettim. "Bunu söylüyorsun çünkü sen orada yürüyen bir Tom Ford reklamı gibi dururken ben bir pasaklı gibi görünüyorum."

Max usulca güldü, derin ve zengin bir sesteki ve tüylerimi diken diken etti. "Ben ciddiym. Çok tatlı görünüyorsun." Bir adım daha yaklaştı, bakışları yanağımdaki boya izine takıldı. "Yine de," diye ekledi, boştaki elini kaldırıp başparmağıyla lekeye hafifçe dokundu, "orada küçük bir şey var."

Beklenmedik dokunuş karşısında nefesim kesildi ve birden ne kadar yakınımda durduğunun farkına vararak geri çekildim. "Resim yapıyordum." Göğüs uçlarımdan tişörtümden görünmediğinden emin olmak için gizlice aşağı baktım. Görünmediklerinden emin olunca tekrar yukarı baktım. "Özür dilerim. Geleceğini biliyor muydum?"

"Hayır," dedi Max, dudakları *p'nin* üzerinde patlayarak. "Ama hilemizin bazı parmak izlerini düzeltmemiz gerektiğini düşündüm. Ve bu şarabı ne kadar sevdiğini biliyorum, o yüzden ..." Şişeyi tekrar kaldırdı.

Önce şişeye sonra da Max'e baktım. "Endişelenmeli miyim? Bu bir çeşit rüşvet mi?"

"Bana bunu ayık bir şekilde yapmak istediğini dürüst bir yüz ifadesiyle söyle," dedi göz kırparak.

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamadım. "Peki." Kenara çekildim ve içeri girmesi için işaret ettim. "Ama dağınıklığı yargılama. Bir hafta oldu."

Max kapıdan içeri adım attı, yosun yeşili gözleri odayı tarıyordu. "Asla yargılamam," dedi, gözleri ıslıl ıslıl olmasına rağmen

Örtüleri, yarı boyalı duvarları ve odanın dört bir yanına dağılmış denediğim birçok boya örneğinin küçük kutularını incelerken eğleniyordu.

"Yalancı," mırıldandım kapıyı arkasından kapatırken. "Sen kesinlikle yargılıyorum."

Max takım elbise ceketini silkerek çıkardı ve yüzüme dönmeden önce kapının yanındaki portmantoya astı. "Tamam, belki biraz yargılıyorum," diye alay etti. "Neden bunu yapması için birini tutmadın?"

Homurdandım ve küçük mutfağımdaki dolaptan iki şarap kadehi alıp tezgâha koydum. "Ve tüm bu eğlenceyi kaçırayım mı?" Etrafımı işaret ederek alaycı bir tavırla espri yaptım. "Hayır, teşekkürler. Ayrıca, böyle şeyler yapmayı seviyorum. Kendimi başarılı hissettiriyor."

Max şarabın mantarını açıp ikimize de birer kadeh doldurmamı izledi. "Senin bu yönüne hayranım, biliyor musun?" dedi, sesi bir şekilde daha yumuşak çıkıyordu.

Ses tonundaki ani değişiklik karşısında şaşırarak başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

Birini işe alamayacak kadar inatçı olduğumu mu?"

"Hayır," dedi Max, bir adım daha yaklaşarak. "Bir şeylerin olması için başkasını beklemiyorsun, sadece yapıyorsun. Bu hoşuma gitti."

Yanaklarım ısındı ve onun sözleri karşısında kalbimin nasıl hızlandığını görmezden gelmeye çalışarak odanın etrafına saçılmış boya malzemelerini toplamakla meşgul oldum. "Şey, teşekkürler, sanırım," diye mırıldandım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Bardağından bir yudum aldı ve rahatça tezgâha yaslandı. "Ee," dedi ve boştaki avucunu çenesindeki kirli sakala sürterken bir an durakladı. "Strateji konuşmaya hazır mısınız?"

İçimi çektim, boya fırçasını lavaboya bıraktım ve kendi kadehimi kaptım, neredeyse yarısını bir yudumda içtim. Şarap dilimde zengin ve yumuşak bir etki bıraktı, hafta sonu kaçamağımızın lojistiğini tartışmaya başlamadan önce sinirlerimi yatıştırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. "Ben... um... Cuma ve Cumartesi gecesi için otel rezervasyonu yaptırdım." Şarap kadehimin sapını parmaklarımın arasında döndürdüm, dönerken koyu kırmızı sıvıya baktım.

"Mantıklı. Kardeşin prova yemeği için orada olman gerektiğinden bahsetmişti. Senin de düğünde olduğunu bilmiyordum."

", en azından tam olarak değil. Melody benden bir okuma yapmamı istedi; son anda vazgeçen kız kardeşlerinden birinin yerini dolduruyorum," diye açıkladım saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken

titreyen parmaklarla. Ona aynı odayı paylaşacağımızı söylemeye hazırlanırken nabzım hızlansa da rahat görünmeye çalıştım. "Ve sözde çıktığımız için, iki oda ayırtmamın tuhaf görüneceğini düşündüm. Ama merak etme, odada iki yatak olduğundan emin oldum." Şarabımdan bir yudum daha alıp cevabını beklerken midem bulandı ve birden eşofmanımın üzerindeki boya sıçramalarını büyüleyici buldum.

Max bir an sessiz kaldı - kendimi ona bakmaya zorladığım kadar uzun bir süre. Ağzının kenarı kalbimi hoplatan bir yarım gülümsemeyle kalktı. "Hannah," dedi, sesi nazikti ama eğleniyordu, "odamızda kaç yatak olduğunu kimsenin görmeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

Yüzüme dolan sıcaklık çeliği bile eritebilirdi. Avuçlarımı yanan yanaklarıma bastırdım. "Ben bile... Yani, ben sadece düşündüm ki..." Bir nefes verdim ve ağzımı kapattım.

"Namusumu koruyacağını mı?" Gözleri bastırılmış bir kahkahayla dans etti.

İnledim ve ellerimle yüzümü tamamen kapattım. "Bu konuşma hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Hiç şansın yok." Yaklaştığını duyabiliyordum.

Ellerimi bırakıp ona dik dik baktım ama muhtemelen kızardığım için bu etki bozulacaktı. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, değilsin." Şarabından bir yudum daha aldı, kalçasını tezgâha yaslarırken kendinden memnun görünüyordu, yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı. "Annene randevun olduğumu söyledin mi?"

Yanaklarımın daha da ısındığını hissettim. "Hayır," diye cevap verdim, bakışlarım başka yöne kaydı.

"Nasıl olur?" Merak dolu bir ses tonuyla sordu.

Ona bir göz attım. "Çünkü," dedim elimi sağa sola sallayarak. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

Başını salladı, dudakları hafif bir sırıtışla yana çekildi. ", öyle." Boğazını temizledi. "David'in doğum günü partisinde çok formdaydı."

Annemin bütün gece Max'le beni nasıl bir araya getirmeye çalıştığını hatırlayarak inledim. "Hatırlatma bana."

Kadehini çevirdi, konuşurken bakışları şaraba odaklanmıştı. "Bir noktada, hastanedeki işinden bahsederken nasıl parladığını fark edip etmediğimi sormak için beni köşeye sıkıştırdı." Max kıkırdadı

Hafifçe, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

. "Aman Tanrım. Yapmadı."

Dürüst olmak gerekirse hastalarımı seviyordum ama bir hastanede çalışmak kolay bir iş değildi. Pandemiden bu yana bürokrasi ve yöneticiler arasındaki siyasi çekişmeler giderek daha da kötüleşmişti ve çekip gitmeyi ve bir daha asla geri dönmemeyi düşündüğüm günler oldu. Eğer "parlıyorsam", bunun tek nedeni öfkem "bin ateşli güneşten daha sıcak" seviyesine ulaştığı içindi.

"Oh, kesinlikle yaptı. Bana -ve duyan herkese- küçükken seni arka bahçedeki salıncakta nasıl ittiğimi hatırlattıktan hemen sonra."

"Çünkü bu demek oluyor ki kaderimizde birlikte olmak var," diye takıldım gözlerimi devirerek. "Bu düğünde imkansız olacağını biliyorsun, değil mi? Her zamankinden bile kötü."

Bu kelimeleri söylemek bile içimi kıpır kıpır ediyordu. Annem, çıkabilecek yaşa geldiğimden beri Max ile aramda bir eşleştirme yapmaya çalışıyor, her etkileşimden, her ortak kahkahadan, David ile takılmak için evimize her gelişinden çok fazla şey çıkarıyordu.

Ve şimdi onu randevum olarak getirerek ona gönüllü olarak cephane veriyordum.

Her bakışını ve sıradan dokunuşunu annelik içgüdülerinin başından beri haklı olduğunun kanıtı olarak yorumlayarak çekilmez olurdu. En kötüsü de onu suçlayamıyordum bile - hele ki onun bu kadar net gördüğü şeyleri hissetmediğime kendimi ikna etmek için bunca yıl uğraşmışken.

"Yani geçen Noel'de evinizin her kapısına ökseotu asıp bizi onun altına sokmaya çalışmasından daha mı imkansız?"

"Kesinlikle bundan daha kötü," diye onayladım, şarabımdan uzun bir yudum alarak. "Bana ne zaman evlenme teklif etmeyi planladığını sormak için seni kenara çekerse şaşırma. Ya da, Tanrı korusun, Susan Teyzem bunca yıllık 'bariz kimyamızdan' sonra nasıl bir araya geldiğimizi sormak için seni köşeye sıkıştırırsa." Parmaklarımla tırnak işareti yaptım, bu sırada neredeyse şarabımı döküyordum.

Max kıkırdadı ve kadehindeki şarabı tekrar çevirdi. "Eğer böyle bir şey olursa, ona aklının başına gelmesini ve bana deliler gibi aşık olduğunu fark etmeni beklediğimi söylerim."

Neredeyse şarabımın içinde boğuluyordum. "Tanrım, bunun şakasını bile yapma." Sıcaklığın yeniden ensemden yukarı tırmandığını hissedebiliyordum ve bu mükemmel Cabernet'ten kaynaklanmıyordu.

Max'in gülümsemesi yumuşadı, gözleri benimkileri aradı. "İyi bir hikâyeye ihtiyacımız var, değil mi? Şuna ne dersin? Yıllardır birbirimizin etrafında dans ediyorduk, ama sonunda David'in doğum günü partisinde kendimize geldik ve bunca zamandır önümüzde duran şeyi fark ettik?"

Kalbim göğsümde tekledi. Tüm bu sahte flört planının sorunu da buydu; Max'e karşı hislerim konusunda hiçbir zaman kararsız olmamıştım. Annemin ona hatırlatmaktan çok hoşlandığı gibi beni salıncakta salladığında da, ergenliğimde beni gizlice reytingli filmlere soktuğunda da ve *kesinlikle* şimdi de. Ona karşı ne hissettiğimi her zaman tam olarak biliyordum; sadece hissetmiyormuş gibi davranmakta çok iyiydim.

Yüz hatlarımı tarafsız olmasını umduğum bir ifadeye zorladım, kıpırdanma dürtümle savaştım, Max'in tüm söylediklerini fark edeceğini biliyordum. Sanki nabzımın hızlanmasına ve avuçlarımın terlemesine neden olan bir an değil de, üzerinde çalışılması gereken başka bir ayrıntıymış gibi rahat ve tarafsız görünmeliydim.

"Bu işe yarayabilir. İnsanların neden daha önce çıktığımızı duymadıklarını sorgulamayacakları kadar yeni ama şüpheli görünecek kadar da yeni değil."

"Kesinlikle," diye onayladı Max, yaklaşarak. "Ve bu bize sağlam bir temel sağlıyor. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz, bu yüzden hiçbir şey için acele etmiyoruz."

"Doğru," diye başardım, yakınlığından hafifçe sersemlemiş hissediyordum. "Bu konuda hiç acelem yok."

Max'in gözleri benimkilere kilitlendi ve bir an için hava adını koymaya hazır olmadığım bir şeyle doldu. "Han," dedi usulca ve uzanıp kaçan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının tenime nazıkçe dokunuşu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Hmm?" Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Endişelenecek bir şey yok. Sen inanılmazsın ve sana aksini hissettiren herkes aptaldır."

Sertçe yutkundum, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Zekisin, komiksin ve inanılmaz derecede güzelsin," diye devam etti, sesi alçak ve ciddi. "Ve herhangi bir erkek sana sahip olduğu için şanslı olurdu - sadece rol yapsa bile."

'Mış gibi yapmak' kelimesi üzerime bir kova soğuk su gibi çarptı ve beni içine düştüğüm büyüden kurtardı. Geri adım attım ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koydum. "Doğru," dedim, kendi kulaklarıma bile içi boş gelen bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Rol yap."

Max başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçer gibi oldu. Onun yerine kadehini kaldırıp şerefe dedi. "Aşıkmiş gibi davranmaya."

Elimin hafifçe titremesine aldırmadan bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Rol yapmaya."

Dördüncü Bölüm

MAX BOŞ ŞARAP BARDAĞINI TEZGÂHIN ÜZERINE KOYDU VE ŞÖYLE BİR BAKTI yarı boyalı odanın etrafında. "Sanırım boyamayı bitirmene yardım etmeliyim."

Şaşkınlıkla ona baktım, mükemmel dikilmiş takım elbisesini ve cilalı görünümünü inceledim. "Sen mi? Resme yardım mı ediyorsun? Böyle giyinerek mi?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti ve ben de bu hareketin beyaz gömleğinin altındaki omuz kaslarını nasıl esnettiğini fark etmemeye çalıştım.

"Ama takım elbise giyiyorsun." Muhtemelen tüm gardırobumun toplamından daha pahalı bir takım, diye düşünmeden edemedim.

Max önce kendine sonra da bana baktı, gözlerindeki muzip parıltı midemin bulanmasına neden oldu. "On bahse girerim ki üzerime bir damla bile boya bulaşmayacak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım. "Ciddisin, değil mi? Gerçekten bunun içinde resim mi yapacaksın?"

"Tabii soyunmamı istemiyorsan," dedi kaşlarını alaycı bir şekilde ve kollarını sıvayarak altın sarısı tüylerle kaplı ön kollarını ortaya çıkardı.

Onlara bir arkadaşın bakması gerekenden çok daha uzun süre baktıktan sonra başımı salladım ve ona şu boya haznelerinden birinin takılı olduğu bir rulo uzattım ve "Hiçbir şey olmasa bile bu ilginç olmalı" dedim.

"Pekâlâ," diye başladı, duvara ilk darbeyi indirirken bana bakarak, "nihayet hikâyemizi açıklığa kavuşturduk, kuzeninin olayı nedir? Onunla birkaç kez karşılaştım ve gerçekten çok gergin görünüyor."

İçimi çektim ve kapı çerçevesine yaslanarak onun çalışmasını izledim. Onun burada, benim mekânımda olması ve böylesine sıradan bir işe yardım etmesinde tuhaf bir samimiyet vardı. "Bu düğün tam bir sirk olacak, gerçekten. Melody her şeyi abartmanın kraliçesi ve bu onun 'özel günü' olduğu için elinden geleni ardına koymuyor. Siyah kravat, beş çeşit yemek, iki fotoğrafçı, tören için bir yaylı çalgılar dördlüsü, her şey."

"Süslü," diye ıslık çaldı Max usulca. "Sanırım yeni bir smokin almam gerekecek." "David'inkini ödünç alabilirsin," diye şaka yaptım, Max'in

Kardeşıme ait bir şeyi giymektense çıplak görünmeyi tercih ederdim, özellikle de David onu on yıl önce satın aldığı ve o zamandan beri naftalin içinde sakladığı için.

Max bana kalbimi hoplatan şakacı bir bakış fırlattı. "Kardeşinin giydiği *hiçbir şeyi* giymiyorum, çok teşekkür ederim."

Kardeşim pasaklı biri değildi ama dış görünüşü konusunda da eskisi kadar titiz değildi. Bir şey söylemekten nefret çünkü kişisel bakım eksikliğinin arkasındaki nedenleri anlayabiliyordum, ancak sağlık sorunları nedeniyle kendini bırakmıştı. İster evde uzanmış olsun, ister dışarıda geziyor olsun, onu çoğunlukla eşofman giyerken bulabilirdiniz -ve seksi gri olanlardan da değil-.

"Yeterince makul," dedim, şarabımdan bir yudum daha aldım ve Max'in duvarın kenarını dikkatle boyamasını izledim, muhtemelen üniversiteden beri -eğer hiç boyamadıysa- resim yapmamış biri için tekniği şaşırtıcı derecede iyiydi. Birkaç yıl önce evini satın aldığı - kasabamızda yaygın olan antika federal tarzı evlerden birine benzemek için inşa edilmiş yeni bir inşaat canavarlığı - tamamen mobilyalı olarak geldiğini biliyordum. "Aslında bu işte o kadar da kötü değilsin."

"Geçen yıl kız kardeşimin çocuk odasının boyanmasına yardım ettim. İnanın bana; hiçbir şey resim becerilerinizi, elinde hayal panosu olan hormonlu bir kadın kadar test edemez."

"Bunu unutmuşum," diye itiraf ettim.

"Ben birçok yeteneği olan bir adamım," dedi ve omzunun üzerinden bana yıkıcı bir gülümseme gösterdi.

"Ne gibi?" Şüpheli bir kaşımı ona doğru kaldırdım. Bu adamla dalga geçmeyi seviyordum.

Max yüzünü tamamen bana döndü, boya rulosunu yüzümün önünde tutuyordu ve bir an için beni gerçekten boyamaya çalışabileceğini düşündüm. "Bilmek istemez misin?" Bunu söyleme şekli, alçak sesle ve alaycı, yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirip, sanki etiketinde evrenin sırları saklıyormuş gibi boya kutusuna odaklandım. "Neyse," dedim konuyu değiştirmek için çaresizce. "Düğün hakkında..."

"Doğru." Max tekrar duvara döndü ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Aramıza giren sessizlik rahattı, ama arada bir gözlerini üzerimde hissediyordum, beni o şekilde inceliyordu, sanki özenle inşa ettiğim yüzümün içini görebiliyordu.

"Han," dedi sessizliği bozarak, sesi yumuşaktı. "Sahte buluşma hikâyemizi çözdüğümüzü biliyorum ama bu düğünle ilgili söylemediğin, seni rahatsız eden başka bir şey varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

Tereddüt ettim, ne kadarını açıklayacağımı düşünürken dudağımı ısırđım. Kendimi ona karşı bu kadar savunmasız olmaya hazırlamamıştım, bu muhtemelen benim açımdan kötü bir planlamaydı çünkü Max görölmek istemediğim zamanlarda bile beni görmenin ve bilmediğim zor soruları sormanın bir yolunu bulmuştu. "O kadar belli mi?" Yere bağdaş kurup oturarak sordum.

Max fırçasını bıraktı ve bana katıldı, uzun bacakları yanımda uzanıyordu. "Sadece dikkatini veren birine."

Bakışlarından kaçınarak boya lekeli eşofmanımın gevşek bir ipliğini karıştırdım. Nazikçe yoklamasında, özenle inşa ettiğim duvarların yıkılmaya başlamasına neden olan bir şey vardı. "Bu sadece ... hayatta bulunduğum yerle barıştığımı düşünmek istesem de, ailemin yanında olmak bazen her şeyi sorgulamama neden oluyor. Herkes ya evli ya da ciddi bir ilişki içinde ama ben burada, otuz beş yaşındayım ve hala bekarım, işim ve altı yıldır burada yaşamama rağmen dekore etmediğim bir apartman dairesinden başka gösterecek bir şeyim yok."

"Hannah," dedi Max usulca ve ses tonundaki bir şey başımı kaldırmama neden oldu. Gözleri yoğun ve tamamen bana odaklanmıştı. "Bekâr olmakta yanlış bir şey yok."

Başka biri söylese bu sözler boş, basmakalıp bir söz gibi gelebilirdi. Ama Max bekar olmayı bir sanat getirmişti.

North Shore'un uygun nüfusunun yarısı gibi hissettiren bir kitleyle çıkmasını izlemiştim, hiçbirisiyle ciddi bir ilişki kuracak kadar uzun süre kalmamıştı. İlk başlarda onu bağlanma fobisi olan bir oyuncu olarak görmüştüm ama son zamanlarda yemek davetlerinde çiftler nasıl tanıştıklarından bahsederken bazen ya da insanlar onun daimi bekâr olmasıyla ilgili şaka yaparken gülümsemesinin gözlerine ulaşmamasını özlemiyor değildim.

Orada bir hikâye vardı, benim ona karşı hislerimi sakladığım kadar dikkatle sakladığı bir hikâye.

Max'e nasıl hissettiğimi asla söyleyemememin gerçek nedeni de buydu. Sadece arkadaşım olduğu için ya da tüm bu sahte randevu düzeni bozulacağı için değil, bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi bildiğim ve kurduğumuz arkadaşlığı riske atamayacağım için. Bana dünyada görmeye değer tek insanmışım gibi baktığında kalbim ne kadar hızlı atarsa atsın, bazı riskleri almaya değmezdi.

"Biliyorum," diye cevap verdim hızlıca -belki de *çok* hızlıca- cevabımda kesinlikle bir "hanımefendi çok fazla protesto ediyor" havası olduğunu fark ettim.

"Yani, mantıken bunu biliyorum," diye tekrar başladım. "Ama bunu bir de aileme anlatmayı dene. Bana, henüz 'aradığım kişiyi' bulamadığım için üzgün bir sadaka vakasıymışım gibi bakıyorlar." Kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum, sesime biraz mizah katmaya çalıştım ama başaramadım.

Max daha yakına kaydı, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındı. "Sen yardıma muhtaç biri değilsin," dedi, sesi sert ama nazikti. "Sen inanılmazsın. Kelimenin tam anlamıyla her gün bu dünyaya insanlar getiriyorsun, etrafındaki herkesi güldürüyorsun ve tanıştığın herkese karşı nazıksın." Durakladı ve ben nefesimi tuttum. "Ve çok güzelsin. Çok güzelsin. Sana aksini hissettiren herkes aptaldır."

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve bir an için sesimi bulamadım, bu yüzden kendime biraz zaman kazandırmak için sol tarafımda yerde duran neredeyse boş şişeden kendime bir kadeh şarap daha doldurdum.

"Teşekkürler," dedim sonunda, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Bunun anlamı çok büyük."

Max bana küçük bir gülümseme verdi ama gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey vardı. "Ciddiyim, Han. Endişelenecek bir şey yok. Onları öldüreceksin."

Kıkırdadım, ağlamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ortamı yumuşatmaya çalıştım. Ya da onu öpmeden önce. "Harika bir elbise aldım."

"Öyle mi?" Kaşları ilgiyle kalktı ve omzumu dürttü. "Ayrıntıları paylaşmak ister misin? Bilirsin, böylece kravatımı uygun şekilde ayarlayabilirim." Belli ki dalga geçiyordu - Max'in moda anlayışı benim yardımım olmadan da kusursuzdu.

"Yeşil," diye önerdim, bir hafta önce aldığım elbiseyi hayal ederek. "Koyu yeşil. Orman yeşili gibi ama..." Elimi belli belirsiz salladım, bu gece içtiğim yarım şişe şarap duyularımı köreltmmişti. "Daha meraklı."

Max ciddiyetle, "Daha güzel orman yeşili," diye tekrarladı, ama gözleri parlıyordu. ". Not alacağım." Gülümsemesi genişledi ama ifadesinde hâlâ göğsümü geren yumuşak bir şey vardı.

Bir süre öylece oturduk, sessizlik tam olarak bir şeyin alt akıntısıyla doluydu.

Sonunda Max boğazını temizledi ve bardağını yeniden doldurmak için şişeye uzandı. "Yani," dedi, sesi şimdi daha hafifti. "Düğüne giderken pompalı tüfeği aradım."

Güldüm, ses tonum değiştiği için minnettarım. "Arabadaki tek kişi sen olduğun zaman av tüfeğini çağıramazsın, seni salak."

Max sırttı, gözlerindeki tanıdık ışıltı beni içine çekti. "Elbette var. Ev kuralları."

"Kimin ev kuralları?" Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek sordum.

"Benim." Tekrar omzumu dürttü. "Ve ben senin sahte erkek arkadaşın olduğum için, onlara saygı duymak zorundasın."

Gözlerimi devirdim ama bana dokunduğu yerde tenim karıncalandı. Ya da belki şarap yüzünden? "Bu işler böyle mi yürüyor? Kuralları biz ilerledikçe mi uyduruyorsun?"

"Kesinlikle," dedi, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Kural iki: tüm şakalarım gülmek zorundasın."

Burnumu kırıştırdım ve ona en iyi şüpheli bakışımı attım; genellikle kan testleri aksini söylemesine rağmen doğum öncesi vitaminlerini düzenli olarak aldıklarına yemin eden hastalar için ayırdığım bakış. "Kötü olanları bile mi?"

"Özellikle de kötü olanları," dedi gözlerinin kenarları kırışarak. "Üç numaralı kural: Otele giderken kaçınılmaz olarak kaybolduğumuzda navigasyon becerilerimle dalga geçmek yok."

Homurdandım. "Yani bizi kaybettireceğini peşinen kabul mü ediyorsun?"

"Beklentileri belirliyorum," diye düzeltti, şarap kadehini bana doğrultarak. "İyi sahte erkek arkadaşların yaptığı budur."

"Tam bir aptalsın," dedim yine başımı sallayarak. "GPS diye harika bir icat olduğunun farkındasın, değil mi? Arkadaşım Siri mükemmel bir yol göstericidir."

Dudakları, en sevdiğimiz barda nachos tabaklarının üzerinde ya da annemin evinde aile yemeğinde bize her katıldığında masanın karşısında sayısız kez gördüğüm eğlenceli bir sırıtışla yana doğru kıvrıldı. "Keyfin bilir."

Akşam ilerledikçe şarap akmaya devam etti -bir şişe daha açtım- duvar sadece yarım boyalı kaldı, yerdeki yerimizin lehine unutuldu. Max her güldüğünde ya da bana belli bir şekilde baktığında midemdeki çarpıntıya rağmen kendimi haftalardır hiç olmadığım kadar rahatlamış buldum.

"Komik olan ne biliyor musun?" Bir süre sonra, tükettiğimiz bol miktarda şarabın etkisiyle kafamda hoş bir bulanıklık hissederek söyledim. "Sanki sonsuza kadar arkadaş kalacaktınız gibi hissediyorum ama bu gece seni bambaşka bir gözle görüyorum."

Max bana bakmak için başını çevirdi ve ne kadar yakın oturduğumuzu fark ettim. "Belki de daha önce hiç yeterince dikkatli bakmamışsındır," dedi usulca.

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ya da belki bana hiç izin vermedin," diye fısıldadım.

Gözlerinde bir şey parladı ve kalbimin durduğu bir an için beni öpebileceğini düşündüm. Ama sonra cebindeki telefonu çaldı ve büyüü bozdu. Kontrol etti ve iç çekti. "Gitsem iyi olacak. Yarın erken bir toplantı var."

"Ah," dedim, mideme yerleşen hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışarak. "Tabii ki."

İkimiz ayağa kalktık, şaraptan ve uzun süre oturmaktan dolayı biraz dengesizdik. Onu kapıya doğru götürürken, arkamdaki varlığının aşırı farkındaydım. "Bekle, sen sarhoşsun," dedim, yüzümü ona dönerek, ben hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile oda dönmeye devam ediyordu.

Max kıkırdadı ve başını salladı. "Ben sarhoş değilim."

Burnumu kıvırdım ve ifadesinin doğruluğunu ölçmek için gözlerimi kısarak ona baktım. Sarhoş beynim sorun yaşıyordu.

Bu bilgiyi işlerken ikimiz de eşit miktarda içiyorduk, değil mi? şarabı paylaşmak böyle bir şeydi, değil mi?

"Ama neredeyse iki şişe içtik," diye ısrar ettim, parmaklarımı kaldırıp gözlerimi kısarak. "Ve biz iki kişiiz. Yani bu demek oluyor ki..." Durakladım, şaraptan sarhoş olmuş beynim normalde basit bir denklem olan şeyi çözmeye çalışıyordu. "Bu da demek oluyor ki.." şişe başına düşen tipik bardak sayısını ikiye bölerek saymaya çalışırken parmaklarımı hareket ettirdim sonunda "En az birkaç bardak. Birçok bardak. Matematik yalan söylemez, Max." Saymaktan vazgeçerek, vurgulamak için göğsünü drttm ama derinlik algım açıkça bozulmuştu ve öne doğru tökezledim. Beni göğsüne yasladı, elleri belimde sabit duruyordu.

Bir an öylece durduk, ellerim kalbinin bu kadar sakin biri için biraz fazla hızlı attığını hissedebildiğim noktaya bastırdı. Parmakları belime doğru esnedi ve beni daha yakına mı çektiğinden yoksa tekrar ayağa kaldırmaya mı hazırlandığından emin olamadım. Vücudunun sıcaklığı tişrtmn ince kumaşından bana dokunduğu yere yayılıyor gibiydi ve kolonyasının odunsu kokusu -sadece onunla ilişkilendirmeye başladığım bir şey- başımı şaraptan bile daha fazla döndürdü. Kendimi nefes almaya zorladım ama bu bir hataydı çünkü artık kokusu her yerdeydi. Hafifçe kıpırdayana kadar ellerinde kendi dengesizliğine ihanet eden hafif titremeyi fark etmedim. şaraptan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu, emin olamadım.

"Hayır," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine, elini sallayarak hafifçe başını salladı. "Oraya gitmiyorum."

Kalbim onun sözleri karşısında tekledi. Tam olarak nereye gitmiyordu? Ve sesi neden bu kadar sert, bu kadar belirsiz geliyordu? Max Bennett hiçbir şeyden emin olmazdı.

Ama sözlerini daha fazla analiz edemedem, beni dikkatlice ayağa kaldırdı ve kasıtlı bir adım geri çekilerek, "Ve kayıtlara *geçsin* diye , o şarabın çoğunu *sen* içtin. Ben sadece iki kadeh içtim."

"Sana inandığımdan emin değilim," dedim ama şarabı gerçekten eşit olarak blşmş olsaydık olmam gerekenden çok daha fazla sarhoş olduğum için itirazım en iyi ihtimalle yarım yrekliydi. "Ama geldiğin için teşekkür ederim," diye ekledim, sesim amaladığımdan daha yumuşaktı. "Ve resim yapma denemen için."

Max gülümsedi ve kalbim yine o sinir bozucu takla olayını yaptı. "Ne zaman istersen, Hannah." Kısa bir süre tereddüt etti, sonra uzandı ve yanağımdaki bir şeyi fırçaladı. "Senin artı-bir'in olmak için sabırsızlanıyorum."

Kendimi sorgulamadan önce parmak uçlarımda durdum ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Teni dudaklarımda altında sıcacıktı ve onun sarhoş edici parfümünün kokusunu bir kez daha aldım. "Ben de," diye fısıldadım.

Max'in gözleri benimkilerde gereğinden uzun bir süre oyalandı, gözlerinde yine aynı okunamaz şey titreşiyordu. Sonra boğazını temizledi ve bir adım geri çekildi. "Biraz uyu. Ve biraz su iç."

"Evet, Dr. Bennett," diye takıldım, ancak kelimeler niyet ettiğimden biraz daha nefes nefese çıkmıştı. Max, Boston'daki en büyük hastanenin Pediatrik Onkoloji Şefiydi. Birbirimizi tamamlayan mesleklerimiz nedeniyle sık sık iş unvanlarımızı kullanarak birbirimizle dalga geçerdik ama şu anda *doktor* kelimesinin dudaklarımdan dökülme şekliyle ilgili bir şey bana oyundan çok ön sevişme gibi geliyordu.

Gözleri parladı ve yumuşak bir başını sallayarak dairemin iç koridoruna doğru ilerledi. Köşede kaybolana kadar onu izledim, sonra kapıyı kapattım ve kalbim hızla çarparak ağır bir şekilde kapının üzerine yaslandım. Oda hâlâ hafifçe dönüyordu ama şimdi bunun şaraptan mı yoksa dudaklarıma değen teninin kalıcı sıcaklığından mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

"Başın çok büyük belada," dedim kendi kendime, kayarak yere oturdum. Gülümsemesinin hayaleti, dünyam kendi ekseninde dönerken bile ellerinin belimde, sabit ve emin hissettirişiyle birlikte zihnimde oynadı.

Soğuk ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırırken kendi kendime *dört numaralı kural* diye düşündüm: *Sakin ona yıllardır aşık olduğunu öğrenmesine izin verme.*

Ama girişte otururken, kolonyasının kokusu havada asılı dururken, bana her gülümsediğinde kalbim çarpmıyormuş ya da gülüşünün sesini yıllar önce ezberlememiş gibi davranmaya daha ne kadar devam edebileceğimi ya da tüm bu sahte flört planının sahip olamayacağım bir şeyle kendime işkence etmenin başka bir yolu olmadığını merak ettim.

Beşinci Bölüm

BİRKAÇ GECE SONRA, MAX'AYAKLARI BENİM

Kanepemde uzanırken başparmakları telefon ekranında uçuşuyordu. "En sevdiğin dondurma çeşidi?" diye sordu, telefonuna bakarken ağzının sırtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi seğiriyordu.

"Gerçekten mi? Ailemin sana soracağını düşündüğün şey bu mu?" Ayaklarımı altına sıkıştırarak yer değiştirdim. Bir saatten fazla bir süredir bunu yapıyorduk, hikâyemizi sağlamlaştırmak için birbirimize rastgele detaylar soruyorduk.

"Bunlar çiftlerin birbirleri hakkında bildikleri türden şeyler." Sonunda başını kaldırıp bana baktı, tek kaşı tartışmam için bana meydan okurcasına kalkıktı. "Ne olmuş yani?"

"Indian Summer," dedim göz devirerek. "Hodgies'ten bir tane. Temel olarak tarçın, zencefil ve pekmezden oluşuyor. Her yıl bunu düzenli bir tat haline getirmeleri için yalvarıyorum, ama tezgahın arkasındaki genç çocuklar omuz silkiyor ve isteği ileteceklerini söylüyorlar."

Max yere bakıp telefonuna başka bir şey yazarken dudakları tekrar kıpırdadı. "Gördün mü? Bunu bilmiyordum. İçinde graham kraker parçaları olan balkabaklı turtayı tahmin ederdim."

"Onu da çok severim. Ve naneli çubuk."

Max'in cevap kahkahası yumuşak ama zengin bir kahkahaydı, hayatım boyunca duymuş olmama rağmen beni her zaman hazırlıksız yakalayan türdendi. "Duyduğuma göre dondurmayı *gerçekten çok* seviyormuşsun."

Yanağımı mindere yaslayarak derin bir iç çektim. "Evet ama her kış aldığım beş kiloyu sevmiyorum." Burnumu kıvırdım ve tam da bu kanepede kıvrılıp yediğim tatil temalı dondurmaları hatırladım. "Açıkçası, Hodgies'in hastanenin hemen aşağısında olması zalim bir şaka gibi geliyor."

Yaz aylarında, tren yolu boyunca uzun yürüyüşler yaparak veya Old Town Hill'de yürüyüş yaparak fazla kalorileri atmak kolaydı, ancak sıcaklıklar donma noktasının altına düştüğünde, en sevdiğim TV şovlarını izlemek için bir bardak dondurma ile kanepeme kıvrılmak bir sorun haline geldi. Muhtemelen bir hobi edinmem gerekiyordu.

"Tamam, sıra sende," dedim ona. "Köpeğiniz Snoopy'yi hatırlıyorum ama o sizin ilk evcil hayvanınız mıydı?"

Max telefonunu yüzüstü sehpayaya bıraktı ve bir kolunu arka mindere dayayarak kanepede bana doğru döndü. "Hayır, Stanley adında bir Japon balığıydı. Jenny onu tuvalete atıp sifonu çekmeden önce yaklaşık on iki saat yaşadı. O gün bugündür kız kardeşim balıklardan korkar."

Bir kahkaha patlattım, ses yüksek ve filtresizdi. "Zavallı Stanley!"

"Biliyorum, değil mi? Yıkılmışım; günlerce onunla konuşmadım." Max sırttı, dudakları o orantısız yarım gülümsemeyle kıvrılmadan önce bakışları bir süre üzerimde kaldı - bu gülümseme midemde beklenmedik, haince bir çarpıntıya neden oldu. Bir elini kumlu saçlarında gezdirdi, hareketi telaşsızdı ve ben -çok geç- baktığımı fark ettim. Tekrar. "İşte o zaman Snoopy'yi aldık, ikimizin de üzerinde anlaştığı bir evcil hayvan. Sıradaki soru: En çok neyi seversin?"

"Alışveriş arabalarını iade etmeyen insanlar," dedim tereddüt etmeden, sesim öfkeyle keskinleşerek. "Bu tembel piçler için cehennemde özel bir yer var. Bunu size daha önce de söylemişim."

Max geniş ve özür dilemez bir şekilde sırttı. "Doğru, ama şimdi sahte kız arkadaşımın otoparklarda neden küfürlü mırıldandığını anlıyorum."

En yakındaki yastığı kaptım ve kafasına fırlattım. Yastığı yakaladığında geniş omuzları kahkahalarla sarsıldı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Sen imkânsızsın," diye dudak bücktüm.

"Ama yine de benimle çıkıyorsun." Yastığı bana doğru iterken göz kırptı, bana doğru eğilirken elini dizime koydu. Bu dokunuş içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Bu senin hakkında ne söylüyor?"

"Erkekler konusunda şüpheli bir zevkim olduğunu mu?" Ben de karşılık verdim ama sesim bastırmaya çalıştığım kahkahamı ele veriyordu.

Max elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırdı, yüzünde sahte bir kalp kırıklığı ifadesi vardı. "Ahh. İyi bir av olduğumu bilmeni isterim."

Sırtışıma kontrol altında tutmak için dudağımı ısırarak, "Öyle deyip duruyorsun," diye takıldım.

Bir an için bir sessizlik oldu. Max'in bakışları yumuşadı. -Çok az fark ediliyordu ama nabzımı titretmeye yetiyordu. Sonra, sanki kendine gelmiş gibi, bir bacağını tembelce diğerinin üzerine atarak kanepeye yaslandı.

Sertçe yutkundum ve dikkatimi kucağımdaki yastığa verip gereksiz yere kabarttım. Az önce aramızda her ne geçtiyse, onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

O sırada Max'in telefonu yüksek sesle çaldı ve masanın üzerine savruldu. Başını hafifçe sallayarak benim de yaşadığım beyin bulanıklığını gidermeye çalışıyormuş gibi- uzanıp telefonu aldı. "Zevki şüpheli kadınlardan bahsetmişken, şuna bir bak."

Ekranı bana doğru çevirdi ve Back Bay'deki bir çatı barında iki ortak arkadaşımızın fotoğrafını gösterdi -Sarah Tom'un kucağına tünemişti, ikisi de kameradan tamamen habersiz gülerken Tom'un kolları onun beline sahiplenici bir şekilde sarılmıştı.

" ol. Birlikte çok tatlılar," dedim göğsümdeki küçük sızıya aldırmadan. Sarah ve Tom yıllarca birbirlerinin etrafında dans etmişlerdi, birbirlerine olan hisleri onlar dışında herkes için aşikârdı. Şimdi birlikte yaşamaktan bahsediyorlardı ve bu fotoğrafta yüzlerindeki saf sevinci görmezden gelmek imkânsızdı.

"Evet, öyleler," diye onayladı Max, bir süre daha fotoğrafı inceledi, gülümsemesi yerini daha düşünceli bir ifadeye bıraktı. Başını kaldırıp bana baktığında yüz ifadesi beklenmedik derecede ciddiydi. "Ama bu fotoğraf bana neyi fark ettiriyor biliyor musun?"

Ses tonunda ve yüz ifadesinde beni tereddüte düşüren bir şey vardı, midem huzursuzca çırpınıyordu. "Hayır, ne?"

Max hafifçe kıpırdandı, dizi benimkine çarptı ve sonra telefonunu yerine koydu. "Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki düğündeki insanlar birlikte *çok* rahat olduğumuzu düşünebilir. Mesela, doğru

Şimdi mesela." Çenesini aşağı doğru eğerek çoraplı ayaklarımın kaval kemiğine süründüğü yeri işaret etti. "Konuşurken resmen beni tekmeliyorsun."

Hemen bacaklarımı geri çektim, sıcaklık enseme hissediliyordu.

"İnsanların bizim daha çok kardeş olduğumuzu düşünmesinden korkuyorum-

..." Sesi kesildi, yutkunurken adam elması sallanıyordu. Boğazını temizledi ve ensesini ovuşturarak kısa bir süre başka tarafa baktı.

"Neyden sonra?" Cevabı duymak istediğimden emin olmadan sordum.

Bana döndü, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Birbirinin kıyafetlerini yırtmak isteyen iki insandan daha iyi."

Sözcükler havada tutuşmayı bekleyen bir kıvılcım gibi aramızda asılı duruyordu. Max'in aniden tüm kıyafetlerimi yırtıp attığını hayal etmemde kesinlikle kardeşçe bir şey yoktu.

Yanaklarım kavurucu bir sıcaklığa büründü ve içimde bir panik

hissettim. "Sakin ol, Han. Sadece daha ikna edici olmamız

gerektiğini söylüyorum." "İkna edici mi?" diye sordum, sesim utanç verici bir şekilde

Tiz bir ses, sanki balon emmişim gibi. Sanki beni şu anda olanlardan koruyabilirmiş gibi yastığı göğsüme bastırdım. "Burada ne tür bir inandırıcılıktan bahsediyoruz?"

Max başını eğdi, ifadesi beynimde patlak veren kaos için fazlasıyla rahattı. "Fiziksel şeyler-el ele tutuşmak, dokunmak. Bilirsin, gerçek çiftlerin düşünmeden yaptıkları şeyler." Elini bana doğru uzattı, avuç içi sessiz bir davetle yukarı bakıyordu.

Kısa bir an için vücudum kilitlendi -savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi- sonra içgüdüsel olarak elimi geri çektim ve karnıma bastırdım.

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin, Han? Sanki bitliymişim gibi irkildin. Gerçek çiftler böyle yapmaz, birbirlerine doğru *çekilirler*."

"İrkilmedim," diye yalan söyledim, sesim zayıf çıkıyordu.

"Sen yaptın." Alaycı tavrı yumuşadı, sesi alçaldı. "Buraya gel."

Dudağımı ısırđım, utandım. O haklıydı. Şu anda köşeye sıkışmış dehşete düşmüş bir hayvan gibi kanepenin koluna yapışmış durumdaydım - ikna ediciliğın tam tersi.

"Hannah. Buraya gel," dedi, sesi bir kademe , emri kesinleşmişti. Uzattığı eli sabırla bekledi.

Bedenimi işbirliği yapmaya zorlamadan önce birkaç saniye tereddüt ettim.

Yaklaştım, kalbim Max'in 35. doğum gününü kutlamak için bir grupla birlikte paraşütle atlamaya gittiğimiz zamankinden daha fazla çarpıyordu. Hiç şüphesiz bu an, bedenimi dünyanın on bin fit üzerinde seyahat eden bir uçaktan fırlatmaktan çok daha korkunç hissettiriyordu.

Sonunda elimi onun elinin içine kaydurdum ve teninin benimkine değen sıcaklığı ağlamak istememe neden oldu.

"Gördün mü? O kadar da korkutucu değil," diye mırıldandı Max, parmakları benimkilerin etrafında hafifçe kapanırken. Başparmağı parmak eklemlerime tembelce dokundu, hafif bir hareketti ve muhtemelen beni rahatlatmak içindi.

Ne yazık ki, tam tersini yaptı. Şimdi, parmaklarının çıplak vücudumun üzerinde bu kadar özen ve şefkatle gezinmesinin nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi .

Sertçe yutkundum, bu düşünceleri beynimin uzak köşelerine itmeye ve soğukkanlı davranmaya çalıştım ama sesim bana ihanet etti ve neredeyse ciyaklayarak, "Doğru. Kesinlikle korkutucu değil."

Max'in dudakları, üzerimde ne tür bir etki yarattığını tam olarak biliyormuş gibi kıpırdadı. Nazik bir çekiştirmeye, vücudumun sol tarafı tamamen onunkine değene kadar beni kendine yaklaştırdı. Sıcaklığını tenimden yayılıyormuş gibi hissediyordum.

Boştaki elini yavaş ve kasıtlı bir şekilde, parmak eklemleri çene çizgimi sıyrana kadar kaldırdı. Yumuşak, zar zor dokunuş tüylerimi diken diken ederken, bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmak uçları yanağımda sadece bir saniye fazla kaldı.

"Max," dedim, adı dudaklarımdan bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Onu uyarıyor muydum yoksa devam etmesi için yalvarıyor muydum emin değildim.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tamamen durmaması bir mucizeydi.

Çeneme hafifçe vurarak yüzümü kendine çevirdi ve gözleri - karanlık ve okunmaz- ağzıma kaydı. "Muhtemelen öpüşme alıştırması da yapmalıyız." Sesi tekrar alçalmıştı, şimdi daha sertti, öneri havada duman gibi kalmıştı. "Birileri bizden bunu beklerse diye."

Panik ve çok daha *tehlikeli* bir şey olan istek arasında donup kalmıştım.

Vücudumdaki her sinir bozuldu. Nefes alamıyordum. Düşünemedim. Onun ağzını düşününce beynim kısa devre yaptı.

benimkinde. Ya bu işte iyi değilsem? Ya dilimi çok fazla kullanırsam? Ya da yeterince kullanmadıysam? Ya nefesim iğrençse? Öğle yemeğinde ne yemiştin?

Max'in başparmağı elimin arkasında dalgın bir daire çizdi ve parfümü bir sis gibi etrafımı sardı. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum, yüzü bu kadar yakinken burnunun köprüsündeki soluk çilleri sayabiliyordum.

Oda birdenbire çok sıcak, hava çok yoğun gelmeye başladı. Konuşmaya çalıştım ama tek başarabildiğim titrek bir nefesti.

Gözleri uzun bir süre daha benimkileri aradı, bakışlarının sessiz yoğunluğuyla beni esir aldı. Sonra eli yanağımı kavradı, başparmağı çenem boyunca yumuşak bir yol izledi ve hala yapabildiğim herhangi bir tutarlı düşünce basitçe kaçtı.

Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu yumuşaktı, sanki bana çekilmem için izin verir gibiydi. Nefesim kesildi ve içimden titrek, ürkek bir ses çıktı.

Bu küçük soluk onda bir şeyleri çözmüş gibiydi. Parmakları saçlarıma kaydı ve öpücüğü derinleşti, yavaş ama kasıtlı, beni durduramadığım bir sarmalın içine çekti. Dili ağzıma girip alay ederken, tadına bakarken kalbim kaburgalarıma çarptı, ta ki şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm öpücükler önemsiz hale gelene kadar.

Sanki aramızdaki boşluk bir saniye daha dayanamayacağım bir şeymiş gibi gömleğini kavradım, parmaklarım yumuşak pamuğa dolanarak onu kendime çektim. Beni sadece öpmedi, beni *tüketti*. Dudaklarının dudaklarıma değdiği her an tenimde kıvılcımlar dans ediyor ve başımı döndürüyordu. Kokusunda ve hareket edişinde kendimi kaybettim, kendinden emin ama dikkatli... Sanki kıymetli bir şeymişim de değer verilmeliymişim gibi.

Ve elimden gelenin en iyisini yaptım çünkü bu adama tüm varlığımla değer veriyordum.

Ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk, göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyordu. Dudaklarım karıncalanmıştı, sanki öpücüğü beni damgalamış gibi yumuşak ve canlıydı. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, nasıl hissettiğinin, tadının nasıl olduğunun anısı dışında her şeyi bastırıyordu.

Max uzaklaşmadı. Onun yerine alnını benimkine dayadı, eli hâlâ saçlarımda dolaşıyordu. An uzadı, ağır ve yüklü, sanki havanın kendisi etrafımızda kalınlaşmıştı. Onun sıcaklığını, nefesindeki ince titremeyi hissedebiliyordum.

O zaman ellerimin hâlâ gömleğini kavradığını, bırakırsam gibi onu tuttuğumu fark ettim. Yavaşça, kasıtlı olarak parmaklarımı gevşemeye zorladım ve geride bıraktığım kırıışıklıkları düzelttim.

"Pekâlâ," dedi Max sonunda, sesi sert ve biraz da kararsızdı. "Bu yeterince ikna edici olmalı."

Altıncı Bölüm

GERÇEKLIK GERİ , BENİ SOĞUK VE ŞAŞKIN BIRAKTI. DOĞRU.

Bu sadece bir alıştırmaydı, maskaralığımızın başka bir parçasıydı. Max Bennett'in ilişki kurmadığını kendime hatırlattım. Bir erkeğe ya da kadına tüm evreninin merkeziymiş gibi bakmaz, bir anlamı varmış gibi öpüşmezdi. Sadece rolünü oynamakta iyiydi - belki de fazla iyiydi çünkü gerçeği kurgudan ayırmakta zorlanmaya başlamıştım.

Göğsümdeki ağrıyı ve bedenimin onun sıcaklığını kaybetmeyi protesto edişini görmezden gelerek geri çekildim. Kendimi gülümsemeye zorladım, dudaklarım hâlâ yanarken bile sesime hafif bir ton katmaya çalıştım. "Evet. Çok ikna ediciydi."

Max boğazını temizledi ve bir tür çapaymış gibi telefonuna uzandı. Yine de ellerinin pek sabit olmadığını fark ettim. Başparmağı ekranın üzerinde kıpırdamadan duruyordu ve aramızdaki sessizlik yeniden şarj olmuş gibi hissettirdi.

"Yani, uh." Kendini toparlamadan önce sesi hafifçe çatallaştı. "*The Sound of Music* hâlâ en sevdiğin film, değil mi?"

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım, konuşmadaki sarsıcı değişimi anlamaya çalışıyordum. Gözlerime cevap vermedi, odağı tamamen ekranındaydı ama boynuna doğru süzülen hafif pembe kızarıklık, inanmamı istediği kadar etkilenmediğini gösteriyordu.

Yine de tanıdık konuya minnettarlıkla sarıldım, dudaklarının hayaleti benimkinde oyalanırken bile ayağımı bulmak için umutsuzca çabaladım. Zorla bir

Sesime alaycı bir ton kattım. "Kaptan Von Trapp' olan bağılılığımı mı sorguluyorsun?"

Max'in dudakları seğırdi, her zamanki şakacı özgüveninin bir kısmı geri dönerken ağzının köşesi kıvrıldı. "Sadece evliliğinin Kaptan'ın cazibesini değıştirmedeğinden emin olmaya çalışıyorum." Sonunda başını kaldırdı ve bakışlarındaki o muzip pırıltı geri geldi. "Yine de ben hala Barones'le evlenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım ve koluna vurdum. "Sözünü geri al! Barones onun için tamamen yanlıştı."

Ona vurduğum yeri ovuştururken masum numarası yaparak sırtıttı. "Neden? O pratik, zarif biriydi-"

"Duygusal olarak ulaşılabilir!" Ben araya girdim.

"Maria onun *çalışanıydı*," diye belirtti, aramızda eski bir tartışma vardı.

"Onun *ruh eşiydi*," diye düzelttim, sesimin kelimeye nasıl takıldığını görmezden gelmeye çalışarak. "Tüm duvarlarının savunmalarının ötesinde onun gerçekte kim olduğunu gördü."

Max hareketsizleşti, bakışları benimkilere kilitlendi, ifadesindeki mizah yumuşadı. "Çok romantiksin." Sesi yumuşaktı ve gözlerinde nefesimin yeniden kesilmesine neden olan bir parıltı vardı.

Kısa bir an için tehlikeli bir şeyin kıyısında sallanıyormuşuz gibi hissettim. Bakışlarımı hızla indirdim, arkamı dönüp yastığı düzeltirken boynuma bir sıcaklık yayıldı, parmaklarım saçaklarını karıştırıyordu. "Birinin senin alaycılığını gerekiyor."

"Alaycı değilim," diye itiraz etti, bir kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı, parmakları omzumu sıyırdı. Dokunuş hafifti, neredeyse hiç yoktu ama vücudum yine de fark etti, her sinir ucu canlanmaya başladı. "Ben *pratik* biriyim. Barones daha mantıklıydı. Aynı sosyal sınıf, aynı yaşam tarzı-"

"Aynı duygusal duvarlar," diyerek sözünü kestim. "Birlikte mutsuz olurlardı, birbirlerinden uzak dururken sürekli süslü partiler düzenlemeye odaklanırlardı."

Gülümsemesi titredi -sadece bir titreşim- sanki sözlerim çok yakınıma gelmişti. "Bazen duvarların bir nedeni vardır, Han," dedi, sesi biraz kasvetli bir hal aldı ve bana artık film hakkında konuşmadığımız izlenimini verdi.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı kendi duvarımı örer gibi dizlerimin etrafına sardım. "Doğru. İnsanların zarar görmesini engellemek için."

Max bir an sessiz kaldı ve sonra parmakları tekrar omzuma dokundu, yavaş, dalgın bir hareketti ve yapmamaya çalışmama rağmen ürpermeme neden oldu. "İşlerin karmaşıklaşmasını önlemek için," diye düzeltti usulca.

En iyi arkadaşınla çıkıyormuş gibi yapıp sonra da onu anlamsızca öpmek gibi mi? Sormak istedim. Ama bunun yerine yüzüme kırılğan bir gülümseme yerleştirdim. "Şükürler olsun ki işleri basit tutuyoruz o zaman."

Gülüştü kısa ve kuruydu, yüz ifadesiyle pek uyuşmayan bir sestti. "Doğru. Basit."

Telefonu tekrar çaldı ve sanki onu söylemek istemediği bir şeyden kurtarmış gibi telefonu eline aldı. Ekranı bakarken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Basit demişken, bu soruların geri kalanının üzerinden geçmek ister misin? Hâlâ en sevdiğin kitapları ya da en büyük korkularını ele almadık."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "En büyük korkum kolay örümcekler."

Max'in sırtışı geri döndü, bu kez samimiydi ve aramızdaki sivri uçları yumuşattı. "'canavarla' ilgilenmem için beni sabahın ikisinde aradığın zamanı asla unutmayacağım."

"Yumruğum kadardı!" İtiraz ettim. "O

bir baba uzun bacaklı."

"Bu da dev bir örümcek, Max!"

Yer değiştirdi ve parmaklarının hâlâ omzumda bir yol izlediğini fark ettim. O da bunu fark etmiş gibiydi ve geri çekilerek elini saçlarında gezdirdi. "Tamam, bana bir şey sorma sırası sende."

Onun hakkında daha önce bilmediğim bir şey bulmak için beynimi zorladım ve sonunda "Başına gelen en utanç verici şey nedir?" sorusunda karar kıldım.

"Gecenin bir yarısı Pokemon pijamalarımı giyerek seni bir baba uzunayaktan kurtarmaya gelmem dışında mı?"

. "Sanki onları sevmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Açıkçası, kardeşimin geçen Noel'de bu pijamaları verdiği diğer herkesin üzerinde gülünç görünse de, Max'in üzerinde bir şekilde o kadar da göze batmıyordu. Benim üzerimde mi? Bir şekilde

hem çok büyük hem de çok küçük olmayı başarmıştı. Yine de, tüm fazla parasını son uygulamasını hayata geçirmeye harcadığı bir dönemde ağabeyim tarafından hediye edilmişlerdi ve Max iyi bir arkadaşan başka bir şey değildi, bu yüzden geri kalanımız gibi onları Goodwill'e bağışlamak yerine, aslında onları saklamış ve giymişti.

"Tabii ki istiyorum. Rahatlar." Bir an durakladı, avucunu yontulmuş çenesini kaplayan kirli sakalının üzerinde ileri geri ovuşturdu. "Başıma gelen en utanç verici şey," diye düşündü, cevabını düşünmek için zaman ayırdı. "Dürüst olmak gerekirse? Muhtemelen üniversitedeyken o sırada çıktığım kıza yanlışlıkla çok kişisel, çok açık bir e-posta gönderdiğim zaman -" boğazını temizledi; ikimiz de *çıkmanın sikişmek* için bir örtmece olduğunu biliyorduk "- profesör de dahil olmak üzere tüm sınıfıma."

Max'in birlikte olduğu insanları dinlemekle pek ilgilenmesem de, kendini aptal yerine koymasını öğrenme fırsatını kaçıramazdım. Her nasılsa, normalde soğukkanlı olan Max Bennett'i ölümlü gibi gösteriyordu... hepimiz gibi.

Daha dik oturdum, ilgimi çekmişti. "Bu hikâyeyi nasıl hiç duymadım?"

Tercümesi: Kardeşim neden bana hiç söylemedi?

"Utanç verici olduğu ve yıllarca bunu bastırmaya çalıştığım için mi?" Elleriyle gözlerini kapatarak inledi. "Dersi bırakmak zorunda kaldım."

"Oh, ama. O kadar da kötü olamaz."

Parmaklarının arasından bana baktı. "İp ve krem şantinin yaratıcı kullanımları hakkında şiirsel bir şeyler söyledim diyelim ve öylece bırakalım."

"Seni sapık piç!" Nefesim kesildi, karnımda bir şeyler kasıldı. Bunu görmezden gelmeyi seçtim.

"Farkında olmadan bir üçlü grubun parçası olan kadın söylüyor bunu!"

İnledim ve minderlere yaslandım. "Bu benim hatam *değildi*. Stephanie'nin Noel'in kız arkadaşı olduğunu nereden bilebilirdim ki? Onun hakkında konuştukça, oda arkadaşı olduklarını sanıyordum! Ve sonunda *onunla* tanıştığımda, arkadaş olarak da anlaştığımızı düşündüm. Beni sürekli bir şeylere davet etmeleri ve her şeye beni de dahil etme konusunda çok yoğun olmaları garip miydi? Evet, iyiydi. Ama kendimi savunmam gerekirse, aramızdaki hiçbir şey fiziksel olmadı."

Kıs kıs güldü. "Sen onlarla tatile çıkana kadar değil."

"Bunun bir grup olduğunu sanıyordum."

"Onlar da öyle," dedi sırtarak.

"Sus, sen. İkisinin de beni becermek istediğini anladığımda, oradan hızla uzaklaştım." Şimdi bile, bunca yıl sonra, beni yataklarına davet ettiklerini hatırlayınca yanaklarım hâlâ yanıyor.

Max bana sırtıttı ve dehşet içinde başını salladı. "Biliyor musun, bu kadar zeki birine göre bazen inanılmaz derecede dikkatsiz olabiliyorsun."

Gülmeye zorladım ama sözleri karşısında göğsümde bir şeyler burkuldu. İlgisiz mi? Bunu onun söylemesi zenginlikti. İnsanları bu kadar iyi okumakla övünen biri için -kardeşim ve Percy bile düşünle ilgili canımı sıkan şeyin ne olduğunu anlayamazken o anlamıştı, kötü bir gün geçirdiğimi sadece merhaba deyişimden bile anlayabilirdi-konu ona karşı hissettiklerime geldiğinde son derece kördü. Ya da belki de hiç kör değildi. Belki de *tam olarak* nasıl hissettiğimi gördü ve bunu görmezden gelmeyi seçti, tıpkı yirmi dakika önce ikimizin de dünyamı sarsmamış gibi davrandığımız o öpücük gibi.

Yine de yüz ifadesini yakaladığımda, gözlerindeki alaycı parıltı yerini daha karanlık, daha yoğun bir şeye bırakmıştı. Tekrar dudaklarıma baktığını fark ettiğimde nefesim kesildi.

"Hannah." Adım sanki çakıl yutmuş gibi sert çıktı. Vücudu daha yakına kayd, kanepe altında gıcırdadı, bu sırada dizi benimkine sürtündü.

O anda telefonum sehpadan yüksek sesle çaldı ve ikimiz de sıçradık. Annemden gelen bir mesaj ekranı aydınlattı: *Az önce David aradı. Arabası çalışmıyormuş ve doktor randevusuna gitmek için araca ihtiyacı varmış. Onu götürebilir misin? Kuafördeyim.*

"Gidip bununla ilgilenmeliyim," dedim hızlıca, bir yanım telefonumu pencereden atmak istese de kesinti için duyduğum minnettarlık çökerken telefonumu havaya kaldırdım.

Max yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi gözlerini kırıştırdı. Ayağa kalktı ama bu hareket nedense isteksizceydi. "Doğru, evet. Tabii ki." Boğazını temizledi. "Sen... umm... belki biraz arkadaş ister misin?" Sesi tereddütlüydü, sanki teklif etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. "Arabamın karla tank gibi başa çıktığını biliyorsun."

"Hayır, sorun değil," dedim ona, çantamı toplamak ve ayakkabılarımı giymek için odada dolaşırken ellerimin titremesini görmezden geldim. Max'ten biraz uzak kalmak iyi olacaktı. Akıllıca, hatta. I

Kafamı toparlamam gerekiyordu ve bu da onun şık Range Rover'ında yanında oturarak olmayacaktı; kolonyasının sıcak, baharatlı kokusu etrafımı saracak ve doğru düşünmemi imkânsız hale getirecekti. "Benim CRV'm yeterince yetenekli, çok teşekkür ederim. Ayrıca, randevusundan sonra muhtemelen eczaneye uğramamız gerekecek."

"Emin misin?" Elleri sanki bir şeye -belki de bana- uzanma dürtüsüne direniyormuş gibi iki yanında büküldü.

"Evet." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım ve sıradan bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Yine de teşekkürler."

Max bir süre daha oyalandı, ağırlığı ayaklarının arasında gidip geliyordu. Dönmeye başladı ama yarı yolda durdu, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktı - dilinin üzerinde ağır bir şekilde oturan ama dışarı çıkmayı reddeden bir şey. Bunun yerine hafifçe başını salladı, dudakları gergin, neredeyse özür dileyen bir gülümsemeye dönüştü.

"Eve geldiğinde bana mesaj at, tamam mı?"

Başımı salladım, bu ricanın içerdiği seslendirilmemiş ifade karşısında boğazım düğümlendi. David'in sağlık sorunları sadece fiziksel olmanın ötesine geçmişti. Kardeşim depresyonunu arkadaşlarından saklamakta iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu ama hepimiz bunun ne olduğunu gördük ve ona göz kulak olmak için bir anlaşma yaptık. Birbirimizi nasıl haberdar ettiğimizi bilse utancından ölürdü ama bazı şeyler şansa bırakılamayacak kadar önemliydi.

David'in sağlık durumu hakkında onu bilgilendireceğime dair anlaşmamı güvence altına aldıktan sonra Max döndü ve ayak sesleri koridorda belli belirsiz yankılanarak uzaklaştı. Onun gidişini izlerken yavaş bir nefes aldım, göğsüm tuttuğum duygularla ağrıyordu. Soğuk ellerimi aşırı ısınmış yüzüme bastırırken dış kapının yumuşak tıkırtısı kulaklarıma ulaştı. Ateşle oynuyordum ve en kötüsü de yanmak istemediğimden emin değildim.

Yedinci Bölüm

MAX, RANGE ROVER'ININ ARKASINDAN BAVULUMU ÇIKARDI.

Ben ise olduğum yerde donup kalmış, kuzenimin düğün ve resepsiyonunun yapıldığı büyük taş binaya kıyametimmiş gibi bakıyordum.

"İdam mangasıyla yüzleşmek üzereymiş gibi görünüyorsun," diye alay etti Max, süslü İtalyan deri çantasını omzuna atarken.

Bakışlarımı otelin dış cephesinden ayırarak küçük bir kahkaha attım. "Herkesin şimdiden burada olmasını beklemiyordum." Çift kapılı lobide, bordo ve pembe kıyafetler giymiş geniş ailemin üyelerini görebiliyordum

-Melody'nin prova yemeği isteği -Dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi sohbet ediyorlardı.

"Bunu bir noktada halletmemiz gerektiğini biliyordun. Şimdi olması provada olmasından daha iyi, değil mi?"

Uzattığı elinden çantamı alırken ona ters ters baktım.

"Sakin ol Han," dedi Max usulca, kolunu omzuma dolayacak kadar yaklaşarak. "Biz hallederiz."

Bir an için neredeyse ona inanacaktım.

İçeride, lobi tam bir faaliyet kovanıydı. Büyük teyzelerimden üçü büyük merdivenin dibinde kümelenmiş, sanki işleri buymuş gibi dedikodu yapıyorlardı; kuzenlerimden bazılarının çocukları ise bavul arabalarının arasında koşuşturuyor, yıpranmış ebeveynleri de arkalarından bağıırıyordu. Max, doğru ilerlerken kolunu sıkıca bana doladı ve rolünü mükemmel bir şekilde oynadı - gerçi birkaç gün boyunca dikkatlice korunan mesafeden sonra, bu sıradan temas bile sinirlerimin tüm silindirleri ateşlemesine neden oldu.

Ben yaklaşırken resepsiyon görevlisi başını kaldırdı. Sabrının son kırıntısına zar zor tutunan birinin telaşlı bakışlarını takınmıştı. "Harrington Oteli'ne hoş geldiniz. Giriş mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Hannah Carlisle," dedim ve ona ehliyetimi uzattım.

Arkamda, aralarında en yargılayıcı olan annemin kız kardeşi Bettina Teyze'nin de bulunduğu en az altı akrabamın bakışlarını hissedebiliyordum.

Tezgâhtar bilgisayara bir şeyler yazdı, kaşları bir an için çatıldı ve sonra şöyle dedi: "Ah, evet. burası. Kral yataklı bir junior süit."

Başımı sallayarak onaylamaya başlamıştım ki az önce ne dediğini fark ettim. Bir yatak, özellikle ödediğim iki yatak değil.

"Umm, hayır. Özellikle iki yataklı bir oda ayırtmıştım," diye fısıldadım ve omzumun üstünden bakarak korkunç kuzenlerim Rachel ve Jessica'nın yakındaki bir oturma alanında uzandıklarını, başlarını birbirine eğmiş, sadece son aile dedikoduları olduğunu tahmin ettiğim şeyleri tartıştıklarını gördüm. İhtiyacım olan son şey onların bu konuşmaya kulak misafiri olmasıydı. "Tekrar kontrol edebilir misiniz lütfen?"

Görevli - isim etiketine göre Brandon'dı - gözlerini kısarak ekrana bakarken giderek artan bir belirsizlikle klavyesine vurdu. "Gerçekten üzgünüm hanımefendi, ama Hannah Carlisle adına kral yataklı bir junior süit için sadece bir rezervasyon gösteriyorum."

"Bu imkânsız." Telefonumu karıştırdım ve onay e-postasını çıkardım. "Gördün mü? İki kraliçe yataklı standart bir oda; tam burada yazıyor." Böyle bir otelde bir süiti karşılayabilmemin hiçbir yolu yoktu ve asla tek yataklı bir oda ayırtmazdım.

Brandon'ın yüz ifadesi telefonuma bakarken özür dileyen bir ifadeye dönüştü. "Evet, . "Kaşlarını daha da çatarak birkaç tuşa daha bastı. "Sistemimizde bir tür aksaklık olmuş olabilir, ya da belki de siz şanslı konuklardan birisinizdir ve bir almıştır.

ücretsiz yükseltme?" Max ve benim aramda kararsızca bakıştı, sorunun ne olduğunu anlamadığı belliydi.

"Ama iki ayrı yatağa ihtiyacımız var," diye itiraz ettim, Max omzumu hafifçe sıkmadan önce sesim yükseldi. Kendimi sarmalın içinde hissedebiliyordum, bu yüzden kendimi ciğerlerime derin bir nefes çekmeye zorladım ve yavaşça dışarı verdim, bunu yaparken beşe kadar saydım.

"Anlıyorum hanımefendi. Hata için gerçekten çok üzgünüm. Gelecekte böyle bir şeyin yaşanmaması için genel müdürün konuyu daha detaylı incelemesi amacıyla sisteme not düştüm. Ne yazık ki bugün için yapabileceğim bir şey yok. Asıl odanız zaten başka bir misafire tahsis edilmiş durumda."

Max'in kolu omuzlarımdan belime doğru kaydı ve dokunuşundaki bu hafif ayar bile tenimde canlı bir tel gibi hissettirdi. Öpüşmemizden sonra altı gün boyunca kasıtlı olarak aramıza mesafe koymaya çalıştıktan sonra, bu basit dokunuş beni mahvetmekle tehdit ediyordu.

"Peki bunun yerine iki kraliçe yataklı bir süit yok mu? Gerekirse yükseltme için ödeme yapmaya hazırım," dedim, sesim yalvarmaya dönüşerek.

Max'in eli sırtımdan çekildi; temas kaybı beni tuhaf bir şekilde yoksun hissettirdi. Cüzdanını çıkarmak için ceketinin içine uzandı ve harcama limiti olmadığından emin olduğum bir kredi kartı çıkardı. Kartı tezgâhın üzerine bıraktı, bunun yerine sessizce ödeme teklif etti.

Brandon özür dilercesine başını salladı, acılı ifadesi anlayış göstermemiz için bize yalvarır gibiydi. Annemin gürültücü ve atılgan ailesini bildiğimden, zavallı adam muhtemelen bu öğleden sonra birçok kez azar işitmişti. "Gerçekten çok üzgünüm. DeLuca-Moretti düğünü nedeniyle tamamen doluyuz. Burada bir odanız olduğu için şanslısınız. Damadın birkaç arkadaşını bu sabah kardeş otelimize taşımak zorunda kaldık."

Tezgâhın kenarını kavradım, parmak eklemlerim beyazlaştı.

Bir oda. Bir yatak.

Evren sadece bana karşı komplo kurmuyordu; aktif olarak beni öldürmeye çalışıyordu.

Brandon klavyesinde yazmaya devam ederken gözleri Max'in parlak American Express kartı ile ekran arasında kısa bir süre gidip geldi. "İki premium süitten biri mevcut. Normalde damat ve refakatçileri için gelin süitiyle birlikte kiralanması gerekirdi ama her nedense bu yapılmadı.

oldu. İki yatağı yok ama açılır kanepeli ayrı bir oturma alanı var, yani neredeyse iki odaya sahip olmak gibi bir şey." Bilgisayar ekranını çevirip bize şimdiye kadar gördüğüm en güzel otel odasının fotoğrafını gösterirken teklif etti.

Brandon'ın tarif ettiği süitin hakkını vermek mümkün değildi. Fotoğraflar, özel bir balkona açılan tabandan tavana pencerelerden gelen doğal ışıkla yıkanan geniş bir mabedi gösteriyordu. Dört direkli muhteşem bir yatak bembeyaz nevresimlerle örtülmüş ve soluk mavi ve gri tonlarında kaşmir örtüler olduğunu tahmin ettiğim şeylerle vurgulanmıştı. Ayrı bir oturma alanında deri bir Chesterfield kanepesi ve maun masalar bulunuyordu; hepsi de hem geniş manzaradan hem de zarif şömineden faydalanmak için düzenlenmişti. Damarlı mermer ve cilalı kromdan oluşan ebeveyn banyosunda kristal bir avizenin altına yerleştirilmiş derin bir küvet ve iki kişiye yetecek büyüklükte, camla çevrili ayrı bir yağmur duşu bulunuyordu ki bu detayı hemen aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ağzım kuruyarak fotoğrafa baktım. Oda sadece güzeldi; romantikti. Samimi. Balayı çiftlerinin hayalini kurduğu türden bir süit.

İtiraz etmek için ağzımı açtım - Max'in böyle bir odaya bu kadar para harcamasına izin veremezdim - ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bunu alacağız."

Ve bunu Max ile paylaşmak zorunda kalacaktım.

Brandon, Max'in kredi kartını tezgâhtan çekerken rahatladığı her halinden belliydi. "Harika. Şunu halledeyim ve anahtarlarınızı alayım."

Max'e döndüm, ciddi bir şekilde tartışmaya hazırdım ama kelimeler boğazımda . Yüz ifadesi onu tanımayanlar için dikkatlice nötrdü ama çenesinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı. Gözleri bilgisayar ekranındaki fotoğraflara kaydı, bir süre öylece kaldıktan sonra tekrar benimkilere kaydı.

"Max," diye tısladım nefesimin altında. "O oda bir servete mal olmalı."

"Sorun değil," dedi usulca, ama sesindeki bir şey hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. "Ben kanepeli alacağım."

"Mesele bu değil-"

"Hannah." Adımı söyleme şekli -bir erkeğin sevgilisinin adını o anın sıcaklığıyla söyleyebileceği gibi alçak sesle ve kaba bir şekilde- beni ateşlendirdi.

hemen karnımda birikiyor. "Sadece iki gece. ."

Sertçe yutkundum, vücudumun uğultusunu duymazdan gelmeye çalıştım. İki gece. Güzel, romantik bir otel süitinde. Küçüklüğümünden beri gizliden gizliye aşık olduğum adamla. Bir haftadan kısa bir süre önce beni anlamsızca öpen adamla. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Brandon anahtarlarımızı ve asansöre giden yolu tarif ederek döndü ve Max'in kayıt kartını imzalamasını izledim, hareketleri kontrollüydü ama her zamanki zahmetsiz zarafetinden bir şekilde yoksundu. Kalemi geri verirken çenesinde bir kas kasıldı.

"Her şey hazır," diye duyurdu Brandon. "Oda 742. Asansörler sağınızda."

Ben itiraz edemedim Max ikimizin de çantasını aldı ve asansör bankosuna doğru ilerledik. Oturma alanının önünden geçerken Marie Teyzem seslendi, "Hannah! İkiniz çok yakışıklı bir çift olmuştunuz!"

Kuzenlerimin bilmiş sırtışlarının acı verici bir şekilde farkında olarak zayıf bir el sallamayı başardım. Bu iyiydi. Her şey yolundaydı. Sadece Max Bennett ile bir otel odasında geçirdiğim iki geceyi aklımı tamamen yitirmeden atlatmam gerekiyordu.

Asansörün kapıları arkamızdan kapandı ve titrek bir nefes aldım. Kapalı alanda Max'in parfümü baş döndürücü bir sis gibi etrafımı sarmıştı. Ona bakmaya cesaret ettiğimde, gözlerini dikmiş, çantalarımızı sıkıca tutuyordu.

Ne güzel. En azından bu durumdan etkilenen tek kişi ben değildim.

Süitimizin kapısının önünde durduk ve Max kilidi açmak için anahtar kartını küçük siyah kareye okuttu. Kapı açıldı ve küçük mermer bir fuaye, bize gösterilen fotoğraflardan daha da nefes kesici bir süite açıldı. Güzel bir kış günbatımı tavandan tabana pencerelerden parlıyor, her şeyi neredeyse ruhani hissettiren parlak bir ışığa boğuyordu.

İçeri girdim, yavaşça mekânı dolaşırken kalbimin kaburgalarımına nasıl çarptığını görmezden çalıştım, çenem neredeyse açıktı. Fotoğraflar, mekânı bu kadar samimi hissettiren küçük detayları yakalayamamıştı; halihazırda yanan bir gazlı şöminenin

duvarlarda dans eden gölgeler, giriş masasındaki aranjmandan yayılan taze çiçeklerin hafif kokusu, ayakkabılarımı çıkarıp ateşin yanına kıvrılma isteği uyandıran pelüş halı.

Ya da birdenbire tüm mekâna hâkim olmuş gibi görünen o devasa sayvanlı yatak.

"Pekâlâ," dedi Max, valizimi odaya sürükleyip kendi deri çantasını yanına koyarken. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben süitin geri kalanını kontrol edeceğim."

Konuşmak için kendime güvenemeyerek başımı salladım. Beni düşüncelerimle ve o inanılmaz büyüklükteki yatakla baş başa bırakarak ayrı oturma alanına doğru gözden kayboldu.

Birdenbire kurşundan yapılmış gibi hissettiren bacaklarımın üzerinde, titreyen ellerimle kapıyı arkamdan kapatarak banyoya doğru ilerledim. Mermer tezgâhı kavradım ve aynadaki yansıma baktım.

"Kendine gel Carlisle," diye fısıldadım kendi kendime şiddetle. "Sen 35 yaşında, doğumla ilgili acil durumların üstesinden terlemeden gelen bir kadın. *Bunu* kesinlikle halledebilirsiniz."

Yansımam ikna olmamış görünüyordu.

Diğer odadan, dolap kapaklarının açılıp kapanma sesini ve ardından Max'in ayak seslerini duydum. "Han?" dedi banyo kapısına hafifçe vurarak. "İyi misin?"

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. "Evet," diye başardım. "Sadece... tazeleniyorum."

Bir duraksama oldu ve sonra, "Acele etme. Provadan önce çekyatı hazırlayacağım."

Çekyat. Doğru ya. Çünkü Max Bennett -yaklaşık sekiz bin en kirli fantezimde rol almış olan adam- benden yirmi metreden daha kısa bir mesafede uyuyor olacaktı.

Mahvolmuştum ve çıplak, terli, eğlenceli bir şekilde değil.

Yüzüme biraz soğuk su çarptım ve makyajımı tazeledim, kendimi toparlamak için gereğinden fazla zaman harcadım. Yine de sonsuza kadar burada saklanamazdım.

Nihayet banyodan çıktığımda Max pencerenin önünde duruyordu, takım elbisesinin ceketi maun sandalyelerden birinin üzerine örtülmüştü, gömleğinin kolları ön kollarını gösterecek şekilde kıvrılmıştı, bir yandan da telefonuyla konuşuyordu.

"Evet, daha yeni geldik," diyordu. "Hayır, her şey yolunda. Oda meselesi biraz karıştı ama hallettik." Gözleri pencerenin yansımasında benimkilerle buluştu ve içinde bir şey

yüz ifadesi nefesimin kesilmesine neden oldu. "Dinle, gitmeliyim. Hannah'nın provası var -" saatine baktı "- kahretsin, otuz dakika. Tamam, ona söylerim. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattı ve bana döndü. "David selam söylüyor. Prova yemeğine ama sabah ilk iş burada olmaya çalışacakmış. Melody'nin bu konuda şaşırtıcı derecede anlayışlı olduğunu söyledi."

Max'in kravatı gevşemiş ve yakasının düğmeleri çözülmüş halde ne kadar iyi görüldüğüne odaklanmamaya çalışarak başımı salladım. "O nasıl?"

"Yorgun. Ama sesi iyi geliyordu." Max'in yüz ifadesi endişeyle yumuşadı; son zamanlarda kardeşimden bahsederken hep aynı ifadeyi takınıyordu. "Yeni ilaçların işe yaradığını söyledi."

"Güzel." Kısmen prova için elbisemi almak ama çoğunlukla aramıza biraz mesafe koymak için bavuluma doğru ilerledim. "Kanepeyi ayarladın mı?"

"Evet, bu.." Boğazını temizledi. "İşe " Ona baktım.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Dudakları, sevdiğim küçük, alaycı bir sırıtışla yana doğru kıvrıldı. "Bunu hayal bile edemezdin."

Aramıza garip bir sessizlik çöktü, birbirimize söylemediğimiz onca şeyin ağırlığıyla. Pencereden güneş alçalıyor, gökyüzünü mor ve pembenin tonlarına boyayarak içinde bulunduğumuz romantik ortamı daha da güçlendiriyordu.

"Üstümü değiştirmeliyim," dedim sonunda, giysi çantamı kaparak. "Provaya geç kalırsam Marie Teyze bunun sonunu duymama asla izin vermez."

Max başıyla onayladı, ceketine uzanmaya başlamıştı bile. "Ben aşağı inip seni biraz yalnız bırakayım. Lobide buluşalım mı?"

"Evet, mükemmel."

Kapıda durakladı, eli kolundaydı, başka bir şey söylemek ister gibi . Ama sonra bana sadece küçük bir gülümseme verdi ve beni gülünç derecede romantik süitimizde yalnız bırakarak dışarı çıktı. Içılmış benim Çanta ile sallamak Parmaklar, çekerek dışarı Sadece birkaç gün önce Amazon'dan sipariş ettiğim bordo elbiseyi. Percy beni Boston'da elbise alışverişine götürdüğünde, prova yemeği için ayrı bir kıyafete ihtiyacım olduğunu tamamen unutmuştum. Melody kıyafet kurallarıyla ilgili bir hatırlatma gönderdiğinde paniğe kapıldım. Tanrı'ya şükür ki yorumlarında fotoğraflara yer veren ve

Boy, kilo ve ölçümler; aksi takdirde ne yapardım bilmiyorum.

Şimdi, dekolteli şal elbisemi giyerken, Max'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını, bana o gün kanepemde baktığı gibi, sanki tatmak istediği bir şeymişim gibi bakıp bakmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kes şunu, kendime emrettim. Bu hafta sonu hayal gücümü serbest bırakmadan da yeterince zor geçecekti.

Sekizinci Bölüm

ADIMIMI ATARKEN ELBİSEMI YÜZÜNCÜ KEZ DÜZELTTİM.

Asansörden inip otelin lobisine girdiğimde Max'in beklediğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Telefonunda bir şeyleri kontrol etmekle meşguldü, ceketinin kesiminin geniş omuzlarını nasıl vurguladığını takdir etmem için bana bir an verdi.

Sonunda başını kaldırdı ve bir anlığına ifadesi değişti. Gözleri vücudumda gezindi, elbisemin kıvrımlarımı nasıl sardığına takıldı ve sonra tekrar yüzüme geldi. Adem elmasının boğazında sallanışını izledim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, sesi derin bir gümbürtüydü, nihayet ona ulaştığımda.

İltifatına karşılık veremeden tanıdık bir çığlık havayı deldi. "Hannah Elizabeth Carlisle!"

Annemin neredeyse koştuğunu görmek için döndüğümde donup kaldım, gözlerim kocaman oldu -iyi bir günde zar zor yürüyebildiğini iddia ettiği göz önüne alındığında, Pepto Bismol şifon katmanları kanat gibi arkasında süzülüyordu.

"Anne-" diye başladım ama beni çoktan şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kucaklamıştı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu, beni kolumdan tutmak için geri çekildi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bunca zaman! İkinizin de henüz yuva kurmamış olmanızın bir nedeni olması gerektiğini *biliyordum*."

Aman Tanrım.

Kendimi neyin içine soktum? Max'i neye bulaştırdım? Bekle, bu onun fikriydi! Beni neye bulaştırdı?

"Bayan Carlisle," diye konuşmaya başladı Max, ama annem üzerine yürüdü ve mükemmel bakımlı pençesini göğsüne sapladı.

"Bana 'Bayan Carlisle' deme, genç adam! Seni on iki yaşından beri tanıyorum. Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor, ben Linda." Sonra o da kollarını ona doladı ve şimdi gerçekten burnunu çekiyordu. "Hep ummuştum... Yani, kimsenin izlemediğini düşündüğünüzde birbirinize nasıl baktığınızı-"

"Anne!" Tısladım, sıcaklık boynuma tırmanıyordu.

Kahretsin. Bu tam olarak şeydi.

Annem beni tamamen görmezden gelerek, İtalyan-Amerikalı bir büyükannenin yer aldığı bir filmdeki klişe Nonna gibi Max'in yanaklarını okşamaya başladı. "İkiniz sonunda bunu çözdüğünüz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam! Gerçi ikinizin de kariyerlerinizde yer edinene kadar beklemenizin mantıklı olduğunu düşünüyorum. Çok mantıklı." Ellerini onun yüzünden çekip göğüs dekoltesinden çıkardığı bir mendille gözlerini sildi ve dikkatini bana çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse Hannah, bana torun vermek istiyorsan otuz beş biraz zorlama olur."

"Anne," diye araya girdim, sesim birkaç çift gözü üzerimize çekecek kadar yüksekti. Gülümsedim -yüzümü buruşturdum? - ve Max'in eli sırtımın alt kısmını bulduğunda odanın karşısındaki aileme el salladım. "Şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şey çocuk konusunda baskı yapmak. İşleri ağırdan almak istiyoruz." Bakışlarımı ondan ayırmadım, ciddi olduğumu ve kesinlikle, hiçbir koşulda bu konuyu konuşmayacağımı anlamasını sağladım.

Annemin gözleri kısıldı. "İşleri ağırdan mı alıyorsun?" dedi, sesi birkaç oktav yükselmişti. "Maxwell James Bennett!" Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve başının yan tarafına bir şaplak attı. "Kızıma aşık olmaya hakkın olmadığı zamanlardan beri aşıksın. Sakın bana bunca zaman sonra ona her zamanki döküntülerinden biriymiş gibi davrandığını söylemeye kalkma." Kızgın bir şekilde homurdandı, yüzünü ondan çevirdi ve eli sırtıma doğru seğirirken gururlu çenesini havaya kaldırdı.

Dikkat çekmemek için bu kadarı da fazla, diye düşündüm ve annemin saçma davranışını nasıl karşıladığını görmek için Max'e bir bakış attım. Yüz ifadesi dikkatle nötr kalmıştı ama gözlerinin etrafında daha önce hiç görmediğim bir gerginlik vardı.

Açıkçası, annemin bu ani korumacılığına sevinmeli miydim yoksa utanmalı mıydım bilemiyordum. Tarih boyunca hiçbir zaman benim sözde onurumu şu anda olduğu gibi savunmamıştı. Her zaman, genellikle ilgilenebilecek erkeklere kendimi daha fazla açmayarak hayatımı nasıl mahvettiğime odaklanan söylevlerinden birinin muhatabı olmuştum.

Yine de küçük bir parçam, annemin hayatımda bir kez olsun sorunu başkasında görmesinin hoş olduğunu düşünse de, yanımda duran adama yüklenirken sesini olmasını dilemekten kendimi alamadım.

Sadece ben de değildim.

"Linda!" Marie teyzemin sesi lobiyi yardı ve kız kardeşinin patlamasının etkisiyle koşarak geldi. "Tanrı ne diye bağıırıyorsun?"

Annem heyecandan titreyerek arkasını döndü, ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Marie! Buna asla inanamayacaksın - Hannah ve Max birlikte!"

"Birlikte mi?" Bu kez kuzenim Rachel, yanında küçük kız kardeşi Jessica'yla cisimleşmişti. "Yani *birlikte* mi?" Jessica'nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılırken Rachel yüzünü belirgin bir güvensizlikle buruşturdu.

"Nihayet!" Marie Teyze ellerini birbirine kenetledi. "Her zaman eninde sonunda anlayacaklarını söyledim."

Dehşet içinde izledim ki, kargaşadan etkilenmiş gibi görünen akrabalarım da başlamıştı. Gittikçe büyüyen bir izleyici kitlesinin önünde mahkemeyi yöneten annem neredeyse parlıyordu.

"Ne demek *sonunda*?" Rachel dişlerini sıkarak sordu. İşte o zaman bu odadaki tek kadın olmadığımı hatırladım.

DeLuca ailesi Max'in peşinden koşuyordu. Birkaç yıl önce, o ve Rachel bir akşam yemeğine katılmışlar ve ev sahibinin davet ettiği tek bekârlar olarak yan yana oturmuşlardı. Birkaç gece sonra kardeşimin evinde bira içerken bize kuzenimizi David'in onu aile etkinliklerine götürdüğü zamanlardan tanıdığını ve kaba görünmek istemediği için kokteyl içerken merhaba demek için ona yaklaştığını anlatmıştı. Onun anlattığına göre, Rachel bütün geceyi ona asılarak geçirmiş, David de onu cesaretlendirmemek için elinden geleni yapmış.

Rachel aynı hafta beni arayıp "kardeşinin arkadaş şu duman şovu doktoru" hakkında bilgi almak istediğinde

olayların versiyonu büyük ölçüde farklıydı. Rachel'a göre Max gözlerini ondan alamamış ve gecenin sonunda neredeyse numarasını almak için yalvarmıştı. Kuzenimin duygularını incitmek istemediğimden, ona Max'in pek de ilişkiye girilecek biri olmadığını ve düğünlerini planlarken biraz ağırdan alması gerektiğini nazikçe anlatmaya çalışmıştım. Yüzüme telefonu kapatmadan önce oflayıp puflamış ve bana sadece kıskandığımı söylemişti. O zamandan beri pek konuşmamıştık ve şu anda bana attığı pis bakış, Max'le çıkmamız hakkında tam olarak ne düşündüğünü anlatıyordu.

Annem kuzenime döndü, yüzü mutlulukla parlıyordu. "Herkes bu ikisinin birbirleri için yaratıldığını biliyor." Marie teyzeme döndü. "Hannah'nın hemşirelik okulundan mezun olduğu zamanı hatırlıyor musun? Max sırf orada olabilmek için Londra'daki o büyük konferanstan erken dönmüştü. Ve kocaman bir papatya buketi getirmişti çünkü Hannah bir keresinde papatyanın en sevdiği çiçek olduğunu söylemişti, on dört yaşında falan mıydı?"

Bu anı karnıma bir yumruk gibi indi. Bütün gün hastanedeki yeni işime başlayacağım için çok stresliydim ve bu baskıyı kaldırıp kaldıramayacağımı merak ediyordum, ama sonra kafamı kaldırıp Max'in elinde Boston bölgesindeki bütün papatyalar olması gereken bir şeyle çimenlerin üzerinde yürüdüğünü gördüm.

Rachel oflayıp pufladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüksek topuklarının üzerinde tepinerek uzaklaştı. On adım gittiğinde arkasını döndü ve Jessica'ya havladı, "Ee? Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Jessica ablasını lobide takip etmeden önce bana küçük, sepmatik bir gülümseme verdi.

"Anne," demeye çalıştım, bu durumun gittiği yönden utanıyordum. Ama şu anda gerçekten çok iyi gidiyordu ve bu şekilde davrandığında, doğal bir felaket dışında hiçbir şey Linda DeLuca Carlisle'ı durduramazdı.

"Sırf Hannah grip olduğu için Boston'dan o korkunç kar fırtınasında arabayla döndüğünü hatırlıyor musun?" Max'e döndü, gözleri parlıyordu. "David bana tereddüt bile etmediğini söyledi. Hannah arayıp ilacını getirmesini istediği anda arabana atlamışsın."

"Bu değil-" diye başladım ama Max sözümü kesti.

"Ateşi 103'tü," dedi sessizce. "Ve David Portland'da sıkışıp kalmıştı." Başparmağı sırtımda küçük bir daire çizdi,

Muhtemelen rahatlatıcı olması gerekiyordu ama onun yerine tüylerimi diken diken etti. "Tabii ki geldim."

Sesindeki bir şey göğsümün sıkışmasına neden oldu. O geceyi hatırladım - elinde çorba ve ilaçla kapıma nasıl geldiğini, ateşim düşene kadar benimle birlikte korkunç reality TV'leri nasıl izlediğini. Her zaman David'in bunu ondan istediğini düşünmüştüm, ama şimdi bana bakışı ...

"Ve şimdi ikinize bakın!" devam etti annem, tekrar gözlerini silerken. "Sonunda birliktesiniz. Yine de söylemeliyim ki Hannah, bana daha önce söylemediğin için biraz kırıldım. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Sessiz kalmasını istedik," diye cevap verdi Max, ben bir yanıt bulamadan. "Herkese söylemeden önce gerçek olduğundan emin olmak istedik."

Annem bir sonraki sorusunu bana yöneltirken gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi son zamanlarda aramalarımın kaçırıyorsun?"

"Telefonlarından kaçmıyordum," diye yalan söyledim.

"Sen de öyle! Geçen hafta seni üç kez aramayı denedim ve doğrudan sesli mesaja düştü." Max'e döndü. "Lütfen bana bunu sana da yapmadığını söyle. Çünkü Hannah duygularından korktuğunda böyle yapar. Üniversitedeki o zamanı hatırla-"

"Anne!" Sonunda sözünü kesmeyi başardım. Prova yemeğinin yapılacağı lobiye bitişik avluya giren insan selini işaret , "Yemek başlamak üzere. İçeri girmeliyiz."

Bettina Teyzem sanki bir işaretmiş gibi kız kardeşlerine el salladı. Annem ve Marie Teyzem başka bir şey söylemeden ona doğru ilerlediler.

Max'in yanına doğru sarktım, bu için minnettarlığın ötesindeydim. Eğildi, dudakları kulağıma değdi. "İyi misin?"

Bir bastırdım. "Bir ya da beş kadeh içtikten sonra sor."

Alçak sesle kıkırdaması içimde titreşti. "Hadi gel. Sanırım barı gördüm."

Max'in eli sırtımdan hiç ayrılmadan cam kubbeli yemek odasına doğru ilerledik. Ortam muhteşemdi; kristal avizeler, kırmızı ve beyaz güller, baş döndürücü parfümleri mutfaktan gelen sarımsak ve ot kokularına karışıyordu. Çatal bıçaklar tabaklara karşı şingirdarken garson personel yerlerini ayarladı

Sessiz etkinlikleri, daha fazla insan içeri süzöldükçe yükselen ses korosuna bir kontrpuan oluşturdu.

Ama ben bunların hiçbirini fark etmedim. Max'in dokunuşunun sıcaklığına, akrabalarımın kümeleri arasında gezinirken beni yakın tutmasına odaklanmışım. Parmakları belime doğru koruyucu bir şekilde yayılıyordu, her sinir ucumu ateşe verirken bana rehberlik edecek kadar sert bir baskı uyguluyordu. Kızarmış yanaklarımı saklayacağını umduğum loşluk için kendimi minnettar buldum.

Bara vardığımızda "Manhattan?" diye sordu ve kaşlarını kaldırıp bana bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi .

"Lütfen, duble olsun."

Gülümsedi -her zaman dizlerimin bağını çözen o yıkıcı yakışıklılıktaki yarım gülümseme- ve barmene döndü. "İki Manhattans, lütfen."

"Zor bir gece miydi?" diye sordu barmen sempatik bir şekilde.

Max, annemin şu anda halalarım, bana eski cipiyle düz vitesli araba kullanmayı nasıl öğrettiğinin hikâyesini anlattığı yere baktı. "Öyle de denebilir."

Barmen içkilerimizi barın diğer tarafına kaydırıp ve ben de hemen cömert bir yudum alarak burbonun tadını çıkardım. Max'in eli yine belimi buldu ve beni Rachel ve Jessica'nın hemen yanındaki -çünkü evren benden gerçekten nefret ediyordu- bize ayrılmış koltuklara doğru yönlendirdi.

Kuzenim biz yaklaşırken bakışlarını gizlemeye bile çalışmadı. En azından rahatsız görünme nezaketini gösteren kız kardeşine bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Max'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Yirmi dolarına bahse girerim ki o akşam yemeği partisini gündeme getirir," diye mırıldandım.

Başparmağı sırtımda küçük bir daire çizdi. "Ben de 2022'deki büyük mini golf olayından sonra enayi bahislerini bıraktığını sanıyordum."

Bu anıya gülümsememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Kendi koltuğuna oturmadan önce benim sandalyemi çekti. Yanıma yerleşirken bacağı masanın altından benimkine değdi ama bu temastan bir şey anlamamaya çalıştım.

Jessica grubumuzdaki gerilimi azaltmaya çalışarak, "Ee," diye söze girdi. "Hâlâ New England General'da mısın Max?"

"Hastanenin gördüğü en genç Pediatrik Onkoloji Şefi," diye cevapladım Max bu önemli başarıya itiraz edemedi. Bu pozisyon için çok çalışmıştı ve ben de onun başardıklarıyla gurur duyuyordum.

Max oturduğu yerde kıpırdandı ve ben onun bu halini tanıdım; başarıları hakkında konuşurken her zaman biraz rahatsız hissedirdi. Tanıdığım birçok doktor bu işi prestij için yapıyordu ve pozisyonlarıyla övünmeyi seviyorlardı, ama Max öyle değildi. Genç hastaların hayatlarında gerçekten bir fark yaratmak istiyordu ve konuştuğunda sesi, onları tartışırken hissettiği yoğunluğu taşıyordu.

"Geçiş süreci zorlu oldu," diye itiraf etti. "Elbette hastalarla doğrudan temas kurmayı özlüyorum ama Şef olmak, uzun vadede daha fazla çocuğa yardımcı olacak programlar uygulayabileceğim anlamına geliyor. Örneğin, klinik deneylere katılımımızı iki katına çıkardık, kanser hastalarının kardeşleri için bir destek programı başlattık ve tüm katımızı daha aile dostu hale getirmek için çalışıyoruz." Yüz ifadesi aydınlandı. "Aslında, onkoloji servisinde terapi köpekleri için onay aldık."

"Bu büyüleyici olmalı," diye belirtti Jessica. Eğilip Max'in her sözünü dinlemesinden, söyleyecekleriyle gerçekten ilgilendiğini anlayabiliyordum.

Aslında şaşırmamam gerekirdi. Jessica bölgede ulusal çapta tanınan bir akademide öğretmendi ve en son konuştuğumuzda, yönetim kademesine geçebilmek için yüksek lisans yapmak istediğinden bahsetmişti.

"Hiçbir şey bu ikilinin sonunda nasıl bir araya geldiğinin hikâyesi kadar büyüleyici olamaz," diye söze karıştı annem, sanki havadan cisimlenmiş gibi aniden masamızın yanında belirerek. "Yani, Hannah Max'e o zamandan beri aşık-"

Annemin omzunun üzerinden bu konuşmadan mükemmel bir kaçış sunan bir hareket yakaladım. "Hey, anne. Bu gece Tony Amca'nın görevinde olman gerekmiyor muydu? Az önce onu bara doğru giderken gördüm."

Ne yazık ki, dikkat dağıtma girişimimi elinin tersiyle itti. "O iyi; barmen ona servis yapmaması gerektiğini biliyor. Şimdi Max, herkese sonunda kızıma çıkma teklif edecek cesareti nasıl bulduğunu anlat."

Max'in her zamanki rahat özgüvenini ele geçirmeden önce yanımda bir anlığına gerildiğini hissettim. yüzünü bana çevirdi,

Yüz ifadesi kalbimi hoplatacak şekilde yumuşamıştı. "Aslında ilk hamleyi Hannah yaptı."

Bekle, ne?

"Öyle mi?" Annem ve Rachel aynı anda, çok farklı ses tonlarıyla sordular.

"O yaptı." Max'in gözleri benimkilere yapışıp kalmıştı ve gözlerinde bir şey vardı; muziplik ve sıcaklık karışımı bir şey, başka ne söyleyebileceğini duymayı beklerken nefesimi tutmama neden oldu. "David'lerde Patriots'un yine kaybetmesini izliyorduk. Maç o kadar sıkıcıydı ki Hannah, ağabeyinin televizyona bağırmasına rağmen omzumda uyuyakaldı."

"Böyle bir şey asla olmadı ve bunu sen de biliyorsun!" Otomatik olarak itiraz ettim. Max'in bu hikâyeye nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama adımı lekelemesine izin veremezdim. Koyu bir Patriots taraftarı olarak maç sırasında *asla* uyuyakalmazdım (tabii ki bir ay kadar önce çift vardiya çalıştıktan sonra üçüncü çeyrekte uyuyakaldığım zaman hariç).

Sırtışı genişledi. "Her neyse, bana baktı ve dedi ki..." Durakladı, yüz ifadesi bir anda neredeyse gerçekmiş gibi şefkatli bir hal aldı. "Rüyasında birlikte olduğumuzu gördüğünü ve belki de bir şans vermemiz gerektiğini söyledi."

Ağzım kurudu. Tüm bunları uyduruyordu ama hikâyeyi anlatış biçiminde o kadar doğal bir şey vardı ki, bir an için neredeyse her şeyin anlattığı gibi olduğuna inanacaktım. O maç sırasındaki gerçek uykumu hatırlaması -ağabeyimin hakemler hakkında bağırmasına rağmen omzuna yaslanıp uyuyakalmıştım- her şeyi bir şekilde daha da kötüleştirdi. Ya da daha iyi. Hangisi olduğuna karar veremedim. Gerçekle kurguyu o kadar kusursuz bir şekilde birbirine örüyordu ki kendimi o gün uykumda gerçekten bir şey söyleyip söylemediğimi merak ederken buldum. Belki de birlikte olduğumuzu rüyamda görmüştüm.

En korkutucu kısmı ise burada oturmuş, başparmağıyla parmak eklemlerimde desenler çizirken ailem için aşk hikâyemizi anlatmasının ne kadar doğru hissettirdiği idi. Tam da tarif ettiği şekilde gerçekleştiğini ne kadar kolay hayal edebiliyordum -ben, uykulu halim yerini yıllardır hissettiklerimi nihayet itiraf ederek asla açığa vurmak istemediğim bir dürüstlük seviyesine bırakıyordu. O, bunca zamandır benim hazır olmamı bekliyordu.

Ama bu gerçek değildi. Bana öyle baktığında kalbim ne kadar hızlı atarsa , dokunuşuna eğilmek ne kadar doğal gelirse gelsin, bunların hepsi rol icabıydı. Bunu hatırlamak zorundaydım.

"Ve?" diye dürttü annem, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. Max'in eli masanın altında benimkini buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Ve haklıydı."

Rachel küçük bir tiksinti sesi çıkardı ve masadan geriye doğru itildi. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Onun gidişini zar zor fark ettim. Max'in bana nasıl baktığına, elinin nasıl sarıldığına, bunun bir olmadığına inanmanın ne kadar kolay olacağına kendimi kaptırmıştım.

Ancak fark *ettiğim* şey, arkamızdaki masadan Melody'nin kız kardeşi Sophia'nın kocasına hiç de sessiz olmayan bir şekilde fısıldayarak, "Bu ikisi arasında hep bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür. Tony Amca'nın doğum günü partisini ve Max'in onun yanından ayrılmayı nasıl reddettiğini hatırlıyor musun?"

"Bileğini burkmuşsun," diye mırıldandı Max kulağımın dibinde, nefesi tüylerimi diken diken ediyordu. "David o kızılın peşinden koşarken seni eğlendireceğime söz verdim."

Bu anıya gülümsemekten kendimi alamadım. "Katie bize şampanya getirip dururken hiç de angarya sayılmazdı." Ona söylemediğim şey, Katie'nin birkaç gün sonra Max'le sarhoş bir halde yatağa gireceğimizi umduğunu itiraf etmesiydi. Onun yerine ben kusarken saçlarımı tuttuğunu söylediğimde çok hayal kırıklığına uğramıştı.

Kıkırdadı. "Uber için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Sonrasında aylarca şampanya içemedim ve şampanyamı ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz."

Max cevap veremeden teyzelerimden biri masamızda belirdi ve ona sert bir bakış fırlattı. "Hannah konusunda ciddi olsan iyi olur genç adam. Bazılarımız aklını başına çok uzun zamandır bekliyor," diye azarladıktan sonra *homurdanarak* odanın diğer tarafındaki kurabiye masasına doğru yürüdü.

Onun gidişini izlerken gülümsemem kırılmanlaştı. Annemin coşkusu, Rachel'ın düşmanlığı ve şimdi de teyzelerimin korkunç uyarıları arasında, rol yapmamızın ağırlığı dayanılmaz hale geliyordu.

Max yüz ifademden bunu anlamış olmalı ki elimi sıktı. "Hey," dedi usulca, yakınımaya eğilerek. "Cezanı çektin. Buradan çıkmak ister misin?"

Sesime güvenemeyerek başımı salladım. Usulca bahanelerimizi sıraladı

-Hastane yönetim kuruluyla sabah erken saatlerde yapılacak bir görüşme hakkında.

ve beni çıkışa doğru yönlendirdi, düşüncelerim dönerken eli sırtımda sabit duruyordu.

Odamıza çıkan asansör yolculuğu sessizdi, adını vermeyi reddettiğim bir şeyle doluydu. Max gergin görünüyordu, vücudu midemi bulandıracak şekilde hareketsizdi. Benimle buraya geldiği için pişman mıydı? Ailemin sözde ilişkimize karşı tutumu, tüm bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda onu endişelendirmiş miydi? Max annemin hiç sahip olmadığı ikinci oğlu gibiydi. Ya bu oyun, sonunda bittiğinde, onarılamayacak bir çatlağa neden olduysa?

Odamıza vardığımızda kapı arkamızdan kapanıncaya kadar bekledi, sonra bir elini saçlarında gezdirdi ve uzun, yavaş bir nefes verdi. Bütün gece taktığı maske yüzünden kaydı ve aniden rahatsız görüldüğünü fark ettim.

"Hey," diye cüret ettim. "İyi misin?" Sorarken bile bana iyi olmadığını söyleyeceğinden korkuyordum. Tüm bunların korkunç bir hata olduğunu söyleyecekti.

Her zamanki zarafetinden çok farklı, düzensiz hareketlerle pencereye gidip geliyordu. Sonunda durdu ve ellerini kalçalarına koyarak bana baktı. "Ben sadece... aşağıda anlattığım hikayeyi mi?" Yüzünü başka tarafa çevirdi, çenesi titriyordu.

"Senin üzerinde uyuyakalmam hakkında mı?" Kalbim kaburgalarımın çarparak açıklığa kavuşturdu. "Ne olmuş ona?"

Bana döndü, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Düşünüyordum da..." demeden önce bir nefes daha verdi.

Dokuzuncu Bölüm

"DÜŞÜNÜYORDUM DA..." MAX'IN SESİ ALÇAKTI, NEREDEYSE TEREDDÜTLÜYDÜ
-Her zamanki özgüveninden çok farklı.

Kalbim durdu, sonra iki kez atmaya başladı, her atış kulaklarımda yankılanıyor gibiydi. Bu cümlelerin bitmesinin binlerce yolu vardı ve bunların çoğu beni dehşete düşürüyordu. Aklımdan olasılıklar geçerken midem endişeyle düğümlendi - geldiğine pişman olmuştu, rol yapmaya devam edemezdi, tüm bunların ne kadar büyük bir hata olduğunu fark etmişti.

Kollarımı doladım, parmaklarım elbisemin kumaşından yanlarıma batıyordu, odanın sıcaklığına rağmen aniden üşüdüm. "Ne hakkında?"

Max elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi, saçlarını tamamen karıştırdı ve alt katta ailemi büyüleyen o kibar, gösterişli adamın tüm izlerini sildi. Onu tanıdığım yirmi üç yıl boyunca kendinden bu kadar emin görüldüğünü hiç görmemiştim. "Aşağıda ne kadar kolay olduğu hakkında. Rol yapmak." Kısa, esprisiz bir kahkaha attı, gözleri nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkilere kilitlendi. "Ama gerçek şu ki, numara yapmıyordum Hannah. Pek sayılmaz." Elini tekrar saçlarında gezdirdi ve saçlarını tamamen karıştırdı.

Hava ciğerlerimi aceleyle terk etti ve başım döndü. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Ya da yanlış anlaşılmış. Çünkü sanki... tehlikeli ve istenmeyen bir umut göğsümde çiçek açmaya başladığında düşüncelerim dağıldı, bir dalganın dalgalanması gibi yayıldı, hem

yatıştırıcı ve kaçınılmaz, onu kontrol altına almak için umutsuz çabalarımaya rağmen."

"Patriots maçıyla ilgili hikâye mi?" Bana doğru bir adım attı, sonra durdu, vücudu kendini tutuyormuş gibi gerginlikle sarılmıştı. "O gece omzumda uyuyakaldığımda, üzerinde emekli olmayı reddettiğin o eski püskü Gronk forması vardı..." Bir nefes verdi ve başını salladı. Derin derin yutkunurken adam elmasının boğazında sallanışını izledim. "Uyandığında, o gözlerinle bana baktın ve bir an için belki diye düşündüm... ama sonra David hakem hakkında bağırmaya başladı ve o an gitti."

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. O devam ederken ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum, kalbim o kadar gürlüyordu ki duyabildiğinden emindim.

"Gerçek şu ki, böyle anları açgözlü bir ejderha gibi yıllardır biriktiriyorum. Neredeyse küçük küçük parçalar ve ya olsaydı." Elleri iki yanında kenetlendi ve çözüldü. "Aşağıda, ailenin tüm o anlar hakkında konuşmalarını dinlerken -mezuniyetindeki papatyalar, kar fırtınasında arabayla geri döndüğüm o gece- haksız değillerdi, Hannah." Yüz ifadesinden çiğ ve kırılgan bir şey geçti. "Bunları en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğun ve sana bakmam için bir şekilde zorlandığım için yapmadım. Yapmak istediğim için yaptım. Çünkü o sensin."

"Max." Adını söylerken sesim çatallaştı.

"Bitirmeme izin ver. Lütfen." Bir adım daha yaklaştı, çenesindeki hafif kirli sakalı görebileceğim ve parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

-Her zaman başımı döndüren o tanıdık koku. "Sana karşı hissettiklerimin gerçek olmadığına kendimi ikna etmek için çok uzun zaman harcadım. Bunun mümkün olamayacağına-" Kesik kesik nefes alarak sözünü kesti. "Ve sonra sen de beni öptün."

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde kalbim duracak gibi oldu, tüm vücudum aydınlandı.

Ona o öpücüğün dünyamı nasıl alt üst ettiğini ve ters yüz ettiğini anlatamadan, sesi duygusallıktan pürüzlü bir şekilde devam etti. "Kendime bunun sadece bu hafta sonu için bir alıştırma olduğunu, bundan bir şey gerektiğini söyledim. Ama Tanrım, Hannah, o zamandan beri başka bir şey düşünemiyorum. Kafamda binlerce kez tekrar tekrar canlandırdım, eğer durmasaydık *sana* yapabileceğim her şeyi hayal ettim. Bunun ne anlama gelebileceğini

"Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi kanıtlamam için bana bir şans versen yeter."

Başım dönüyor ve bunalmış hissediyordum. "Ama sen hiç... Yani, sen ilişki kurmazsın, Max. Bunu herkes biliyor."

"Çünkü şimdiye kadar istediğim tek ilişki en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle oldu." Acı bir kahkaha attı. "Asla sahip olamayacağım tek kişi."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı. David'in kız kardeşi mi? Gerçekten mi? Max'le yıllar boyunca birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra -herkes yattıktan saatler sonra geç kadar konuşarak geçirdiğimiz onca zamandan, ben hastayken her şeyi bırakıp kar fırtınasında araba kullanmasından, Onkoloji Şefi pozisyonunu aldığında ilk aradığı kişi olmamdan sonra- beni hâlâ böyle mi görüyordu?

Öfke göğsümde sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi, daha yumuşak, savunmasız duyguları yakıp yok etti. Tanrı biliyordu ki bu benim de birçok kez kullandığım bir bahaneydi, ama birdenbire bundan çok yorulmuştum. Çok uzun zamandır o genç kız olmadığım halde David'in küçük kız kardeşi rolüne indirgenmiş olmaktan yorulmuştum.

"Bu bir kaçış ve bunu sen de biliyorsun." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. "Ben otuz beş yaşında, ağabeyimin gölgesi dışında kendi hayatını kurmuş bir kadıyım. Daha iyi bir bahane bul."

Gözlerinde bir şey parladı; belki şaşkınlık, belki de saygı. "Siktir. Haklısın." Bir elini tekrar saçlarında gezdirdi. "Tabii ki haklısın. Ama sana karşı hislerimin değiştiğini ilk fark ettiğimde otuz beş yaşında değildin. On yedi yaşındaydın Han ve çok genç olduğun için senden uzak durmaya kendimi ikna etmek, kendimi inandırabildiğim tek bahaneydi." Sesi alçaldı ve büyüleyici bir hal aldı. "İşte bu kadar. Gerçek şu ki seni neredeyse tüm hayatım boyunca istedim, seni istemenin *yanlış* olduğu zamanlarda bile."

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi keskin ve tedirgin hareketlerle volta atmaya başladı. Üç adım bir yöne, dön, üç adım geri. "Tanrım, o zamanlar David beni kaç kez neredeyse seni izlerken yakalıyordu biliyor musun? Üniversitede, sahip olamayacağım şeyi istemediğime kendimi ikna etmeye çalışırken kaç kişiyle çıktım?" Sesi daha önce hiç duymadığım bir sertliğe bürünmüştü, yıllarca dikkatlice gömülmüştü.

duygular sonunda özgürleşiyor. Aniden durdu, yüzünü bana döndü, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Ve şimdi dehşete düştüm çünkü sen işler gitmezse çekip gidebileceğim kadın değilsin. Sen... lanet olsun, sen benim her şeyimsin." Ellerini ceplerine soktu, sanki bana uzanma dürtüsüyle savaşıyordu. "Ve eğer bu işi batırırsam, sadece seni kaybetmem. David'i ve sizinle birlikte kurduğum bu hayatı da kaybederim. Mesafemi korumak daha güvenli geldi."

İtirafı aklımı başımdan aldı. Bu konuda yalnız olduğumu, duygularımın tek taraflı olduğunu düşünerek geçirdiğim onca yıl boyunca Max de mi mücadele ediyordu? Üniversiteden eve David'le geldiği tüm o hafta sonlarını ve o son kız ya da erkek arkadaşından bahsederken benim nasıl normal davranmaya çalıştığımı düşündüm. Daha sonra, okul için Boston'dayken, kaç Cuma gecesini kendi randevularıma hazırlanarak geçirmiştım, sırada popüler olan barda ona rastlayabileceğimi umarak, sonunda artık küçük bir kız olmadığını göreceğini umarak? Bu düşünce göğsümü ağrıyordu. Birbirimizin etrafında dans ederek boşa harcadığımız onca zaman, ikimiz de risk almaktan korkuyorduk.

Ama şimdi Max karşımda durmuş, daha önce hiç okuyamadığım bir yoğunlukla bana bakıyor ve sonunda sadece duymayı hayal ettiğim şeyi itiraf ediyordu. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi?" Gözleri benimkileri aradı, yoğun ve belirsizdi. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştığında çenesinde bir kas kıpırdandı. "Şimdi burada durmuş, her şeyi yanlış okumadığımı umuyorum. Sana aşık olduğumu söyleyerek her şeyi mahvetmek üzere olmadığımı... bunu-"

Bitirmesine izin vermedim. Belki delilikten, belki akşam yemeğindeki içkilerden, belki de kendime bunun imkânsız olduğunu söyleyerek geçirdiğim onca zamanın ardından bir saniye daha geçmesine dayanamadığımdandı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kravatını tuttum ve ağzını kendime doğru çektim. Kollarıyla beni kendine çekmeden önce dudaklarımdan şaşkın bir ses çıkardı. Bu öpüşme alıştırma seansımıza hiç benzemiyordu; çiğ, çaresiz ve gerçektir; daha önce gerçekten istememe izin vermediğim her şey tek bir ana sığmıştı.

Sonunda ikimiz de zor nefes alarak birbirimizden ayrıldığımızda, alnını benimkine yasladı. "Hannah?" Adım bir soru gibi çıkmıştı.

"On dört yaşımdan beri sana aşığım," diye itiraf ettim, uzun süre kendimi tuttuktan sonra kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Taşıdığımın farkında bile olmadığım bir ağırlık, sonunda onları yüksek sesle söyleyebildiğim için göğsümden kalktı. "Bana o eski Wrangler'ında düz vites kullanmayı öğrettiğin gün çok gergindim. David olmadan baş başa geçirdiğimiz ilk zamanlardan biriydi ve nasıl hissettiğimi ağzımdan kaçırmak gibi utanç verici bir şey yapmaktan çok korkmuştum."

Gülüştü titrekti. "Bu yüzden mi bu kadar kötüydün?" "Belki, ama muhtemelen değil," dedim, kahkahalarım içimden fışkırıyordu. "Dişlilerini toz haline getirdiğimde bile bana karşı çok sabırlıydın." Dudaklarına karşı gülümsedim. "İşte o zaman kesinlikle anladım."

"Neyi biliyordun?" Bana bakacak kadar geri çekildi, yüz ifadesi şaşkınlık ve inançsızlığın bir karışımıydı.

"Başka hiç kimsenin seninle boy ölçüşemeyeceğini."

Elleri belimde sıkılaştı. "Yani bunca zaman ..." Başımı salladım. "Bunca zamandır."

Güldü, sesi zengin ve merak uyandırıcıydı, sanki o da bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibiydi. "Tanrım, biz aptalız."

"Tamamen aptallar," diye katıldım, kravatını tuttuğum yerden düzeltirken.

İtirafı beni ne kadar coşkulu hissettirse de, kendimi duraklarken buldum, zihnimin kenarlarında bir şeyler kıpırdanıyordu. Ön plana çıkan şüpheleri dile getirmekten korkuyordum ama bilmem . "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Eğer başından beri böyle hissediyorsan, neden diğerleri? Demek istediğim, flört alışkanlıkların konusunda pek de ince davranmadın." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım, anlamak istiyordum.

Yüz ifadesi gerginleşti, dudaklarını çizgiler kapladı. "Seni unutmaya çalışıyordum." Başparmağı elmacık kemiğimde gezindi, o kadar nazık bir dokunuştı ki göğsümü sızlattı. Kendimi onun eline doğru eğilirken buldum, hâlâ çekip gitmesinden korkuyordum. "Ama işe yaramadı. Sence neden o ilişkilerin hiçbiri uzun sürmedi?"

"Bağlanmaya alerjin olduğu için böyle ."

"Yanlışı kişiye bağlanmaya alerjim var." Dudaklarını şakağında gezdirdi.

"Neden şimdi? Ne değişti?" Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordum ama bilmek zorundaydım. Yıllar boyunca onu izledikten sonra

Bir ilişkiden diğetine geçerken, kimseyle birkaç aydan fazla kalamazken, şimdi olanın bu olmadığından emin olmam gerekiyordu.

"Çünkü senden başka birini istiyormuş davranmaktan bıktım - her tarafıma salyalarını akıtsan bile."

"O bir kereydi!" İtiraz ettim, bunu söylerken gülüyordum, onun kollarında olmanın, nihayet ona her zaman istediğim şekilde dokunabilmenin gerçekliğiyle başım dönüyordu.

"Seni sonsuza dek kızdıracağım bir sefer." Gülümsemesi hafifçe soldu, yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Yani... Yani..."

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şu anda gerçekten gergin misin?"

"Korkuyorum," diye itiraf etti parmak ucuma karşı. "Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, uyandığımda bunun sadece bir rüya olduğunu göreceğime yarı yarıya inanıyorum."

Kalbim çırpındı. "Rüyada beni mi görüyorsun?"

Bana attığı bakış dizlerimin bağını kadar sıcaktı. "Muhtemelen itiraf etmem gerekenden daha fazla."

"Anlat bana," dedim, parmaklarım yine kravatıyla oynarken. "Bu rüyalarda ne oluyor?"

Gözleri karardı. "Hannah..."

"Ne? Merak ettim." Cesaretimin nereden geldiğinden emin değildim; belki de Max'in de benim onu istediğim kadar beni istediğini bilmenin baş döndürücü etkisiydi. "Tanrı biliyor ya, seninle ilgili bir sürü rüya gördüm."

"Şimdi mi?"

"Mmm-hmm." Vücudumu ona doğru bastırdım. "Onları dinlemek ister misin?"

"Evet," dedi kabaca ama sonra inleyerek alnını benimkine . "Hayır. Bekle. Bunun ileride ne anlama geleceğini konuşmalıyız."

"Artık konuşmak yok," dedim, kalbim onun kendini tutması karşısında biraz eridi. Ona en başta bu yüzden aşık olmuşum; kolay olmasa bile her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı.

"Ben sadece..." Tekrar gözlerime bakmak için geri çekildi. "Bunun benim için sadece fiziksel bir şey olmadığını anlamanı istiyorum. Bu bir kaçamak ya da-"

Yumuşak bir öpücükle sözünü kestim. "Biliyorum. Ve bu benim için de değil." Ellerimi göğsünde gezdirdim ve sonra tırnaklarımı tekrar aşağı indirdim. Tırnaklarım meme uçlarını tırmıkladığında keskin bir nefes aldı. "Artık konuşmak yok."

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı ama elleri çoktan sırtımdan yukarı kaymış, ateşten izler bırakmıştı. "Peki ailen? David-"

"Yarına kadar bekleyebilir." Dudaklarımı çenesine bastırdım ve kirli sakalının ağzıma değen sert çiziklerini hissettim. "Şu anda tek istediğim..."

Onuncu Bölüm

MAX BUNUN SONUNDA OLDUĞUNA INANAMIYORMUŞ GIBİ BANA BAKTI.

Bakışları beni ürperten bir sıcaklıkla üzerimde geziniyordu. Gözlerindeki yoğunluk içime bir farkındalık dalgası gönderdi ve bir an için tüm hava odayı terk eder gibi oldu.

"Bana ne istediğini söyle" dediğinde sesi sert ve gergindi.

Aramızdaki gerilim neredeyse dayanılmazdı, havada bir elektrik akımı dolaşıyordu ve ben umutsuzca aramızdaki mesafeyi kapatmak, yıllardır sadece hayalini kurduğum şeyi hissetmek istiyordum. "Sen," diye nefes aldım tenine karşı. "Sadece sen."

O anda içinde bir şeyler koptu. Ağzı benimkine çarptı ve bu öpücük öncekilerden farklıydı - aç, talepkâr, yılların kısıtlaması sonunda serbest kaldı. Vücudu benimkine bastırıldığında nefesim kesildi, katı, sıcak ve mükemmeldi. Dudakları ısrarcıydı, sahipleniyordu, içimde çok uzun zamandır biriken bir ateşi tutuşturuyordu. Sahip olduğum her şeyle karşılık verdim, parmaklarımı saçlarına doladım.

"Bunu kaç kez hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı?" dedi öpücükler arasında. Kaç kez sadece seni yakalamak ve-"

Alt dudağını ısırıldığında bir iniltiyle sözünü kesti. "Göster bana," diye meydan okuyarak kravatının düğümünü çözmek için uzandım. İpek yumuşak bir tıslamayla çözüldü ve ben de gömleğinin düğmelerini çözmek için harekete geçtim. Parmaklarım titredi ben çalışırken, ister gerginlikten ister

Heyecan, tam olarak bilemedim. Belki ikisi de. Ne de olsa bu Max'ti. -Hayatımın yarısından fazlasını sevdiğim adam. Birden, şimdiye kadar sahip olduğum tüm fanteziler bir anda gerçeğe dönüşmek için acele ediyormuş gibi hissettim.

Elleri benimkileri yakaladı ve göğsüne bastırdı. "Hannah." Adımı bir dua ve lanet gibi aynı anda söylemesi karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oldu. "Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü . gibi davranmak yok."

"Güzel." Bir elimi yanağını okşamak için serbest bıraktım. "Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorum. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. İstiyorum."

"Emin misin?" Elleri -görünüşe göre kendi iradeleriyle hareket ediyorlardı- elbisemi bir arada tutan belimdeki düğümde duraklayana kadar vücudumda hevesle dolaşmaya devam ederken gözleri herhangi bir tereddüt belirtisi aradı.

Cevap olarak, kendim uzandım ve çekiştirerek çözdüm. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Elbisem açıldı, siyah saten ve dantel ortaya çıktı.

Max takdirle inledi. "Siktir." Aç bakışları kıvrımlarımda gezinirken, kendimi savunmasız ve açıkta hissettim, ama aynı zamanda ifadesinde gördüğüm ham, çıplak arzudan heyecanlandım.

Parmakları kürek kemiklerimden aşağıya doğru yavaş, kışkırtıcı bir yol izledi, yumuşak bir hışırtıyla vücudumdan kayıp ayaklarımın dibinde birikene kadar elbisemin kumaşını nazıkçe itti. "Çok güzelsin," diye nefes aldı, sesi sertti. "Çok güzelsin."

Tekrar gömleğine uzandım. Parmaklarım, tenini tenimde hissetme arzusuyla hızla çalıştı. Bu kez düğmeleri çözmeme izin verdi, kumaşı kenara itip avuçlarımı göğsünün belirgin hatlarında gezdirirken yüzümü izledi, parmaklarım teninin altındaki kas oyunlarını ezberledi. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım, parmak uçlarım karın kaslarının yontulmuş çıkıntılarını izliyordu.

"İnan buna," dedi, beni yatağa doğru geri çekti, ağzı tekrar benimkini buldu. Birbirini izleyen her öpücük daha derin, daha aççaydı, sanki kaybettiğimiz onca yılı telafi etmeye çalışıyordu. Bacaklarım yatağa değdiğinde boğazıma doğru mırıldandı: "Bana neyi sevdiğini söyle."

Dişleri çenemin altındaki hassas deriyi sıyırdığında nefesim kesildi, sesinin titreşimi içime bir ürperti gönderdi. Parmaklarım omuzlarına kıvrıldı, dünyam kendi ekseninde dönerken kendimi toprakladım. "Bu," diyebildim, sesim titriyordu. "Bunu sevdim."

Max tenime karşı gülümsedi. "Açık konuş, Hannah," diye alay etti, elleri aşağı kayarak kalçalarımı kavradı. Başparmakları belimdeki narin dantelin üzerinde daireler çizerek nabzımı hızlandırdı. "Her şeyi bilmek."

Sorusu -dikkati- aynı anda hem bir emir hem de bir hediye gibiydi. Acele etmiyor ya da varsayımda bulunmuyordu; soruyordu... dinliyordu. "Bana özelmışim gibi dokunmandan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim, sesim kısık ama kendimden emindim. "Ama aynı zamanda kendini tutamadığını da hissetmek istiyorum. Sanki benim seni istediğim kadar sen de beni istiyormuşsun gibi."

Alçak bir hırıltıyla karşılık verdi ve dudaklarını benimkilere bastırarak hiç de ölçülü olmayan bir öpücük kondurdu. Elleri belime dolanıp beni aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kendine çekerken inlemekten kendimi alamadım. Kıcımlı sertçe kavraması, parmaklarının etime batması bir iddiaydı. Bakışlarımla buluşmak için geri çekilmeden önce dudaklarıma karşı "Kıymetli," diye mırıldandı. "Ve çok karşı konulmaz."

Ellerim kemerini bulduğunda, parmaklarım ona dokunmak için aceleyle tokayı karıştırırken, bileklerimi yakaladı ve avuçlarımin her birine yumuşak bir öpücük kondurmak için ağzına götürdü. "Yavaş ol," dedi. "Bu kadar bekledik; tadını çıkaralım."

"Ama ben-" Beni zahmetsizce kendine doğru çekerken kelimeler boğazımda düğümlendi. Beni yatağa taşıırken bacaklarımı beline doladım. Beni yavaşça yere yatırdı, o da peşimden geldi, ağırlığı üzerime çöktü ve dudakları boğazımdan aşağı, köprücük kemiğim boyunca ve sonra açıkta kalan her santimetremi keşfetmek için daha aşağıya doğru sarhoş edici yolculuklarına devam ederken beni yatağa bastırdı. Her dokunuşu, her öpücüğü sanki beni ezberliyormuş gibi kasıtlıydı. Elleri göğsümün hassas dış kıvrımını bulduğunda nefesim kesildi, başparmakları sütyenimin çizgisinin hemen altına sürtündü. "Acele etmek istemiyorum. Sana her şeyi hissettirmek istiyorum," diye mırıldandı, sesinde yoğun bir saygı vardı.

"Zaten biliyorsun," dedim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu tekrar ağzıma çektim. Bu öpücük daha yumuşak, daha yavaştı, önceki açlıkla tam bir tezat oluşturunuyordu. Bu bir sözdü, arzudan çok daha derin bir şeyin ilanıydı.

"Kaç gece seni düşünerek, ikimizi böyle hayal ederek uyanık yattığımı bilemezsin," dedi dudaklarıma karşı, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü.

"Sanırım yapabilirim." Parmaklarının uçları karnımda ve göğüslerimin üzerinde tüy kadar hafif bir yol izlerken sırtımı dikleştirdim.

Meme uçlarımin etrafında dönüyordu.

"Sütyen kılığındaki bu dantel parçasını ne kadar de, seni görmek istiyorum. Tadına bakmak."

"Evet," diye fısıldadım, ona erişim sağlamak için dirseklerimin üzerine çıkarken kelime dudaklarımdan yuvarlandı. "Lütfen."

Pratik bir kolaylıkla sütyenimin narin kopçasını açtı ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde kenara fırlattı. Serin hava çıplak göğsüme değerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bakışları yoğunlaştı, ilkel bir açlık ve hayranlıkla doldu, dizlerimin bağı çözüldüÖne doğru eğilip dudaklarını saygıyla tenime bastırırken, her bir göğsüme narin öpücükler, nazik ısırmalar ve tenime değen sıcak nefeslerle tapınırken boğazından alçak bir hırıltı yükseldi.

Kulağıma övgü ve arzu dolu sözler fısıldarken nefesim kesildi: *Bak benim için nasıl titriyorsun. Ağzımı üzerine koymak için sabırsızlanıyorum. Sonunda seni dilimde tatmak için.*

Elleri her kıvrımında geziniyor, içimde sadece onun söndürebileceği bir ateşi tutuşturuyordu. "Kahretsin, göğüslerine bayılıyorum," diye homurdandı, nazik dokunuşu sert sözleriyle eşleşerek daha önce hiç hissetmediğim hisleri ateşledi. Ağzı sonunda meme ucumun hassas zirvesine kilitlendiğinde ve çekiştirdiğinde, zevkle inledim, parmaklarım omuzlarını sıkıca kavradı, sevgili yaşam için tutundu.

Parmaklarını külotumun bel bandına geçirmeden önce elleri kalçalarımı okşamak için aşağı kayarken Max'in ağzı daha aç, daha ısrarcı hale geldi. Kasıtlı bir dikkatle külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı çekti -hareketleri telaşsız ama maksatlıydı, her dokunuşu vücuduma elektrik kıvılcımları gönderiyordu- ta ki tamamen ona maruz kalana kadar.

Sonunda kalçalarımın arasına yerleştğinde, sıcak nefesi tenimi gıdıklarken gözleri gözlerime kilitlendiğinde kekeleyen, mırıldanan, titreyen bir kadın karmaşasıydım. Dizimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Hayal ettiğim hiçbir şey senin gerçekliğine yaklaşılamaz," diye itiraf etti, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

"O zaman hayal bırak," dedim nefes nefese, bacağımyı açarak. "Ben buradayım."

Gülümsedi, dudaklarının günahkâr kıvrımı tarifsiz bir zevk vaat ediyordu. Gözlerinde hınzır bir parıltıyla başını kalçalarımın arasına indirdi ve benim boyunca yıldızları görmeme neden olan çökmekte olan bir şeridi yaladı.

Tekrar yaptığında "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

Ağzı sıcak ve ısrarcıydı, yetenekli dili ve dudakları mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Ellerim içgüdüsel olarak saçlarına dolandı, sıkıca kavradı, bana verdiği katıksız zevke tamamen teslim olurken vücudum onun altında kıvranıyordu. Her sinir ucu hislerle canlıydı, beni daha da yükseğe çıkardıkça her kas geriliyordu.

Kendini tamamen benim zevkime adadığında, beni nefes nefese bırakıp mutlu bir teslimiyetle haykırırken dünya yok oldu.

Sonunda paramparça , dudaklarımda onun adı vardı, vücudum onun ağzına karşı sarsılıyordu. Zevk dalgaları yükselirken beni sıkıca tuttu, tamamen tükenene kadar teşvik edici iğrenç sözler fısıldadı.

*bu, Han. Yüzüme sür. Ver
onu bana, tatlı kızım. Siktir,
tadın çok güzel.*

Sonunda Max vücuduma doğru öpücükler gönderdi, gülümsemesi beğenmiş ama şefkatliydi. "Tanrım, Han. Çıkardığın sesler," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, böylece aldığım zevkin kokusunu onun üzerinde hissettim. "Aminı ağzıma sürterken adımı inlediğinde neredeyse boşalacağımı söylesem benim hakkımda daha az mı düşünürdün?"

"Tanrım, hayır," dedim, kemerini çekmek için aramıza uzandım, ona bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu kadar umutsuzca ihtiyacım vardı. "Bu çok ateşli." Sonunda parmaklarımı ona doladığımda inledi, gözleri tekrar açmadan önce kısa bir süre kapandı ve sınırsız bir arzuyla bana baktı. "Ama eğer şu anda içime girmezsen, gerçekten arzudan ölebilirim."

"Hannah," diye nefes aldı, sesi sert bir yalvarışa dönüşürken yüz hatları pişmanlığı andıran bir ifadeyle buruşmuştu. "Prezervatifim yok."

Bakışlarına karşılık vererek sustum. Aramızdaki hava kararsızlıkla çatırdıyor, bu anın ağırlığı üzerimize baskı yapıyordu.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, zihnim yarışıyordu. Bu sadece fiziksel ilgili değildi - gerçi o da vardı - aynı zamanda güven, kırılğanlık ve her türlü yapmacıklığı ortadan kaldıran türden bir samimiyetle ilgiliydi. Max sıradan bir adam değildi. O *benim*

Gerçekten istediğim tek adamdı. Ve ona tamamen güvenmiştim.

Sadece bedenimle değil, aramızda büyümekte olan o hassas şeyle de.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim, sesim yumuşak ama kararlıydı. "Ve tüm testlerim temiz çıktı."

Kelimeler havada asılı kaldı, kararsız ama kararlıydı. Nefesimi tuttum ve yüzünde herhangi bir tereddüt ya da şüphe belirtisi aradım. Bunun yerine gördüğüm şey beni neredeyse kıracak bir şeydi - rahatlama. Minnettarlık. Ve tehlikeli bir şekilde hürmete yakın bir şey.

Max sertçe yutkundu, elleri kalçalarımaya yerleşirken hafifçe titriyordu. "Benimkiler de ," dedi, gözlerinde parlayan duyguya rağmen sesi sabitti. "Ve neredeyse bir yıldır kimseyle birlikte olmadım."

Onun bu itirafı karşısında içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Ama ben bu bilgiyle bağlantılı karmaşık duyguları sindiremeden o devam etti. "Yine de emin misin? Pişman olmanı istemiyorum."

Yüzünü avuçlamak için uzandım, başparmağım ağzının köşesinde gezindi. Kirli sakalının sertliği tenimi gıdıkladı. "Sana güveniyorum, Max."

Alını benimkine düştü, nefesi dudaklarıma sıcak bir okşayış gibi değdi. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun," diye mırıldandı, sesi hafifçe kırılarak. "Bana bu şekilde güvenmen."

"" diye fısıldadım, sesim titriyordu. Ve gerçekten istiyordum.

O anda, onun da bana ne kadar çok şey verdiğini anladım - güvenini, itidalini, kalbini.

Kendimi hiç bu kadar açık, bu kadar savunmasız ve yine de inkar edilemez bir şekilde bütün hissetmemiştim.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda, beklediğim gibi yakıcı bir öpücük değildi. Yavaş, kasıtlı, şefkatle sarılmış bir sözdü. Elleri vücudumda geziniyor, sanki bu asla bırakmayacağı bir anmış gibi her santimini, her kıvrımını ezberliyordu. İçime girdiğinde, ciğerlerimden nefesimi çalan bir özenle girdi. Vücudum onun etrafında sıkılaştı, duraklayıp uyum sağlamama izin verirken yumuşak bir nefes kaçtı. Hareket etmeye başladığında, ritmi ölçülü, kasıtlıydı, her itiş kendi dilini konuşuyordu.

Sadece tutku değildi. Her şeydi -güven, aşk, bağlılık- hepsi birbirine karışmış ve asla çözölemeyecekmiş gibi geliyordu.

Sonunda birlikte zirveye ulaştışımızda, bu patlayıcıydı, yılların özleminin ve dile getirilmemiş duyguların doruk noktasıydı.

Yüksekten aşağı inerken bile Max geri çekilmedi. Etrafımda dolanmaya devam etti, biz nefesimizi tutarken bir eli boş boş sırtımda desenler çiziyordu. O anın samimiyeti bunaltıcıydı, kalbimin kenarlarına baskı yapıyor, onu beklemediğim şekillerde genişletiyordu.

şakağıma bir öpücük kondurarak, "Sen ve ben, böyle doğru hissediyoruz," diye fısıldadı. "Olması gereken."

"Öyle," diye kabul ettim, parmaklarımı kolunun üzerinde hafif daireler çizerek gezdirdim.

Az önce paylaştığımız şeyin ağırlığı etrafımı sarmış, her sessiz alanı varlığıyla doldurmuştu. Tam olarak sindiremeyeceğim kadar çok şey olduğı için, işler bunaltıcı bir hal aldığında her zaman yaptığım şeyi yaptım; bir espri patlattım. "Ama sizi şimdiden uyarayım, Dr. Bennett. Artık size sahip olduğuma göre, muhtemelen biraz bağımlısı olacağım."

Alçak kahkahası tenimde gümbürdedi ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. "Güzel. Çünkü şimdiden sana bağlandım." Geri çekildi, kahkahası soldu... yerini bakışlarında nefesimi kesen bir yoğunluğa bıraktı. "Sen benim için her şeysin, Hannah. Yanımda sen olmadan bir hayat düşünemiyorum."

Sözleri karşısında kalbim kabardı, gözyaşlarım görüş alanımın sınırlarını zorladı. Ona inanmak istiyordum, bize inanmak istiyordum. "de bunu istiyorum," diye itiraf ettim, sesim titreyerek. "Ama buna hazır mısınız?" Konuşurken sesim umut ve korkuyla eşit oranda titriyordu. Bir şeyi bu kadar çok istemek dehşet vericiydi.

Beni bir öpücükle susturdu, yavaş ve şefkatli, sanki bir yemini mühürler gibi. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Dudaklarına gülümsediğimde gözyaşları döküldü. "O zaman ben varım. Her zaman."

Gecenin geri kalanı dokunuşlar, öpücükler, fısıldanan sözler ve ortak kahkahalarla geçti. Max benimle tekrar seviştiğinde, sanki her kıvrımı, her nefesi, her kalp atışını ezberliyormuş gibi daha yavaş, daha nazikti.

Ve nihayet sabah saat dört civarında birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde uykuya daldığımızda, bu adamın, bu aşkın, bu hayatın her zaman benim olması gerektiğini biliyordum.

Epilogue

RAHAT BİR KAZAĞI KATLADIM VE BAVULUMUN YANINA DÜZGÜNCE YERLEŞTİRDİM bir çift yıpranmış kot pantolon. En sevdiğim spor ayakkabılarıma uzanarak onları çantanın köşesine sıkıştırdım. Seçtiğim kıyafetler pratik ve rahattı, Fransa'ya iki haftalık bir yıldönümü gezisi için mükemmeldi.

Max ve ben, Melody'nin prova yemeğine el ele, çift gibi davranarak beri çok şey değişmişti. Her zaman kolay olmamıştı ama buna fazlasıyla değmişti.

Ve kesinlikle hiç sıkıcı değildi.

Birbirimize olan duygularımızı ilk kez itiraf etmemizden bir yıl sonra Max en sevdiğimiz restoranda sakın bir akşam yemeği sırasında evlenme teklif etmişti. Ertesi bahar aile ve arkadaşlarla çevrili sade ve samimi bir törenle evlendik.

Düğünümüzden kısa bir süre sonra, çalıştığım hastane doğum bölümünü kapattı ve beni beklenmedik bir şekilde işsiz bıraktı. İlk başta ne yapacağımı bilemediğim için paniğe kapıldım ama Max bunu bir fırsat olarak görmem için beni cesaretlendirdi. Max'in çalıştığı New England General'da daha iyi bir pozisyon açıldığında bu fırsatı değerlendirdim ve bir daha da arkama bakmadım. Aynı hastanede çalıştığımız için gün içinde sık sık yollarımız kesişiyor, kafeteryada öğle yemeğini paylaşıyor ya da koridorda ayaküstü öpüşüyorduk. İlk başlarda işe gidip gelmek uzun sürüyordu ama birkaç ay içinde Max'in canavar gibi evini satıp şehre daha yakın bir yere taşınmaya karar verdik.

Artık Boston'un Back Bay bölgesinde, kışın ısınmak için üç kazak giymek zorunda kalmadığım güzel bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Daha düşük ısınma faturalarının yanı sıra, hastaneye kısa bir sürüş mesafesinde ve en sevdiğimiz kahve dükkanı ve restoranlara yürüme mesafesindeydi. Hatta bir kedi almaktan bile bahsediyorduk!

Max'le hayat en mutlu türden bir kasırğa gibiydi. Birlikte yaşadığımız yeni hayatın karmaşası içinde bile, beni topraklamanın bir yolunu buldu ve ona benim diyebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu asla gözden kaçırmadım.

Ve şimdi, yıldönümü gezimiz için hazırlanırken, ne kadar çok şeyin değiştiğine ve dört gözle beklediğimiz daha ne kadar çok şey olduğuna hayret etmekten kendimi alamadım.

Percy benim ve Max'in yatak odasının kapısında durmuş, bir eliyle sanki kendini sabitlemek için ihtiyacı varmış gibi çerçeveyi kavramıştı. Bakışları yatağımın üzerine serdiğim giysilerin üzerinde gezinirken gözleri dramatik bir inançsızlıkla genişledi, dudakları bir suç mahalline rastlamış gibi dehşetle aralandı. "Ne yapıyorsun?" dedi sonunda, sesi yargılayıcıydı, "ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak yukarı baktım. "Toplanıyor musun? Yarın çıkacağım yolculuk için mi?"

Bir kasırğa gibi odaya daldı, mükemmel manikürlü elini suçlayıcı bir şekilde açık bavulumu doğru uzatırken inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarını parke zemine vuruyordu. "Bu bavul hazırlamak değil, Hannah. Bu... bu bir yardım çığlığı."

Homurdandım ve kot pantolon daha alıp katladım. "Bu kıyafetler gezmek için mükemmel. Rahat, pratik-"

"Rahat mı? Pratik mi?" Percy sanki moda tanrılarına hakaret etmişim gibi göğsünü sıktı. "Four Seasons Hotel George V'de kalıyorsun. Berkshires'da antikacılık yapmayacaksın. İpek bluzlar nerede? Özel dikim pantolonlar? Herkesin gizliden gizliye Fransız olduğunuzu düşünmesine neden olacak inanılmaz şık eşarp?"

Gülümseyerek başımı salladım ve katlanmış kotun üzerine tığ işi yaptığım yumuşak yün kazağı yerleştirdim. "Kışın şehirde kilometrelerce yürüyeceğim, müzeleri keşfedeceğim, çok fazla kruvasan yiyeceğim ve çok fazla şarap içeceğim. Pistlerde yürümeyi planlamıyorum."

"Ama öyleymiş gibi *görünebilirsin*," diye itiraz etti, bavulumdan kazağı kaptı ve onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi havaya kaldırdı. "Bu mu? Paris'te mi? Hayır, ma chérie. Kesinlikle olmaz."

Gözlerimi devirerek kazağı elinden aldım ve sıkıca bavulun içine soktum. "Percy, kimseyi etkilemeye çalışmıyorum. Max beni olduğum gibi seviyor ve rahatsız kıyafetler giyerek seyahatimizi mahvetmeyeceğim."

ve yatağa yığıldı, drama kraliçesi gibi uzun, sert bir iç çekti. "Sana tapıyorum ama burada *Paris*'ten bahsediyoruz. Oraya öyle Amerikalı bir turist gibi giyinip gidemezsin."

"Ama ben Amerikalı bir turistim," dedim, kaşlarımı kaldırarak mantığıma karşı çıkmasını bekledim.

Percy doğruldu, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Ama sen aynı zamanda Hannah Carlisle-Bennett'sin, Amerika'nın en rüya doktorunun karısısın ve evlilik yıldönümünü dünyanın moda başkentinde kutluyorsun. Louvre'da spor ayakkabı giyerek beni utandırmana izin vermeyeceğim."

Sırıtarak kollarımı kavuşturdum. "Öncelikle, nefret ettiğin bu spor ayakkabılar şu anda çok moda. Eğer bir düşes için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyidir. İkincisi, Louvre devasa bir yer ve sırf Mona Lisa'ya şık görünmek için ayaklarımı mahvetmeyeceğim."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sen imkansızsın."

"Sen de saçmalıyorsun," diye karşılık verdim sıritarak. "Ama yine de seni seviyorum."

Percy parmağını dudaklarına götürdü, belli ki bir şeyler planlıyordu. "Tamam. Spor ayakkabıların sende kalsın ama en azından bavuluna birkaç şey eklememe izin ver."

Tereddüt ettim, gözlerimi ona diktim. "Abartılı bir şey yok mu?"

Selamlamak için üç parmağını kaldırdı. "İzci onuru."

"Tamam, ," diye yumuşadım. "Ama sadece başka türlü beni rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğini bildiğim için."

Percy ellerini çırpı, neredeyse heyecandan zıplıyordu. "Buna pişman olmayacaksın, söz veriyorum. Parisliler *senden* moda tavsiyesi ."

Güldüm ve başımı salladım. "Bundan çok şüpheliyim."

Percy göz kırparak onu ayağa kaldırdı. "Risottoyu yakmadan önce gidip Max'i bulalım. Ateşli olabilir ama ben hâlâ o adamın mutfaktaki becerilerine güvenmiyorum."

"Neden olmasın? Max'in senden ya da benden çok daha iyi bir aşçı olduğunu biliyorsun."

Göz ucuyla bana eğlenen bir bakış attı. "Bu pek bir şey ifade etmiyor ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Kollarımızı birleştirip koridorda ilerlerken, "Bugün havandasın," diye gözlemledim.

Percy içini çekti, sesi teslimiyetle doluydu. "Biliyorum. Özür dilerim. Dün gece yine ekildim ve bu beni korkuttu. Bunun bir potansiyeli olduğunu düşünmüştüm ama belli ki o benim için aynı şeyleri hissetmiyor."

"O zaman onun kaybı," dedim ve destek olmak için başımı onunkine yasladım.

Percy'nin kırkıncı yaş günü hızla yaklaşıyordu ve biz ona yaklaştıkça o da kendini daha agresif bir şekilde flört havuzuna atıyordu. Bu noktada, denemediği bir uygulama kalmadığından emin değildim, hepsi de aynı tatmin edici olmayan sonuçlara sahipti.

Dördümüzün bir araya geldiği her seferinde çıktığı korkunç randevuları anlatmasını dinlerken ağabeyim aklını kaçıırıyordu. Bize felaket olmayan bir tanesinden bahsettiği gece, yani bir networking etkinliğinde kendisine yaklaşıp "Genelde matematikte kötüyümdür ama ikimizin toplamının mükemmel olduğuna eminim" diyen 25 yaşındaki biriyle geçirdiği çılgın, cinsel maceralı bir geceden bahsettiği gece, orada yere yığılıp öleceğini düşünmüştüm.

Bir noktada David ya Percy'ye ne hissettiğini söyleyecek ya da onun başka birini bulacağını kabul edecekti ama duygularını itiraf etmekten neden bu kadar korktuğunu anlayabilecek biri varsa o da bendim. O zamana kadar hiçbir şey söylemeyeceğime söz vermişim ama böyle anlarda, Percy'nin Massachusetts'teki her pislikle çıkmaya istekli olduğu ortadayken David'e bir şans vermesini önermemek için sahip olduğum iradenin her zerresini kullanmam gerekiyordu.

Percy ve ben mutfağa girdiğimizde Max'i ocağın başında durmuş, sırtı bize dönük, kesinlikle ağız sulandırıcı kokan bir şeyi karıştırırken bulduk. Sarımsak ve beyaz şarabın zengin aroması havayı dolduruyor, oturma odasındaki hoparlörden en sevdiği caz müzisyeninin hafif uğultusu çalıyordu. Geniş omuzları hareket ettikçe esniyor, gömleğinin kıvrılmış kolları altın rengi saçlarla tozlanmış kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyordu. Asla bıkmayacağım bir manzaraydı.

Percy adaya doğru ilerleyip bir bar taburesine zıplarken topukları parke zeminde tıkırdıyordu. "Akşam yemeğinde ne var, Dr. Dreamboat?" Çenesini eline dayamadan önce bana bir göz kırptı.

Birkaç ay önce Max, hastanede yaptığı yenilikçi çalışmalarla ilgili bir makalede yer almış ve makaleye eşlik eden fotoğrafta teknesinde görülmüştü. Sonuç olarak, makaleye yapılan yorumların bir kısmı ona "Dr. Dreamboat" lakabını takmıştı, bu lakaptan kesinlikle nefret ediyordu, Percy ve David ise bu konuda ona takılmadan duramıyorlardı.

Max elinde tuttuğu tahta kaşıkla döndü ve ona şakacı bakış fırlattı. "Risotto. Ve evet, sinir bozucu olsan da kalabilirsin."

Percy elini göğsünün üzerine koyarak gücenmiş gibi yaptı. "Ben mi sinir bozucuyum? Ben asla."

Güldüm ve Max'i yanağından öpmek için odayı geçtim. "Nasıl gidiyor?" Tencerenin içine bakarak sordum.

"Neredeyse bitti," dedi ve dikkatini tencereye geri verdi. "Toparlanma nasıl gidiyor? Percy bitirmene izin verdi mi yoksa tüm süreci o mu kaçırdı?"

En yakın arkadaşım araya girerek, "Kaçırmak ağır bir kelime," dedi. "Ben sadece bir kıyafet felaketini önlemek için araya girdim."

Gözlerimi devirerek tezgâha yaslandım. "Yanıma bir trençkot ve yarım bot almazsam Parislilerin şehre girmeme izin vermeyeceğine inanıyor."

Max kıkırdadı, yeşil gözleri bana bakarken parlıyordu. "O kotları yanına almadın, değil mi?"

Neredeyse 15 yıl önce satın aldığım ve defalarca giydiğim, dizleri delik, bilekleri yıpranmış, tenimde tereyağı gibi yumuşacık olan Levis'i paketlemiş miydim? Neden evet, evet .

"Sen de mi!" Percy yatak odama koşup onları bavulumdan çıkarmasın diye tam da bunu yaptığımı itiraf etmek yerine güldüm. Yıllardır onları yakmakla tehdit ediyordu. "O kotları sevdiğini sanıyordum. Bana her zaman kığımın onlarla harika görüldüğünü söylersin."

Max'in ifadesi erimiş bir hal aldı ve kaşığı bırakıp bana yaklaşarak kollarını belime doladı. "Kıçın her şeyin içinde harika görünüyor," dedi, dudaklarımı ısırırken sesi kısıktı.

Karnım sıkıştı, içim zonkladı kocamın sözlerinin çiğ, ihtiyaç duyan tonu karşısında. Yıllar sonra, hâlâ ona doyamıyordum. Neyse ki bu his tamamen karşılıklıydı.

Percy tezgâhtaki tüneğinden abartılı bir iç geçirdi. "İkiniz de iğrenç derecede seksi ve . Bu neredeyse

beni aşka inandır."

Sırttım, omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Neredeyse mi?" "Kendimizi fazla kaptırmayalım," diye yaptı ve beni el sallayarak başından savdı.

sırtarak. "Şimdi izin verirsen, bavulunun dibine sakladığınızı bildiğim kot pantolonunu bulmaya gidiyorum. Gerçekten, Hannah."

Percy oturma odasında gözden kaybolurken Max ağzıma aç ve uzun bir öpücük kondurdu ve beni daha sıkı kavradı. "Bize Eyfel Kulesi'ne bakan tavandan tabana pencereleri olan bir oda ayırttım."

"Ooh, güzel," dedim, Paris'in simgesel yapısının görüntüsünün sesini neden bu kadar alçak, boğuk bir gürültüye düşürdüğünü tam olarak anlamamıştım.

"Çok güzel," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bir araya geldiğimiz geceyi hatırlıyor musun, yıllardır seni nasıl hayal ettiğimi anlatmıştım."

Çenemden boynuma doğru bir yol çizip usulca ısırırken başımı öne eğdim. "Mmm-hmm," diye nefes aldım, dudakları tenimdeyken tutarlı bir düşünce oluşturmak üzereydim. "Ve?"

"Bundan iki yıl önce Paris'te bir konferanstaydım. Aynı otelde. O gece bazı meslektaşlarımla dışarı çıkmak yerine odama geri döndüm. Yatakta uzanırken elimi becerdim ve sana yapmak istediğim her şeyi hayal ettim."

"Ne tür şeyler?" Ellerinden biri kalçalarımın arasına uzanıp giydiğim taytın bariyerinin üzerinden amımı kavrarken, avucunun topuğu bana sürtünürken sordum. Yavaş ve harika bir şekilde acı veren işkencesine devam ederken kalçalarım öne doğru yuvarlandı.

"Sizi şu pencerelere dayayıp sikeceğim Bayan Bennett."

Percy koridorun sonundaki yatak odasından bizi duymasın diye sesi bastırmak için alt dudağımı ısırarak soluk soluğa bir inilti çıkardım.

"Bu fikir hoşuna gitti mi, Han?"

"Tanrım, evet," diye inledim.

"Tüm Paris senin güzel yüzünü izlerken sikimin üzerine boşalmak ister misin?"

Teşhirci değildim, Max de değildi ama beni bu şekilde becerme *fikri* -bütün bunların *fantezisi*- şimdi onun için boşalmamı sağlamaya yetiyordu. Ona doğru yığıldım, zevk dalgasını atlatırken dişlerim omzuna gömüldü.

Sonunda, bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye doğru eğdim, gözlerindeki şefkat karşısında kalbim kabardı. "Sen tam bir sapık piçsin," diye takıldım, nefes alışım hâlâ normale dönmemişti.

Max amımı okşadı ve klitorisim karşılık olarak zonkladı. "Sen de öylesin, karıcığım. Sen de öylesin." Sonra beni derinden öptü ve dudaklarıma doğru fısıldadı, "Sonra seni yatak odamızın penceresine karşı sikeceğim ve buna alıştıрма diyeceğiz."

Ben daha cevap veremediğim Percy koridorun sonundan seslendi: "İçeri geliyorum, sizi sapıklar!"

Şaşkın bir kahkaha attım ve kocamın göğsüne yaslandım.

Hayır, Dr. Max Bennett ile hayat kesinlikle hiç sıkıcı değildi.

Be My (Fake) Valentine

Sürpriz Sevgilim'deki Max ve Hannah'yı [Patron Sevgilim](#)'deki Chris ve Willow'da göz atmak.sevdiyseniz, a kesinlikle istersiniz

Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulunan [BE MY \(FAKE\) VALENTINE SERİSİ](#)'nin tamamını kaçırmayın.

More Steamy Small Town Romance

O zaman arkadaşların aileye, yabancıların sevgiliye dönüştüğü ve herkesin mükemmel eşini bulduğu şirin bir New England kasabası olan Rocky Cove'a bir yolculuk yapın.

PEK MÜKEMMEL DEĞİL

David Carstairs'le annemin sürpriz düğününe -altıncı düğünü olduğunu belirtmek gerekir- giderken feribotta tanıştığımda, onu hayatımda daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istemiştim. Yakışıklı profesörle o kadar çok ortak noktamız vardı ki... en önemlisi de ikimizin de inkâr edemeyeceği bir çekimdi. Bu yüzden geceyi burada geçirmemi istediğinde, cevabımı düşünmeme bile gerek kalmadı.

Ne yazık ki ertesi sabah annemin gizemli damadının David'in babasından başkası olmadığını öğrendim ve sonsuza dek mutlu olma hayallerimiz uzun bir kabusla dönüştü! O zamandan beri, Birlikte geçirdiğimiz o büyülu gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalıştım ama bu kadar mükemmel hissettiren bir şeyi unutamıyorum.

Şimdi, David'in öpücüğünün tadını ya da karanlıkta fısıldadığında adımın kulağa nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi nasıl davranabilirim? Aile yemeklerinde onun karşısında oturup yeni üvey kardeşime umutsuzca aşık değilmişim gibi nasıl davranabilirim?

BİRİNCİ BÖLÜM

Victoria

FERIBOTA ADIMIMI ATTIM, GECE ÇANTAM ARKAMDAN ÇARPIYORDU, ve teknenin arka tarafındaki bir koltuğa oturdum. Teknenin beni annemin altıncı ve umarım son düğünü için Dobber's Island'a götürmesini beklerken yapış yapış bluzumu aşırı ısınmış tenimde dalgalandırdım.

Koltuğuma yerleştikten sonra çantama uzandım ve kitap kulübümün son seçkisini, üniversitede nefret ettiğim sözde bir klasiği çıkardım. Tartışma liderinin bu ayın seçkisi olarak seçebileceği onca büyük Amerikan romanı varken neden William Faulkner'ın *Ses ve Öfke'sini* seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerim yıpranmış metni taradı, yıllar önce kenarlarına karaladığım notları aldı. Artık daha yaşlı olduğum için daha bilge olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu ama sayfaları çevirirken hâlâ birbirinden kopuk zaman çizelgesini takip etmekte zorlanıyordum. Bölümün sonuna geldiğimde başımı salladım. Hiç şüphe yok ki, hikâyeyi kavrayışım yaşla *ya da* bilgelikle gelişmemiştii.

"Siktiğimin Faulkner'ı," diye mırıldandım nefesimin altında. Sandy neden çıplak göğüslü ve etekli bir şey seçmemiştii ki?

"Büyüklerden sadece biri," diye gürleyen derin bir ses koridorun kar ısından geldi.

Yer imimi yerle tirdim ve yabancıyla yüzleşmek için döndüm ve nefesim kesildi.

Adamın dudakları hafif bir sırıtı la yana e ilmi ti, parlak mavi gözleri kahkahalarla parlıyordu. Ba ını kitabıma doğru e di. "Ama sanırım aynı fikirde değilsin."

Cevap verecek kelimeleri bulmakta zorlandım ki bu genellikle yaşadığım bir sorun değildi. Bir gazeteci olarak kelimeler benim ekmek teknemdi ama hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan birinin karşısında beni terk etmiş gibiydiler. Kalın, dalgalı kahverengi saçları ve yontulmu  çenesini süsleyen seksi bir saat be  gölgesi vardı. Gözleri insanın içinde kaybolabilece i derin çivit mavisi havuzlarıydı. Ya dudakları? Ne kadar yumuşak olduklarını öğrenmeyi umursamazdım.

Derin bir şekilde yutkundum ve beynimin onun bakı larına değil, sözlerine odaklanmasını istedim.

"Pek hayranı olduğumu söyleyemem." Utangaç bir şekilde gülümsedim.

Sa  omzunu omuz silkerek kaldırdı. "Tecrübelerime göre, onu ya seversiniz ya da ondan nefret edersiniz."

"Dur tahmin edeyim," dedim sohbete dalarak, "onu seviyorsun."

Kıkırdadı ve gözlerinde öyle bir şey parlıyordu ki, do rulup dikkat kesilmek istedim. Yani, *daha fazla* dikkat.

" alı malarının Amerikan bilincinin şekillenmesine nasıl yardımcı olduğunu kesinlikle takdir ediyorum. Uyumsuzlara ve ho nutsuzlara bir ses verdiğini inkar edemezsiniz. Bunun aksine,  a da ları onları genellikle 'daha önemli' karakterleri için yem olarak kullandılar."

"Bir bilgin gibi konu tun. Ya da uyumsuz veya ho nutsuz biri gibi." G l msemekten kendimi alıkoydum. Faulkner'ın karakterlerini sıkıcı ve zahmetli buluyordum ama alim değildim.

Yakı ıklı adam yüzünü tamamen bana döndü ve elini sıkmam için uzattı. "Profesör David Carstairs."

"Victoria Witherspoon." Parmakları avucumun üzerinde gezinirken bayılmamaya çalıştım. "Profesör, ha?"

"Korkarım Amerikan Edebiyatı." Yanılıyor olabilirim ama yüzü kızarıyor gibiydi. Ya da belki de sadece bu cehennem sıca ı yüzündendi? Ama duda ını  i nedi inde ve yanakları tozlu bir renge döndüğünde emin oldum.

David'e benzeyen utangaç, kızarmış adamlar benim felaketimdi. Her Noel'de *The Holiday*'i defalarca izlememin bir nedeni vardı. Bu adam ciddi Jude Law "Bay Peçete Kafa" titreşimleri veriyordu. Kitap kulübümdeki kadınların bayıldığı o homurdanan alfaholleri unutun. Ben çekici, beyinsel erkeklere bayılırdım. Zeki ve iyi konuşan bir erkek bulabileceğiniz en seksi kombinasyondur ve Profesör David Carstairs her ikisine de fazlasıyla sahipti.

"Bu çok etkileyici," dedim. "Az önce Faulkner'ı nasıl kötülediğimi bilemezsin ama kitapları severim. Sadece, belki bunu değil."

"Öyle mi?" Yaklaşırken gözleri ilgiyle parlıyordu. "En sevdiğin yazar kim o zaman?"

Seksi profesörün bir önceki hafta sonu sabahladığım "ejderha şekli değiştirenin kıvrımlı cadıya aşık olması" romanı hakkındaki düşüncelerimi sormadığını sezdiğimden, edebiyatta yan dal yapan bir öğrenciyken en çok keyif aldığım romanların bir listesini zihnimden çıkardım. Bazıları yeterince eğitilmiş bir cevap bulmak için anılarımda bu kadar geriye gitmek zorunda kalmamın talihsizlik olduğunu düşünebilir, ancak garantili bir sonsuza dek mutlu sonla gelmeyen bir şey okumayalı yıllar olmuştu. Eğer kalbimi pıt pıt attırmıyorsa, okumak istemiyordum. Dünya çok çirkindi ve hayat başka bir şey için çok kısaydı.

"Zora Neale Hurston'ın *Their Eyes Were Watching God* kitabını çok beğendim," diye cevap verdim sonunda, kitabın verildiği gün sabahın dördüne kadar nasıl okuduğumu hatırlayarak. "Ayrıca Fitzgerald'lar-F. Scott ve Zelda, ne kadar çılgın olsa da- ve Edith Wharton. Gerçi şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre, en sevdiğim romanların neredeyse hepsinin filme çekildiğini fark ediyorum. Bildiğiniz gibi, elime bir kitap bile almadım."

David boş koltuğa geçti ve Faulkner'ın ufuk açıcı eserinin yıpranmış kopyasına uzandı. Kitabı karıştırdı, kenarlarına karaladığım notları inceledi ve 21 yaşındaki halimin yaptığı bazı renkli gözlemlere kıkırdadı. Sonunda kitabı diğer eşyalarımın yanına koydu.

"Konuyla notları bu kadar tutkuyla dolu olan herkes gerçek bir okuyucudur. Özellikle Caddy'nin sadece Faulkner'ın kadın düşmanlığını ve kadınlara duyduğu nefreti sergilemek için var olduğunu anlattığın bölümü çok beğendim."

"Gerçek bir profesör gibi ," diye kıs kıs güldüm, tam da bu konuda yazdığım ödevi hatırlayarak. Öğretim görevlisi ödevi sağ köşesine parlak kırmızı bir "C" koyarak iade etmişti. Erken dönem Amerikan edebiyatında cinsiyetçiliğin yaygınlığı hakkındaki tezim iyi araştırılmış ve argümanım güçlü bir şekilde desteklenmiş olsa da, senaryo dışına çıkmış ve verilen makaleye karşı kendi istediğim makaleyi yazmıştım. Ne yazık ki, Red Bull ve haklı öfke ile beslendiğimde başıma gelebilecek şey buydu.

"Madem uzman sensin, en sevdiğin kitap hangisi?" Sesim garip bir şekilde nefesli ve nazlı çıkmıştı. *Hmm*. Kitapların bu kadar uyarıcı olabileceğini kim bilebilirdi?

"Michael Chabon'dan *Wonder Boys*," diye cevapladı hiç vakit kaybetmeden. "Ayrıca bir film." Bana o seksi sırtışlarından birini fırlattı ve beni çözme tehdidinde bulundu.

Bayılma, bayılma, bayılma.

Ne kadar zor olsa da kendimi tuttum ve şöyle dedim: "Kitabı okudum ve filmi izledim. Grady'nin evi olarak kullandıkları eve de girdim. Profesörlerimden biri orada yaşıyordu. Ahşap işçiliği muhteşemdi."

David'in gülümsemesi hemen soldu ve hayal kırıklığı olarak yorumladığım bir ifadeyle bana baktı. İfademden ne anlam çıkarmış olabileceğini fark edene kadar yaklaşık iki saniye boyunca kafam karıştı. "Hayır, şey değil," diye geveledim gülerek ve elimi sallayarak. "Sizi temin ederim, orada bulunmam tamamen normaldi. Profesör Burrows her yıl programdan mezun olan son sınıf öğrencileri için bir dönem sonu kokteyli düzenlerdi. Bunun, yetişkinlerin fiçı standı olmayan partilere gittiği 'gerçek dünyaya' geçiş yapmamıza yardımcı olacağını düşünüyordu. Ama bu şaka ona . İki yıl sonra, birkaç adam banyosunda kafayı buldu ve pencereden düştü. Söylentilere göre emekli olana kadar partileri sadece davetlilere açılmış."

David rahatladı ve bakışları ağzıma kaydı. Yasaklanmadan, ben Dilimin dışarı fırladığını ve dudaklarımı yaladığını hissettim. Gözleri ateşle parladı. "Zeki ve komik. Tanıdığım en seksi kadın olabilirsin."

Takdir dolu bakışlarının ağırlığı altında yanaklarımın ısındığını hissettim. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim ve gözlerimi indirerek ellerine baktım. Geleneksel olarak ön kollar daha çok bana göreydi, ama ellerinin çıplak bedenimde şekillendiğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Ne

Beni sikinin üzerinde ileri geri sallarken o uzun, sivri parmakların etime girmesi nasıl bir his olurdu?

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı sallayarak uygunsuz fanteziyi zihnimin gerisine ittim. Bu çılgınlıktı. Bu adamı bir saatten az bir süredir tanıyordum ama şimdiden onunla yatma fantezileri kuruyordum. Bu *hiç* .

Yine de daha önce hiç kimseye karşı böylesine anlık, her şeyi tüketen bir çekim hissetmemiştim. Bir saniye bile bunun tek taraflı olduğunu düşünseydim, milyon yıl geçse de bu çılgınca düşünceleri aklımdan geçirmezdim. Ama David'in ağzıma bakışı -sanki beni tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi- ve gözlerinde gördüğüm cesur, açık özlem bana bunun böyle olmadığını söylüyordu. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğinden emindim.

"Ne olursa olsun," dedim ona, "tamamen aynı fikirdeyim. Fikrimi ifade ettiğimde beni dinlemen ve Faulkner hakkındaki fikrimi erkek karakterlerinin yanlış anlaşıldığına dair küçümseyici bir saçmalıkla değiştirmeye çalışmaman şu anda beni çok tahrik ediyor." Hafifçe güldüm, az önce açıkladığım şeyden dolayı biraz utanmışım. Basit bir saygı gibi iyi huylu bir şeyin büyük bir afrodisyak olması benim hakkımda -daha doğrusu tipik olarak çıktığım erkekler hakkında- ne söylüyordu?

"Öyle mi?" diye sordu, sesi çakıl taşına dönmüştü. Başımı salladım ve ağzım utangaç bir sırıtışa dönüştü. "."

"Sence bu konuda ne yapmalıyız?" Yine sırtı ve *aman Tanrım*, gamzeleri patladı. Tam bir gidiciydim.

Sahip olduğum tüm cesareti (yoksa delilik miydi?) topladım ve gözlerinin içine baktım. "Bence birlikte akşam yemeği yemeliyiz. Bu gece."

"Bunu çok isterim." Elimi sıktı ve koltuğunda arkasına yaslandı, konuşmamızdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ben bluzumdan terlemiştim -sıcaktan mı, emin değildim-, o ise lacivert keten pantolonu ve beyaz pamuklu tişörtüyle tamamen soğukkanlı görünüyordu. "Ama önce bana fiçı ayakta durmanın önemli ve gerekli bir yaşam becerisi olduğunu düşünmeyen şu profesörden biraz daha bahset."

O andan itibaren sohbetimiz kolayca ilerledi. Ben muhabir olarak yaptığım işten bahsettim, o da okuma sevgisinin onu nasıl öğretmen olmaya yönelttiğinden bahsetti. İskeleye yanaştığımızda birbirimize numaralarımızı verdik ve saat yedide kaldığım hana en yakın restoranın önünde buluşmak üzere sözleştik. David

birlikte yürüyebilmemiz için beni almayı teklif etti ama ben reddettim.
Annem ve kardeşlerim onu ne kadar az görürse o kadar iyiydi.

[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Also by Rebecca

KAR YAĞIŞI VADİSİ

Noel İçin Tek İstediğim ...

[En İyi Arkadaşımın Ağabeyi Yan](#)
[Kapıdaki Ateşli İtfaiyeci](#)

RIVER HILL

(Jamaila Brinkley ile birlikte yazılmıştır)

[Şarapçının 'Cadalozu](#)
[Damıtıcının Sevgilisi](#)
[Baristanın Sevgilisi](#)
[Fırıncının Güzeli Şefin](#)
[Şirini](#)

DUBLIN RUGBY ROMANTİZMİ

[Beni Sevmeye Çalışın](#)
[İyi Zamanlar Scrum ve](#)
[Get It Break Down](#)
(M/M)

BUHARLI STANDALONE'LAR

[Şaşırtıcı Sevgilim Külleri](#)
[Küllere Bağlayan Bağlar](#)
[Milyarderin Pazarlıklı Eve Dönüşü](#)
[Pek Mükemmel](#)
[Değil En Kötü](#)
[Adam Mükemmel](#)
[Resim Ökseotu](#)
[Çılgınlığı](#)

Onu Çiçeklendirmek

M/M ROMANS

Flört Oyunlarının

Dağılımı

Never miss an update

Yazdıklarına özel göz atmak, bonus içeriğe erişim sağlamak veya satışlar ve etkinlikler hakkında daha önce bilgi edinmekle ilgileniyorsanız başka kimse var mı? Haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun ve hiçbir güncellemeyi kaçırmayın.

SIGN UP FOR MY NEWSLETTER

Haber bültenime kaydolmak için [buraya tıklayın](#).

About the Author

USA Today çoksatan yazarı Rebecca Norinne Caudill kalpten gelen seksi romantizmi yazıyor. Klavye başında olmadığı zamanlarda rugby izliyor, masa oyunları oynuyor ya da bir sonraki tatilini planlıyor. New England'da 1700'lerde inşa edilmiş bir evde kocası ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor. Evet, bir hayalet var.

Daha fazla bilgi için lütfen www.rebeccanorinne.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.